

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TIFFANY ROBERTS

OOPS!

I SUMMONED A

NIGHT
DEMON

WITCHES LOVE MONSTERS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Eyvah! Bir Gece Şeytanı Çağırdım!

Cadılar Canavarları Sever

Tiffany Roberts

İçindekiler

Eyvah! Bir Gece Şeytanı Çağırdım!

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Epilog

Yazarın Notu

Tiffany Roberts'ın diğer eserleri

Yazar Hakkında

Eyvah! Bir Gece Şeytanı Çağırdım!

Yıldıza dilek dilediğinde, evrenin onu karşısına çıkaracağını hiç düşünmemiştir.

Ember hedeflerine ulaşmak için her zaman çok çalıştı. Şehre taşınmak? Tamam. Kendi butiğini açmak? Tamam. Viktorya tarzı bir ev satın almak? Tamam. Aşk bulmak?

Tamamen başarısız oldu ve bu denememekten kaynaklanmıyor.

Bu yüzden daha önce denemediği bir şey yapıyor: bir yıldıza dilek tutuyor. Sadece aptalca, umut dolu bir hareket. Ne zararı olabilir ki?

Gece karanlığında aniden bir gürültüyle Nyte belirir. Olağanüstü güzellikte, yıldızlarla dolu gökyüzü gibi parıldayan koyu teni, başka dünyalardan gelmiş gölgelerden oluşan kanatları ve evrenin tüm güzelliği, derinliği ve gizemiyle ışıldayan gözleriyle Ember, onu görür görmez dileğinin gerçekleştiğini düşünmeden edemez.

İnsan olmamasının ne önemi var ki? O, onun canavarlara olan sevgisinin gerçeğe dönüşmüş hali.

Sorun ne mi? Hala eski sevgilisi yüzünden kalbi kırık.

İstmeden onu çağıran büyü sayesinde, onun için doğru kişi olduğunu, sevgisine layık olduğunu kanıtlamak için bir ayı var.

Ama yaralı kalbi bunu verebilecek mi?

İçerikle ilgili uyarılar için yazarın web sitesini kontrol edin.

Telif hakkı © 2025 Tiffany Freund ve Robert Freund Jr.'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın izni olmadan, tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın herhangi bir başka elektronik yolla dağıtımını da dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya yöntemle kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; bu, telif hakkı yasasının izin verdiği bazı ticari olmayan kullanımlar ve eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında yasa dışıdır. İzin talepleri için lütfen aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçin.

Tiffany Roberts

authortiffanyroberts@gmail.com

Bu kitap yapay zekâ kullanılarak oluşturulmamıştır ve çalışmamızın yapay zekâ tarafından eğitilmesine izin vermiyoruz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak ve Karakter Çizimi: Morgan Lee

*Yıldızlara dilek tutup da iki penisli bir şeytan elde edemeyen herkese...
Biz yanınızdayız.*

Regine Abel, Opal Reyne ve Naomi Lucas'a da sevgilerimizi iletiyoruz!

Birinci Bölüm

Ember, Broomstick Tavern'e yaklaşırken Massachusetts, Salem sokakları oldukça hareketliydi. Bu tür bir hareketliliğe alışkındı. Turistik bir şehirde yaşamının getirdiği bir şeydi ve bazı yerlilerin bundan hoşlanmadığını bilse de, o bunu çok seviyordu. Kültürü, atmosferi, canlılığı seviyordu. Neredeyse on yıl önce buraya taşınmasının sebebi de buydu.

Bunun yanı sıra, Ember korku, doğaüstü olaylar ve gotik moda ile ilgili her şeye bayılıyordu. Ayrıca butiği için de mükemmel bir konumdu.

Bu kasaba, dükkanı ve nihayet hayalindeki evi satın almasıyla hayatında her şey harika gidiyordu.

Flört söz konusu olduğunda durum farklıydı.

Ama bu onu denemekten alıkoymuyordu. Bu gece, kısa süre önce çevrimiçi bir tanışma uygulamasında eşleştiği bir adamla buluşmaya gidiyordu.

Tanrım, gerçekten bunu tekrar mı yapıyorum?

Hiç belli olmaz Ember. Belki de bu sefer olacak. Belki de o, aradığı kişi.

Kim bilebilirdi ki? Trent sevimliydi ve şimdiye kadar onunla yaptığı konuşmalara bakılırsa iyi bir adama benziyordu—"benziyor" kelimesi burada kilit noktaydı. Ember bu rutini birkaç kez tekrarlamış olsa da henüz şansını yaver gitmemişti.

Otuz iki yaşındaydı ve hâlâ bekardı. Ama denemeden birini bulması da mümkün değildi.

Eğer gerçek aşk beni bulacaksa, çok uzun zaman alıyor.

Çizmelerinin topukları kaldırımda tıkırdıyordu ve Eylül rüzgarı, yeşil saten ve dantelli, önü açık eteği sayesinde sergilenen bacaklarını okşuyordu.

Meyhaneye vardığında, Ember kapının yanında durdu ve telefonunu çıkarıp kamerayı açarak kendine bir göz attı. Makyajı hala iyi görünüyordu, bu yüzden Trent'e mesaj atmadan önce dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Ben: Buradayım!

Trent: İçeride zaten bir yerim var.

Ember gülümsedi. Geç kalmamıştı ve masasını da çoktan ayırtmıştı. Bunlar onun lehine olan artı puanlardı.

Kapı kolunu kavrayıp kapıyı açtı ve içeri girdi. Üst üste binen konuşmaların, kahkahaların ve insanların yiyip içme seslerinin yarattığı bir gürültü karmaşasının içine adım attı. Mekân karanlıktı, tavandan ve duvarlardan sarkan ve masaların üzerine yerleştirilmiş siyah fenerlerin turuncu ışığıyla aydınlanıyordu. En parlak ışık, barın arkasına monte edilmiş büyük ekran televizyonlardan geliyordu. Duvarları büyük hasır süpürgeler ve çerçevelenmiş cadı resimleri süslüyordu.

Masaları incelerken kaşları çatıldı. Trent ortalıkta yoktu. Doğru yerde miydi? Emindi ki burada buluşmalarını söylemişti.

“Amber!”

Ember başını bağırs yönüne çevirdiğinde, barda bir taburede oturmuş, sırtarak Trent'i gördü. Kısa sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve mavi kot pantolon ile kırmızı kenarlı beyaz bir beyzbol forması giymişti.

Dur, az önce bana Amber mi dedi?

Peki neden barda oturuyordu? Söylememiş miydi ki—

İçeride boş bir yeri olduğunu söyledi. Masa değil.

Tamam, bu çok büyük bir sorun değil. Bar gayet iyi. İsmime gelince...

Sanki onu yanlış duymuş gibiydi. Adı, flört profilinde açıkça yazılıydı. Belki de gürültüden dolayı o onu yanlış duymuştu?

El salladı ve sanki aralarında doğrudan göz teması yokmuş gibi, "Buraya gel, Amber!" diye seslendi.

Hayır. Doğru duydum.

Derin bir nefes vererek sakinleşti ve masaların ve müşterilerin arasından sıyrılıp bara doğru ilerledi.

Trent, kadın yaklaşırken taburesinden kalktı ve kahverengi gözleri onu süzdü. Gözlerindeki şehveti gizlemeye çalışmadı. "Vay, resmindekinden daha ateşlisin."

Ember içten içe irkildi. Kesinlikle iyi bir başlangıç değildi. Gülümsedi ve ona işaret etti. "Ve sen... kendine benziyorsun!"

Kaslı pazısını sergilemek için elini saçlarının üzerinden geçirerek sırttı. "Kendim de oldukça yakışıklıyım, değil mi?"

Adamın boşalttığı taburenin yanındaki tabureyi işaret etti. "Bu benim mi?"

Trent arkasına baktı. "Ha, evet. Oturun." Koltuğuna geri oturdu ve tezgahdaki bardakları işaret etti. "Biralarımızı zaten sipariş ettim."

Ember tabureyi çekip oturdu, bacaklarını örtmek için eteğinin ön kısmını aşağı çekti ve çantasını bar tezgahına koydu. "Teşekkürler, ama birayı pek sevmiyorum."

"Hadi ama." Bardağı ona doğru itti. "Güzel bir şey. En azından birkaç yudum dene. Zararı olmaz."

"İstemem. Bira bana iğrenç geliyor."

"Eyvah, tehlike işareti, değil mi?" Trent kendi şakasına aşırı coşkulu bir şekilde güldü ve koluyla onu dürttü. "Şaka yapıyorum. Bana daha çok kalacak!"

Kadın zoraki bir gülümsemeyle bardağı ona doğru itti. "Buyurun."

Sandalyesinde dönerek yüzünü ona çevirdi ve bir kez daha gözlerini dikti. "Sen neysin, bu kadar yeşillikle bir çeşit toprak cadısı falan mısın?"

Bakışları, omuzları açık bluzunun V şeklindeki yakasının bulunduğu göğüslerinde oyalandı. Göğüsleri dolgun ve destekli bir sütyen giydiği için, adamın göğüslerini iyice gördüğünden emindi.

Keşke bir cadı olsaydım. O zaman belki de bu durumdan kurtulmak için bir büyüm olurdu.

"Cadı değilim," dedi, yakasını biraz yukarı çekerek, ima ettiği şeyi anlamasını umarak. "Sadece süslenmeyi seviyorum."

"Bu biraz çocukça değil mi?" Bir birayı alıp içti.

İşte orada.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Onun tepkisine nasıl şaşırmamıştı ki? "Bunun neresi çocukça?"

Trent omuz silkip bardağı indirdi ve üst dudağındaki köpüğü yaladı. "Bilmiyorum. Çocukların yaptığı bir şey işte, değil mi? Giydirme oyunu oynamak. Neyse, profil resminde gotik görünüyordun. Sanırım siyah giyinmeni bekliyordum, hepsi bu."

"Bazı günler öyleyim."

Barmen Ember'in önüne geçti. "Bir şey ister misiniz?"

Ember ona kibarca gülümsedi. "Su lütfen."

Adam başını salladı, bir bardak doldurdu ve kadının önüne koydu. "Yiyecek bir şey ister misiniz?"

Trent, "Bana çift peynirli hamburger, patates kızartması ve yanında sarımsaklı tavuk kanadı getirin," dedi.

Başını sallayan barmen, Ember'a baktı. "Ya sen?"

"Sadece bir sepet patates kızartması lütfen."

Barmen gider gitmez Trent kolunu bara dayadı ve yaklaştı, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Şey, Amber, gerçekten dört gözle beklediğim bir şeydi..."

"Bu Ember."

"Ha? Aman Tanrım. Gerçekten mi? Bütün bu süre boyunca Amber olduğunu sanıyordum." Güldü ve başını salladı. "Neyse, seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Konuştuğum kişiyi görmek hoşuma gidiyor. Mesajlaşmak aynı şey değil, biliyorsun?"

Ember su bardağını alıp bir yudum içti. "Hımm."

Dudaklarına baktı. "Biliyor musun, gerçekten çok güzelsin..."

"Peki, eğlenmek için neler yapmaktan hoşlanırsınız?"

"Arkadaşlarla takılmak, birkaç bira içmek, bir maç izlemek. Beni mutlu etmek için çok şeye gerek yok."

"Ev onarım şirketinde çalıştığınızı söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet. Satış departmanı, yani ne demek olduğunu biliyorsunuz."

"Sanmıyorum."

Trent sırtıırken bir yudum bira içti, sonra elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Büyük komisyonlar. Elimizdeki her şeyi sonuna kadar satıyorum. Altı haneli rakamlar kazanıyorum."

"Aferin sana. İşine tutkuyla bağlı olmak harika bir şey."

Homurdandı. "Bu bir iş ve ben parayı seviyorum. Ha, bak. Yeni bir ev aldığını söylememiş miydin?"

"Evet, taşındım. Daha bir hafta önce."

"Uğrayıp bir bakabilirim—"

"Hayır, hayır, sorun değil," diye aceleyle ve hafifçe elini sallayarak söyledi Ember; kesinlikle onun evinin yakınlarında olmasını istemiyordu.

Trent kıkırdadı. "İşle ilgili olmak zorunda değil. Birbirimizi daha yakından... samimi bir şekilde tanıyabiliriz." Parmağıyla kadının çıplak uyluğuna hafifçe dokundu.

Ember, vücudunu saran bir titremeyle bacaklarını hızla geri çekti.

Ah, o, o, o.

Dokunduğu yeri sanki o anıyı silebilecekmiş gibi eliyle ovuşturdu. "Bu işe yaramayacak."

Kaşlarını çatarak Trent doğruldu. "Ne?"

"Bu." Çantasını kaptı ve askısını omzuna geçirirken tabureden indi. "Gidiyorum."

"Ama siz daha yeni geldiniz."

"Ve görmem gereken her şeyi gördüm."

Yüzü asık bir ifadeyle buruştu, ayağa kalkıp kadının uzaklaşmasını engelledi. "Bu ne demek oluyor lan?"

Ember ona öfkeli bir bakış attı. "Lütfen kenara çekilin."

"Bana neler olup bittiğini anlatana kadar olmaz."

"Lütfen kenara çekilin."

"Amber, gel buraya—"

"Bu Ember!"

Trent'in yanındaki taburede oturan bir adam, "Hanımefendi, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda," diye tersledi Trent.

"Hayır, her şey yolunda değil. Gitmek istiyorum," dedi Ember.

"Bana nedenini söyle."

Gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıktı, ona vurmamak için sabır diledi çünkü eğer yolundan çekilmezse ona saldırmaya çok yakındı. Ve gerçekten de darp suçundan dolayı bir hapisane hücresinde geceyi geçirmek istemiyordu.

Elbette, onun da ona karşılık vermesi gibi daha acil bir tehlike de vardı. Trent ondan daha iri ve güçlüydü ve öfke ve saldırganlık konusunda pek de kendini tutmuyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim, ama yine de bir tane vereceğim." Parmağını kaldırdı. "Birincisi, adımı bile bilmiyordun. İkincisi, ne içmek istediğimi tahmin ettin ve sonra kim bilir ne kadar zamandır gözümün önünden uzakta durduktan sonra onu kabul etmemi bekledin. Üçüncüsü, kaba ve hakaret edicisin. Dördüncüsü, hiç uyumlu değiliz. Ve beşincisi, bana dokundun ve evime seks için davetsizce gelmeye çalıştın. Kesinlikle hayır."

"O zaman bunun ne anlamı vardı ki?"

Çünkü elbette bu adam sadece büyük beden gotik kız fetişini tatmin etmek için seks istiyordu.

Flört etmekten nefret ediyorum.

"Trent, sen tam bir pisliksin ve az kalsın büyük bir beladan kurtuluyordum."

"Ne olursa olsun," diye alay etti. "Zaten çirkin, şişman bir sürtüksün. Sana iyilik yapıyordum."

Ember ona burun kıvrıldı. "Ciddi misin? Yolumdan çekil."

Trent elini bara doğru uzattı. "Biranın parasını ödeyecek misin?"

"Bu senin biran."

Bu aşamada polisin çağrılıp çağrılmayacağını umursamadan, öne doğru bir adım attı ve adamın yanından geçip gitti.

"Sürtük!" diye bağırdı gürültünün arasından.

Ember, mekandan bir an önce çıkmak için aceleyle kapıya doğru ilerlerken adama orta parmağını gösterdi. Kapı arkasından kapandıktan ve meyhaneden hızla uzaklaşmaya başladıktan hemen sonra telefonunu çıkardı, numarasını engelledi ve flört uygulamasındaki profilini sildi.

Erkeklerden gerçekten bıktım.

Sosyal medyada diğer kadınların kabus gibi geçen randevu hikayelerini anlattığı birçok video görmüştü. Ember'ın da kendi deneyimleri vardı, ancak bu, en kötü randevular listesinde birinci sırayı aldı.

Neden düzgün biriyle tanışamıyordu? Onu görünüşüne göre yargılamayan veya giydiği kıyafetlerle alay etmeyen biriyle? İlkokuldan beri bununla uğraşıyordu. Erkekler büyüdükçe en azından biraz olgunlaşacaklarını düşünürdünüz. Ama hayır. Bazı erkekler hayatları boyunca çocuksu ve ukala kalıyorlardı.

Ember, okuduğun romanlardaki gibi aşk ve romantizm bulmayı ummaktan vazgeçmelisin.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. En sevdiği kitaplardaki erkekler insan değildi, öteki dünyadan gelen uzaylılar ve doğaüstü canavarlardı. Arada büyük bir fark vardı.

Ama ne yazık ki, gerçek değillerdi.

Ember yalnız ve yorgundu. Umutlanmaktan, var olmayan bir şeyi, var olmayan birini aramaktan yorulmuştu.

Ama bu doğru değildi. Arkadaşı Maggie, kendisine tapan harika bir adam bulmuştu. Gerçek aşkı bulmuştu, Gomez ve Morticia tarzı bir aşk.

Ember neden yapamasın ki?

Gökyüzüne doğru baktı.

Belki de aşk benim için kaderde yazılı değil?

On beş dakika sonra, ön kapısına giden yola ulaştı. Durdu ve yeni evine baktı. Yeşil, iki katlı Viktorya tarzı ev biraz tadilat gerektiriyordu; kiremitli çatısı yamalı, boyası dökülmüş ve verandası biraz çökmüş haldeydi, ama artık onundu. Tüm emeği ve birikimi karşılığını vermişti.

İstemsizce gülümsedi, başarma duygusuyla göğsü kabardı.

Ember, anahtarlarını çıkarıp ön kapıya doğru yürüdü. Sundurmaya adım attığında gıcırdadı. İçeri girip kapıyı arkasından kilitledikten hemen sonra botlarını çıkardı ve loş ortamda mutfığa doğru ilerledi. Orada ışıkları açtı ve çantasını tezgâhın üzerine koydu. Meyhanedeki akşam yemeğini kaçırdığı için, aceleyle bir hindi ve peynirli sandviç hazırlayıp, bulaşıkları rafa yerleştirirken yedi.

Evdeki sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğundu ve bu da onun ne kadar yalnız olduğunu daha da fark etmesine neden oldu.

İçini çekerek telefonunu kaptı, ışıkları söndürdü ve ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı çıktı, yatak odasına girip telefonunu komodinin üzerindeki prize takarak şarj etmeye başladı.

Banyoya bitişik olan yerde Ember dişlerini fırçaladı ve hızlıca duş alarak meyhanenin kokusunu ve Trent'in dokunuşunun iğrençliğini üzerinden attı. Ne kadar önemsiz olsa da, yine de tüylerini diken diken etmişti. Saçlarını kuruttuktan sonra beyaz bir gecelik giydi ve odasına geri döndü.

Barın gürültüsünden sonra, sessizlik, beraberinde getirdiği yalnızlığa rağmen, tercih edilebilirdi. Bu yüzden bir tütsü yaktı ve yatmadan önce rahatlamak için bir kitap aldı. Kendini seksi canavarlarla dolu bir fantezi dünyasında kaybedebilir ve berbat randevuyu unutabilirdi. Berbat insan erkeklerini tamamen unutabilirdi.

Ancak yatağa uzandıktan kısa bir süre sonra odadaki sıcaklık rahatsız edici hale geldi.

Merkezi klima sistemi için neler vermezdi ki! Ama henüz bütçede yer almamıştı ve yaklaşan sonbahar daha serin havalar getirecekti. Biraz daha hızlı gelse her şey yoluna girecekti.

Ember doğrulup, sedirinin yanındaki pencereyi açarak gece havasının içeri girmesini sağladı. Hafif esinti tenini okşadı ve serinletici etkisiyle gözlerini kapattı.

Gözlerini açtı ve gökyüzüne baktı. Dolunay, puslu bulutların ardında alçakta asılı duruyordu. Yıldızlar parlak değildi, şehirde hiçbir zaman parlak olmazlardı zaten, ama yine de bazılarını seçebiliyordu.

Parlak bir yıldız gökyüzünde hızla ilerledi ve bulutların ardında kayboldu.

Ember'in nefesi kesildi. En son ne zaman kayan bir yıldız görmüştü? Çocukken mi?

Metal çerçeveli sedirinin üzerine kollarını kavuşturup pencereden dışarıya doğru eğilirken kıkırdadı. Ona neyin bulaştığını, neden aniden, tuhaf bir dilek dileme isteğiyle dolduğunu bilmiyordu, ama yine de kelimeler ağzından döküldü.

"Yıldız ışığı, yıldız parlaklığı," diye başladı, yüzü kızararak, "bu gece gördüğüm ilk yıldız. Ben... Ben aşk istiyorum. Derin, kalıcı bir aşk. Sarsılmaz, koşulsuz, asla yargılamayan bir aşk. Kader gibi hissettiren bir aşk. Lütfen, bana kalbimi sonsuza dek emanet edebileceğim birini gönderin."

Dileğini dilediği anda... hiçbir şey olmadı.

Elbette hiçbir şey olmayacaktı. Ne bekliyordunuz ki? Büyülü bir his mi? Gökyüzünde havai fişeklerin patlayıp sizi kaderinizdeki sevgiliye doğru yönlendiren dev bir ok oluşturmamasını mı?

İç çekerek yatağına geri çöken Ember, kendini son derece saçma hissediyordu. Ama kitabını eline alırken kalbine sızan hüzne engel olamadı.

Yatağa uzandı ve o aptalca dileği tuttuğunu unutmaya çalıştı. "Sanırım kurgusal aşk hakkında hayal kurmaya devam edebilirim..."

Ve böylece okumaya devam etti, kendini hikâyeye kaptırdı, ta ki göz kapakları kapanana ve kendini hayallerine bırakana kadar.

İkinci Bölüm

Uykusunda Ember, gökyüzünde aynı yıldızın izini tekrar görmedi. Evine doğru hızla yaklaşırken ve açık penceresinden içeri süzülürken parıldadığını görmedi, yoksa bunun bir yıldız olmadığını anlardı; çünkü hangi yıldız avucuna sığacak kadar küçük olabilirdi ki?

Duvarlarına, zeminine ve yatağına düşen gümüş rengi ışığı görmedi. Ve odasında yankılanan yaramaz, cıvıl cıvıl kıkırdamayı da duymadı.

Işık insana doğru yaklaştı, üzerinde asılı kaldı ve parıltısını üzerine yansıttı. "Burada ne var?"

Bu insan oldukça hoş bir görünüme sahipti. Saçlarının siyah kökleri, Starling'in ışığı altında parıldayan uzun gümüş tellere karışıyordu ve teni soluk ve pürüzsüzdü. Siyah, yelpaze gibi kirpikler keskin elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu ve kalın, koyu kaşlar kapalı gözlerinin üzerinde kavis oluşturunuyordu. Yüz hatları cesur ama aynı zamanda narindi. Dolgun dudaklarının baştan çıkarıcı bir kıvrımıyla bir incubus'u bile baştan çıkarabilirdi.

Sığırcığin bakışları, insanın yüzünden vücuduna, kısa beyaz bir gecelikle örtülü bedenine kaydı. Neredeyse şeffaf olan kumaş, her kıvrımına yapışarak dolgun göğüslerini, yumuşak karnını ve kıvrımlı kalçalarını vurgularken, uzun, kalın ve biçimli bacaklarını açıkta bırakıyordu.

Cin sırıttı. "Ah, onun için mükemmel birisin."

Çünkü Starling'i kendine çeken şey, bu kadının güzelliğinden çok daha fazlasıydı. Bu ölümlünün içinde, göğsünde uyuyan, güçlü ve parlak bir sihir

vardı. Kullanılmamış ama mevcut. Ve Starling'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Tekrar kıkırdadı. "Sonunda. Bu surat asmasına son verilecek."

Yatağın altına hızla giren cin, ardında yerde yıldız tozları bırakarak etrafta koşturdu. Çağırma çemberi tamamlandıktan sonra, tekrar yukarı uçtu ve insanın yüzünün üzerinde havada asılı kaldı.

"Ah, evet. Mükemmelsin... ama yapacak çok işin var." Starling yaklaştı ve insanın kulağına fısıldadı: "Onu çağır, cadı yavrusu."

Starling büyü sözlerini söylerken, kadın da uykusunda aynı sözleri tekrarladı ve sesi gizemli bir tınıyla odada yankılandı.

Çağırma çemberi mavi-beyaz bir ışıkla parıldıyor ve yukarıdaki tavana derin gölgeler düşürüyordu.

Üçüncü Bölüm

Şiddetli sarsıntı Ember'ı irkiltti ve uyanık hale getirdi. Kalbi gümbür gümbür atarken, birden doğruldu. Yatak titredi, metal çerçevesi şangırdadı.

Aman Tanrım, bu deprem mi?

Daha güvenli bir yere sığınmak için yatağın kenarına doğru süründü, ancak zemini görünce donakaldı. Yatağın altından mavi-beyaz bir ışık sızıyor, her yeri uhrevi bir parıltıyla kaplıyor ve odadaki gölgeleri derinleştirip uzatıyordu. Hava statik elektriklerle doluydu ve teninde vızıldadığını hissediyordu.

Gölgeler ışığa karışmaya, odanın dış kenarlarında ışığı geçmeye ve ardından giderek artan bir hızla yatağına doğru ilerleyerek mekanın daha büyük bir bölümünü karanlığa boğmaya başlayınca bu his daha da yoğunlaştı.

"Bu kesinlikle deprem değil!" diye fısıldadı.

Ember'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve geriye doğru sendeleyerek, sırtı yatak çerçevesine çarpma kadar yorgunu tekmeledi.

Işık daha da aydınlandı ama yayılan karanlıkla mücadele etmeye yetmedi. Yatak daha şiddetli bir şekilde titredi, kitabı kenardan düşüp yere çarptı. Arkasındaki metal parmaklıklara tutundu.

Karanlık onu iyice sardı.

Ember inleyerek yatak çerçevesine kıvrıldı ve başını eğerek gözlerini sıkıca kapattı. Kulaklarında gittikçe daha da şiddetlenen bir uğultu vardı.

Sonra her şey durdu. Uğultu, tıkırtı, tenindeki karıncalanma hissi.

Tereddütle gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Hem doğal olmayan karanlık hem de parlak ışık gitmişti; odası tamamen normal bir gece

karanlığına bürünmüştü.

Ember elini saçlarının arasından geçirip geriye doğru savurdu. "Bu da neydi böyle?"

Yatağının altından gelen ani bir patlama sesi onu çığlık atmaya zorladı ve kendi sesinin yankısı yüzünden aşağıdan gelen mırıldanılan küfürü neredeyse duymadı.

Parke zeminde bir çizik sesi duyuldu, ardından yatağının altından bir şey kayıyormuş gibi bir sürtünme sesi geldi.

"Çağırma çemberi çizmek için en kullanışsız, en onur kırıcı yerler arasında..."

Ember'ın nefesi kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu bir sestti. Bir ses! Derin, kadifemsi, erkeksi bir ses, içine işleyip onu içten ısıtan hafif bir hırıltı da vardı. Hiçbir ses bu kadar çekici, bu kadar uhrevi olmamalıydı, özellikle de... kime aitse? Yatağının altındaki canavara mı?

Karanlıktan bir figür belirdi. Şekli insansıydı, ancak en karanlık geceden bile daha siyah gölgelerden oluşmuş gibiydi. Hareket ettikçe, bir çift göz Ember'a odaklandı ve uzayın ışıksız boşluğunda ikiz yıldızlar gibi parladı. Figürün arkasında gölge kanatları açıldı.

Yaratığın üzerinde daha fazla parıldayan yıldız belirdi, onu gece gökyüzünün bir dokusuna dönüştürdü ve vücudu gözlerinin önünde katılaştı, bir an önce imkansız bir karanlık olan yerden belirgin hatlar oluştu.

Önündeki uzun boylu figür, geniş omuzlu ve ince belli, kaslı ve ince bir vücuda sahipti ve tamamen çıplaktı. Gölge gibi kanatları daha da açıldı ve kadın onlara hayranlıkla baktı; gerçek hayattaki gözyaşları gibiydiler, koyu mor bir gökyüzüne karşı parlak yıldızları ve nebularları ortaya çıkaran büyümlü pencerelerdi.

Cildi de gece gökyüzünü andırıyordu; göğsünü ve yüzünü oluşturan gri kısımlarda bile binlerce parıldayan yıldızla bezeli, mavi-siyah bir renkteydi.

Ve aman Tanrım, o yüz...

Bir meleğin yüzüydü, ya da belki daha doğru bir ifadeyle, baştan çıkarıcı bir şeytanın yüzüydü. Yüz hatları zarif ve keskin, dudakları biçimli, burnu düz ve elmacık kemikleri belirgindi. Kalın, kavisli siyah kaşları, siyah göz akları üzerinde parlak mavi ve mor renkte parlayan ve uzun, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerinin üzerinde duruyordu.

Kısa, dağınık siyah saçları, şeytani derecede çekici yüzünü çerçeveliyordu; uçları yaramazca alnına, yanaklarına ve boynuna doğru

kıvrılıyordu. Kulakları uzun ve sivriydi, kulak memelerinde ve kıkırdaklarında gümüş halka küpeler vardı; her bir küpe çifti iki zincirle birbirine bağlanmış ve sallanan bir sivri uçla süslenmişti. Şakaklarından iki siyah, segmentli boynuz fişkırıyor, geriye ve yukarı doğru kıvrılarak ölümcül sivri uçlar oluşturunuyordu.

Aman Tanrım, o...

"Muhteşem," diye fısıldadı Ember, gözlerini yaratıktan alamayarak.

O doğaüstü gözler onun gözleriyle buluştu ve kısıldı. "Ne dedin?"

Yavaşça öne doğru eğildi, ellerini yatağa koydu ve ona doğru süründü. Açıklanamaz bir çekim, ona daha yakın olma, ona dokunma dürtüsü hissetti. Ve buna karşı koymadı. O, bir canavar sevgilinin ıslak rüyasının gerçeğe dönüşmüş haliydi. "Sen benim dileğim misin?"

Kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Arkasında uzun bir kuyruk havada savruluyordu. "Dileğin mi, ölümlü? Ben senin kâbusunum."

Ember gözlerini devirerek homurdandı. "Pek sayılmaz." Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı.

"Zor mu?" Kanatları tamamen açıldı ve oda tekrar karardı, bu da gözlerinin ışığını daha da belirgin hale getirdi; kollarını Ember'ın daha önce hiç şahit olmadığı kadar "Bana bakın" dercesine açtı. "Ben boşluğum, yıldızlar arasındaki uçsuz bucaksız, ışıksız hiçlik, ölümlü zihninizin kavrayamayacağı bir kozmosun soğuk kucaklamasıyım."

Ona yaklaşırken gülümsedi. "Ama üzerin pırıl pırıl parlıyor."

"Şirin küçük...?" Kaşları keskin bir şekilde aşağı doğru eğildi, kanatlarını içeri çekerken aralarında bir çizgi oluştu ve kadının ilerlemesinden geri çekildi. Ay ışığı, göğüs uçlarındaki gümüş sivri uçlu piercinglerin parlamasını sağladı. Dişlerini ona doğru gösterdi, keskin köpek dişlerini ortaya çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

Ember aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam etti, gecelik elbisesinin kısa eteği çıplak uyluklarına değiyordu. "Daha yakından bakıyorum."

"Dur, ölümlü. Hemen!"

Gülümsemesi daha da genişleyerek kaha kahaya dönüştü. "Benden mi korkuyorsun?"

"Ben korku hissetmiyorum, korkunun kendisiyim. Sizin gibi yaratıklara korku salıyorum. İnsanoğlu, korkudan titremeniz gerekiyor."

"Benim adım Ember."

Duvara çarptığında geri çekilmesi durdu. Kaşlarını çatarak, kadın yaklaşırken duvara yapıştı. "Adınıza ihtiyacım yok. İşlerimizi bitirelim de

bu lanetli diyardan ayrılalım."

Ember onun önünde durdu, aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe kaldı. 1,73 metre boyuyla uzun boylu sayılırdı, ama bu yaratık ondan çok daha uzundu. Gözlerini ondan ayırmadan başını geriye doğru eğdi ve onu içine çekti. Baharatlı tütsü ve berrak gece gökyüzünün kokusu onu sardı, içine işledi ve duyularını tahrik ederek, şimdi acıyan iç bölgesinde bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

Bu bir rüya olmalıydı, çünkü bunun gerçek olması imkansızdı. Onun gerçek olması da imkansızdı.

Ellerini kaldırdı ve göğsüne yerleştirdi. Keskin bir nefes alışıyla burun delikleri genişledi. Onun maddesiz ve soğuk olmasını beklemişti, ama öyle değildi. Teni sert ve sıcaktı. Avuç içlerini yavaşça, sertleşmiş meme uçlarının ve piercinglerinin üzerinden aşağı doğru gezdirdi. "Gerçek misin?"

Vücudundan bir ürperti geçti ve tenindeki yıldızlardan bazıları titreyerek daha parlak bir şekilde parladı.

"Elbette gerçeğim." Ona dokunmak istemezmiş gibi, bileklerini işaret parmakları ve başparmakları arasına aldı. Koyu pençeleri, ellerini göğsünden uzaklaştırırken tenine hafifçe değdi. "Beni çağıran sen değil miydin, cadı?"

Başını yana eğerek kaşını kaldırdı. "Seni çağırdım mı? Rüyamda mı gördüm demek istiyorsun?" Sırıttı ve göğüsleri onun göğsüne değene kadar ona yaklaştı. "Çünkü eğer bu bir rüyaysa, kesinlikle uyanmak istemiyorum."

Bakışları göğüslerine kayarken, bileklerindeki tutuşu sıkılaştı, pençelerini tenine biraz daha bastırdı ve gözlerindeki ışık yoğunlaştı. "Bunlar oldukça... bol..."

Kendini silkeledi, dudakları geriye doğru kıvrılarak şeytani dişlerini ortaya çıkardı ve gözlerini kısıtı. "Hayır. Bu tür hilelere bir daha kanmayacağım." Ellerini bir kenara iterek, ondan kaçmak için duvara yaslandı ve öne doğru bir adım attı. "Büyülerinin bana hiçbir etkisi yok, cadı. Ya benimle olan işini açıkla ya da beni bu çağrıdan kurtar."

Ember, reddedilmenin acısını görmezden gelmeye çalışarak ona doğru döndü. Parmaklarını göğsüne dokundurdu. Eğer bu bir rüyaysa, neden bu kadar çok acıyordu? "Neyden bahsediyorsun? Ve neden bana sürekli cadı diyorsun?"

Başını hızla ona çevirdi. "Bu sahte cehalete inanmamı mı bekliyorsunuz? Gerçekten ne yaptığınızdan haberiniz yok mu?"

"Uyuyordum." Kaşları çatıldı. "Uyuyor musun?"

Başını sallayan Ember, bileğini hafifçe sallayarak şaşkınlığını bir kenara bıraktı. "Neyse, yatağım deprem olmuş gibi sallanıyordu ve altından parlak bir ışık geliyordu, sonra odayı gölgeler kapladı ve sen ortaya çıktın. Şimdi de buradayız."

Şeytan kaşlarını çattı—ve bu ifade ona inanılmaz derecede yakışıyordu—ve yatağına doğru ilerledi. Tek eliyle ve görünüşte hiç çaba sarf etmeden, yatağı duvardan uzaklaştırdı. Yere bakarken boğazından derin, hırıltılı bir ses çıktı. "Şu baş belası cin..."

Ember yaklaştı ve ortaya çıkardığı şeye baktı. Parlak mavi-beyaz tozdan yapılmış dairesel bir sembol, koyu renkli ahşap döşeme üzerinde hafifçe parlıyordu; merkezinde bir pentagram ve yıldızın her bir köşesinde hilaller vardı.

Yaratık hırladı ve etrafında döndü. "Sığırcık! Yakınlarda pusu kurduğunu biliyorum. Kendini göster hemen."

Hiç beklenmedik bir yerden hafif bir kıkırdama sesi geldi. "Seni çok uzun zamandır bu kadar neşeli görmemiştim."

Şeytanın başının arkasında bir ışık parlaması belirdiğinde Ember'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve daireyle aynı renkte parlayan bir küre onun yanında belirdi.

Ama bu hiç de bir küre değildi. Dört kollu ve parıldayan yıldız ışığından oluşmuş çok uçlu kanatlara sahip, zarif, ışıldayan bir figürdü; minik bir insansıydı. Hareket ettikçe parıldayan uzun beyaz saçları vardı. Cin, iblisin kulağına yüksek sesle fısıldamak için eğildi. "Sanırım aradığın sözler 'Teşekkür ederim, Starling, seni sonunda o yerden kurtardığım için, değil mi?'"

Şeytan gözlerini kapattı, şakaklarını ovuşturdu ve derin bir nefes verdi. "Ne yaptın sen?"

Starling kıkırdadı ve başını Ember'a çevirdi. "Ah, bu güzel cadıya o huzur içinde uyurken küçük bir büyü öğrettim. Ay çağırma büyüü."

Ember yerinde kıkırdandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben cadı değilim."

"Ama sen öylesin!" Cin, Ember'ın etrafında hızla döndükten sonra, Ember'ın yüzünü net bir şekilde görebileceği kadar yakından uçtu. Starling'in narin, elf benzeri yüz hatları ve biraz da yabancılık izleri vardı.

Dar bir çene, minik bir burun ve sklera ile iris arasında hiçbir ayırım olmayan büyük, parıldayan mavi gözler. Tam olarak üç taneydi, üçüncüsü alnının ortasında dikey olarak duruyordu. Geniş gülümsemesi, oldukça ürkütücü olan jilet gibi keskin, sivri dişlerini ortaya çıkarıyordu. “Onun acısına ve dolayısıyla benim acıma da son verecek güzel bir cadı.”

"Ona beni ay büyüyle çağırmayı mı öğrettin?" diye sordu iblis, etrafındaki hava kararıyordu. "Başka herhangi bir yöntem yeterince kötü olurdu, ama ay büyüyle çağırmak mı? Bundan hoşlanacağımı mı sandın? Bunu ilginç bir eğlence olarak mı düşüneceğimi sandın?"

Cin tekrar kıkırdadı. "Bu konuda ne düşündüğünüzle değil, ne yaptığınızla ilgileniyorum. Çünkü dört yüz yıl sonra bir şeyler yapmanız gerekiyordu ve bunu kendi başınıza yapmayacağınız açıktı."

"Buna karar vermek sizin işiniz değil."

"Belki de değil," dedi Starling omuzlarını silkerek. "Ama iş bitti, o yüzden... keyfini çıkarın!"

Kayboldu. Sanki hiç var olmamış gibi, bir anda yok oldu.

Bir hırıltıyla, iblisin sureti karardı ve bir gölge bulutuna karışarak yok oldu. Gölgeler görüş alanından bir hayalet gibi kaybolurken Ember geriye doğru adım attı. İşte bu kadardı—rüya bitmişti, hayal kırıklığıyla son buluyordu ve yatmadan öncekinden daha kötü hissederek uyanacaktı.

Rüyalarımda bile bir erkek bulamıyorum.

Ve sonra o gölgeler yeniden ortaya çıktı, kalınlaşarak ve katılaşarak iblisin bedenini oluşturdu.

Küfreterek homurdandı ve pencereye doğru öfkeyle ilerleyip onu sonuna kadar açtı. Ember ne yapacağını anlamadan önce, gece karanlığına doğru dışarı atladı. Ember ileri doğru koşarken, devasa kanatlarının havayı çırpışını duydu.

Ellerini pencere çerçevesine dayayarak öne eğildi ve gökyüzünde onun bir izini aradı. Ama iblis ya gitmişti ya da o kadar iyi kamufle olmuştu ki neredeyse görünmezdi.

"Şu kurnaz, her şeye burnunu sokan küçük pislik!" diye homurdandı iblis Ember'in arkasından.

Kadın arkasına döndü. Az önce pencereden uçup gitmemiş miydi? Ama işte oradaydı, yatak odasının ortasında duruyordu.

Yanlarında yumrukları sıkılıydı, kuyruğu çılgınca sallanıyordu ve gözleri yıldızlar kadar parlak parlıyordu. Gölge telleri etrafını kırbaçlıyordu.

"Şey... Neler oluyor?" diye sordu Ember.

"Sevgili dostum seni ay çağırma büyüsüyle beni bağlamaya kandırdı," dedi gergin bir sesle. "Bu dolunaydan bir sonrakine kadar sana bağlıyım."

Bu bir rüya olmalıydı. Bu gece gördüklerinin gerçek olması imkansızdı. Odasında, kendisine bağlı olduğunu söyleyen gerçek bir iblisin olması imkansızdı. Yıllardır Salem'de yaşıyordu, her türlü insanla tanışmıştı; bazıları cadı, vampir veya bir sürü doğaüstü yaratık olduklarını iddia ediyordu ve düzenli olarak büyü, tılsım ve lanet yapmak için kullanılan eşyalar satan yerel dükkanları ziyaret ediyordu. Her şeyini seviyordu; tüm tuhaflığı, tüm hayal gücünü ve tutkuyu, tüm gizemli havayı.

Ama Ember aslında sihire inanmıyordu.

Yıldızla dilek dilemek çocukça bir hareketti. Hiçbir zaman bundan bir şey çıkacağını düşünmemişti. Dilekleri ancak çok çalışmak gerçekleştirirdi.

Eğer bu bir rüyaysa... yalnız gerçekliğine dönmeden önce neden tadını çıkarmasın ki? Özellikle de bu iblis, onun her zaman isteyebileceği her şeyse.

Ember gülümseyerek ona doğru yürüdü. "Birbirimize bağlı olduğumuza göre, bu zamanı birbirimizi tanımak için kullanabiliriz."

"Ben insan kavrayışının ötesinde bir varlığım. Üstelik"—parmağını kadının yüzüne doğru kaldırarak—"bu senin suçun, cadı."

Korkusuzca parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ve bırakmadan aşağı doğru çekti. "Peki sana ne diyeceğim, ey korkunç olan?"

İnsan dışı gözleri, biçimli kaşları hâlâ aşağı doğru eğik bir şekilde, arayış içinde onun gözlerine kilitlenmişti. Ama geri çekilmedi. "Bana Nyte diyebilirsin."

Ember gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Nyte. Yani... gece gökyüzü mü?"

"Keyif alın, yani 'keyif alın' anlamında," diye yanıtladı soğukkanlılıkla.

Gülümseyerek başparmağıyla pençesini okşadı. "Uygun bir durum."

Bakışları günahkar dudaklarından aşağı kaydı. Yaklaşarak parmak uçlarına yükseldi ve ona doğru eğildi. Adam gerildi ve biraz geri çekildi ama uzaklaşmadı. Onu öpmek yerine, dudaklarını kulağına götürdü. "Birbirimizi tanımanın, insan zihninin çok ama çok iyi anlayabileceği yolları var."

Nyte yüzünü ona çevirdi, dudaklarını onunkilere neredeyse değdirdi. Sanki onu öpmeyi düşünüyormuş gibi bakışları dudaklarına kaydı.

Ember gözlerini kapatarak çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Dudakları birbirine değmeden önce, hırlayarak ondan uzaklaştı. "Hayır. Cadı, şehvetten fazlasıyla doydum ve seninkine boyun eğmeyeceğim."

Gözlerini açıp kapatarak, adamın karanlık bir köşeye doğru ilerleyişini izledi. Etrafındaki gölgeler tenindeki yıldızları sönükleştirmiş, onu daha uhrevi bir görünüme kavuşturmuştu; kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. O alev alev yanan gözler, özellikle ona bakmıyordu.

İki kez reddedildi. Bu nasıl bir rüyaydı böyle? İdeal fantezi erkeği tam oradaydı, tam orada, önündeydi ve onu istemiyordu bile. Sadece flört hayatı tam bir fiyasko olmakla kalmamış, görünüşe göre uyurken de aynı durum geçerliydi. Bilinçaltı bile ona rahat vermiyordu!

Belki de dediği gibi bu bir kâbustu.

Yatağına baktı. İçini çekerek ellerini yatağın üzerine koydu ve pencerenin altındaki duvara doğru itti. Metal çerçeve ahşap zeminde gürültülü bir şekilde sürtündü. Ayağı bir şeye çarptığında, yere düşmüş kitabı görmek için aşağı baktı. Ember kitabı aldı ve komodinin üzerine koydu.

Yatağa girip pencereyi kapattı ve arkaya yaslanarak battaniyeyi bacaklarının ve vücudunun üzerine çekti. Yan tarafına kıvrıldı ve bakışları hâlâ ondan uzaklara bakan Nyte'ye kaydı.

Sabah uyandığında bu rüya kaybolur ve o gitmiş olurdu.

Bu bilgiyle göğsünde sıkı bir düğüm oluştu, kirpikleri titreyerek kapandı ve uykuya daldı.

Dördüncü Bölüm

"Tanrı aşkına, burası aşırı derecede parlak!"

O derin ses ve birinin yatağa çıkmasıyla yatağın sarsılması Ember'ı uykusundan uyandırdı ve boğazından bir nefes kaçmasına neden oldu. Yatak çerçevesi gıcırdadı ve sallandı.

Hızla doğruldu, neredeyse sallanan bir kuyruk yüzüne çarpacaktı, sonra geriye doğru kayarak yatağının üzerinde duran ve perdeleri kavramak için kollarını açmış olan iblise şok içinde baktı.

Güneş ışığında biraz cılız ve önemsiz görünüyordu, yıldızları minicik noktalara dönüşmüştü. Ama bu açıdan, kalçasının inanılmaz bir görüntüsüne sahipti. Yuvarlak, biçimli kalçasına.

Ember, bakışları adamın kalçasından omuriliğinin dibindeki kuyruğa kadar kayarken dudağının içini ısırdı. Bir kuyruk bir kalçayı nasıl sonsuz derecede daha seksi hale getirebilirdi ki?

Nyte perdeleri hızla kapattı. Oluşan karanlıkta tenindeki yıldızlar anında parladı ve gölgeli kanatları dışında bedeni tekrar somut görünmeye başladı.

Hâlâ rüya görüyor muyum?

Emin olmak için kolunu çimdikledi. Vücudunda şiddetli bir acı hissetti. Ember'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

Hayır, rüya değildi. Bu demek oluyor ki... dün gece gerçektir. O Nyte gerçektir.

Aman Tanrım, yatak odasında bir şeytan vardı. Yatağında.

"Gündüzleri dışarı çıkamıyor musun?" diye sordu, adam yatağından inerken, cüssesine rağmen bir kedi kadar hafif ve sessiz bir şekilde yere indi.

Nyte kaşlarını çatarak ona döndü. "Elbette gündüz dışarı çıkabilirim. Ben bir gececiyim, vampir değilim."

Tanrım, dün gece olduğu gibi şimdi de şeytani derecede güzeldi. Bakışları çıplak vücudunda, her kas kıvrımında gezindi, kalçasındaki belirgin V şekline kadar indi ve gözlerini daha da aşağıya yönlendirdi... Ama orada başka hiçbir şey yoktu. Ne penis, ne de gölgeli bir uzantı. Sadece pürüzsüz bir tümsek.

Sonra sözleri aklına yattı ve Ember ona şaşkınlıkla baktı. "Vampirler de mi var?"

Büyük bir hayal kırıklığıyla içini çekerek elini alnına götürdü. "Bir cadı için son derece cahilsin."

Gözlerini kısarak, "Birincisi, cadı olduğumu bile bilmiyordum. İkincisi"—yastıklarından birini kapıp ona fırlattı—"bir şeyin varlığından haberdar olmamam, cahil olduğum anlamına gelmez." dedi.

Nyte'nın eli hızla kalktı, yüzüne çarpmadan önce yastığı sert bir şekilde yakaladı ve bileğini umursamaz bir hareketle yatağa geri fırlattı. Çene kasları kasılarak onu inceledi. "Benimle olan ilişkilerinde cesur davrandın, ölümlü. Korkusuz. Yokluğumda insan dünyası o kadar cahilleşti mi ki, senin türün artık ruhlarını dehşetle buz gibi yapması gereken şeylerden korkmuyor?"

"Şey, ben pek dindar biri değilim, bu yüzden... Cennet ve cehennem kavramına pek inanmıyorum. Ama bu beni cahil yapmaz. Şeytanlar, vampirler, periler, yatağın altındaki canavarlar ve geceleri çıkan tüm o sesler sadece hikayelerde var. Ya da en azından öyle olması gerekiyor. Çünkü açıkçası siz burada, çok çok gerçek bir şekilde duruyorsunuz."

Bir önceki geceki pozunu taklit ederek kanatlarını ve kollarını yana açtı, yüz hatları karardı ve mor-mavi gözleri bunun aksine daha parlak görünmeye başladı. "Ve şimdi inançlarınız temelden sarsılmalı değil mi? Varlığım, mevcudiyetim size korku salmalı değil mi? Gerçek dışı ve imkansız sandığınız şeyi, varlığımda görmek?"

Dudakları yavaşça bir gülümsemeyle gerildi. Kendini büyük ve güçlü gibi gösterdiğinde oldukça sevimliydi. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini avuçlarının üzerine koydu. "Aslında, sadece seni baştan aşağı yalamak istiyorum."

Kolları ve kanatları düştü, başını salladı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Sana ne oldu?"

Ember parmağını ona doğru uzattı. "Hey! Bir iblisi, hele ki derisi pırıl pırıl olan bir iblisi seksi bulmamda hiçbir sakınca yok."

Nyte ona doğru yaklaştı, ellerini kaldırıp parmak uçlarındaki siyah pençeleri gösterdi. "Küçük cadı, kemiklerinden etini koparıp her acı anını sana hissettirebilirim. Seni öyle bir acıyla boğabilirim ki kim olduğunu unutursun ve bu acının dinmesi için her türlü bedeli, hatta ruhunu bile ödemeye razı olursun. Sen izlerken bağırsaklarını yiyebilirim."

Ember kaşını kaldırdı. "İster misin?"

O günahkar dudaklar birbirine kenetlendi ve adam ona bakarken kalbi hızla çarpıyordu; bakışları yoğun, yakıcı, uhreviydi. Doğrulup kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünü çevirdi, çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı. Tereddüt ettikten sonra mırıldandı, "Hayır."

Yorganı kenara itip yataktan kalkarken kıkırdadı. "O zaman güzel, parıldayan şeytanımdan korkacak bir şeyim yok."

Homurdanarak ellerini yüzüne sürdü. "Ne güzelim ne de parıldıyorum, kahretsin!"

"Ah, demek ki artık benimsin?"

Nyte ona öfkeyle baktı. "Ben kimseye ait değilim."

Ember aralarındaki mesafeyi kapatıp uzandı ve parmağının ucuyla hafifçe çenesine dokundu. Gözlerinde bir şeyler değişti, ışıkları parıltıdan çok bir ışıltıya dönüştü ve derin bir nefes alarak burun delikleri genişledi. Ama geri çekilmedi ya da elini savuşturmadı.

"Hayır, değilsin. Ama ıslıl ıslıl ve güzelsin." Başparmağıyla çenesini okşadıktan sonra elini indirdi ve banyoya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Duş almak için." Kapı eşiğinde durdu ve utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. "İstersen bana katılabilirsin, Nyte."

Dudakları aralanarak sivri dişlerini gösterdi. "Hayır."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Kapıyı arkasından kapattı.

Beşinci Bölüm

Nyte yumruklarını sıktı, pençelerini avuç içlerine saplayarak kapıya baktı.

Nyte, istersen bana katılabilirsin.

Ember'in korkusuzluğu zaten yeterince şaşırtıcıydı, ama bu pervasızlığı daha da şaşırtıcıydı. Cadı olduğunu bilmediğini iddia etse de, cazibesi bir succubus'un ki kadar güçlü olduğunda ona nasıl inanabilirdi ki? Kötü niyetli bir amacı yoksa neden bu kadar açık sözlüydü? İnsanlar güç elde etmek için, anlaşmalar yapmak, sözleşmeler imzalamak, malzeme ve yasak bilgi edinmek için iblislerle iş yaparlardı; böylece ölümlü bedenlerinin normalde kullanabileceğinden daha güçlü büyüler yapabilirlerdi.

Onlardan en hırslı olanları bazen Nyte gibi varlıkları köleleştirmeye bile kalkıştılar. Onları büyülerle bağlamaya, kontrol altına almaya ve sınırsız güç kaynakları olarak kullanmaya çalıştılar.

Bu farklıydı. Ember farklıydı. Henüz onun üzerinde böyle bir hak iddia etmemişti ve bu da onu şimdiye kadar utanç verici bir şekilde dengesiz bırakmıştı. Burada ölümsüz olan oydu, sihir ve güce sahip olan oydu. Çağırma büyüsünün ona getirdiği kısıtlamalardan bile haberi yoktu! Ve yine de kontrol ondaydı.

Nyte homurdanarak yatağın altındaki zemine baktı. Çağırma çemberi gece boyunca solmuş olsa da, hafızasına kazınmıştı ve şimdi neredeyse orada, ışıyla ona alay edercesine bakıyormuş gibi görebiliyordu.

Aman Tanrım, düşmüştü. Ondaki geri çekilme şekli... O, gecenin kendisinden oluşmuş zamansız bir iblis, ne olduğunu bile bilmeyen ölümlü bir cadıdan geri çekilmişti!

Kuyruğu arkasında savruldu, ucu bacağına acı verici bir şekilde çarptı. Tıslayarak onu hareketsiz hale getirdi.

Kapalı kapının arkasından şelale sesi geliyordu. Dikkatini hemen oraya yöneltti.

Duş. Sanki yatak odasının köşesinde bir gece böceği pusuda beklemiyormuş gibi uykuya daldıktan sonra, Nyte bağlamanın sınırlarını test etmiş ve tuvalet de dahil olmak üzere çevresini keşfetmişti. Evinde tanıdık özellikler olsa da, garip ve yeni olanlar bunların çok gerisinde kalıyordu. Küvet ve lavabo bile farklıydı.

En garibi ise, tüm gece yatağının yanındaki sehpa tuttuğu incecik kutuydu. Birkaç kez ışık saçmış, tavanı aydınlatmıştı ve Nyte onu incelediğinde üzerinde yazılar olduğunu görmüştü. Kelimeleri anlamıştı, ancak anlamlarını çözememişti.

Güncelleme başarıyla uygulandı. Başlamak için yukarı kaydırın.

O şeye dokunmayı reddetmişti. Yanlışlıkla kehanet aynasını—ya da her neyse onu—tetikleyip, ne yaptıklarını gerçekten bilen öteki taraftaki bir cadıya varlığını belli etme havasında değildi.

Duşun sesi değişti, bu da Ember'ın az önce suyun altına girdiğini gösteriyordu.

Bu, soyunduğu anlamına mı geliyordu? Gece elbisesini çıkarıp o pürüzsüz teninin, o çekici kıvrımlarının daha fazlasını mı ortaya çıkarmıştı? Su şimdi dolgun göğüslerinin üzerinden, karnından aşağı, uzun bacakları boyunca mı akıyordu?

Davetini reddetmişti, ama o kapının öbür tarafında yeniden belirip onunla birlikte küvete girme, bedenini seyretme ve yumuşaklığının her santimetrekaresine ellerini sürme isteği onu cezbetmişti.

Karnının derinliklerinde, yüzyıllardır hissetmediği bir şey kıpırdandı. Anlayışının ötesinde, sıcak, ham, ilkel bir şeydi bu; kadın ona her dokunduğunda kontrolü ele geçirmeye çok yaklaşmıştı.

Boşluğun ötesinde, ellerinin tenine değmesi daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Parmağının çenesinde gezinmesi bile onda karıncalanma hissi bırakmıştı.

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Cadıyı istiyordu.

Kuyruğu heyecanla ileri geri sallanıyordu. Homurdanarak elini geriye doğru savurdu, isyankar uzantıyı yakaladı ve dayanılmaz hareketini durdurdu.

Şehvet. Şu an hissettiği tek şey buydu ve bunu daha önce de yaşamıştı. Onu nereye götürmüştü? Ne faydası olmuştu? Kısa süreli zevk ve mutluluk anları, sonrasında çektiği azaba değmemişti. Bunun bir daha onu ele geçirmesine izin vermeyecekti, özellikle de bir ölümlüyle.

Ve tüm bunların sorumlusunun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Sığırık, kendini göster," diye hırladı, tuvalet kapısından uzaklaşarak.

"Tsk tsk. Çok kötü bir ruh halindesin, Nyte." Cin'in mavi-beyaz ışığı yatağın altında belirdi ve alaycı bir şekilde onun üzerinde uçup omzuna kondu. Üç gözü onun gözleriyle buluştu. "İçeride seni yanına davet eden çıplak bir kadın var ve sen burada homurdanıyorsun."

Cin'e kaşlarını çatı. "Kaba davranmıyorum."

Sığırık dört elini beline koydu ve sivri, keskin dişlerini gösterdi. "Sığırık, kendini göster!"

"Ben öyle düşünmüyorum—"

Ellerini yukarı kaldırıp havayı pençeleriyle tırmaladı. "Grr, grr, tıslama, tıslama."

Nyte gözlerini devirdi. "İşin bittiğinde, seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Pfft. Yüzlerce yıldır hep ciddiydın! Artık yoluna devam etme zamanı, Nyte." Starling havaya sıçradı ve önünde havada asılı kaldı, kollarını tuvalete doğru salladı. "O mükemmel. Bunu senin de benim kadar görebildiğini biliyorum."

Nyte'nın kuyruğu elinde seğirdi, perinin değerlendirmesine katılıyordu. Kuyruğunu sıkı. "Bağlantıyı nasıl koparabilirim?"

"Bunu bozmanın yolu yok. Kendi seyrinde ilerlemesine izin vermelisiniz." Başını iyice yana eğdi, neredeyse kendini ikiye bükte. "Tabii ki... biriniz ölmedikçe."

"Ve o küçük bağlama büyünüzün ona zarar vermemi engellediğini çok iyi biliyorsunuz."

"Elbette biliyorum! Ve eğer cadımıza zarar gelmesine izin verirsen sana çok ama çok kızarım."

"Bizim cadı yavrumuz mu o?"

Starling sırtı. "Evet. En azından onu kendine ait yapana kadar."

"Bu olmayacak. Yaptığınız tek şey beni bir ay boyunca acı çekmeye mahkum etmek oldu."

"Eğer Ember'a yaklaşımdan bu kadar kaçınıyorsanız, hâlâ iki eliniz var. Bu acıyı ancak siz dindirebilirsiniz."

Nyte yanındaki öfkeyle baktı. "Bunu kastetmedim, sen de biliyorsun." Sığırık kıkırdarak ellerini çırttı. "Ah, bu çok eğlenceli olacak!"

Kuyruğunu geriye doğru savurdu ve parmağını periye doğru uzattı. "Bu çok acımasızca. Dostluğumuz çağlar boyunca sürdü ve şimdi bu hale mi geldi?"

"Bunu senin arkadaşın olduğum için yapıyorum." Ellerini tekrar beline koyarak ona yaklaştı ve öfkeyle baktı. "Hak etmeyen birine verdiğin şey yüzünden çok uzun zamandır surat asıyorsun."

"Ve kesinlikle başına gelenleri de hak etmedi." Nyte, eski acının hayaleti içinde kıpırdanırken, dalgın dalgın göğsünü ovuşturdu. "Ama neden, neden bu ölümlünün çözüm olduğunu düşündün? Lanet olsun, cadı olduğunu bile bilmiyordu."

Starling elini salladı. "Onun büyüğü henüz kullanılmamış, bu da senin için daha iyi değil mi? Eğer hiçbir büyü bilmiyorsa, sana karşı kullanamaz. Peki neden o... işte bunu sen keşfetmelisin, Nyte."

"Aynı hatayı tekrarlamayacağım, Starling. Bir daha asla pes etmeyeceğim."

"Ve ölümsüz yaşamının geri kalanında umutsuzluğa kapılmana izin vermeyeceğim." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ayrıca, ben hata yapmam. O da bir hata olmayacak."

"Ah, eminim en azından şunları sayabilirim—"

Duş kapandı ve Nyte'in dikkati tekrar kapalı kapıya döndü. Zihninin kenarlarında yarım yamalak imgeler belirliyordu; Ember'in küvetten çıkarken su damlalarıyla parıldayan çıplak bedeninin hayalleri...

Dişlerinin arasından hırladı ve bakışlarını Starling'e çevirdi, ancak onun durduğu yerde bomboş bir hava buldu. "Lanet olsun sana. Bunu her zaman kaba bulduğumu biliyorsun."

Görünmeyen bir yerden hafif, çınlayan bir kahkaha sesi geldi ona.

Nyte yumruklarını sıkı ve kanatlarını sıkıca içeri çekti, kuyruğu öfkeyle çırpınıyordu. Peri bu bağı nasıl kıracağını, çağırışı nasıl tersine çevireceğini biliyordu, mutlaka biliyordu ama ona asla söylemeyecekti. Bir planı uygulamaya koyduktan sonra asla pes eden biri olmamıştı. Özellikle de bu, onun pahasına gülebileceği anlamına geliyorsa.

Kendini toparla. Ölümlülerin seni bu halde görmesine izin veremezsin.

Ember onu zaten hazırlıksız yakalamıştı. Artık daha fazla hata yapmasına, daha fazla zayıflık göstermesine izin veremezdi. O bir insandı,

sihir hakkında hiçbir şey bilmeyen bir cadıydı ve o da gecenin vücut bulmuş haliydi.

Bu bağın şartları ne olursa olsun, güç Nyte'in elindeydi. Durum onun kontrolündeydi, Starling'in canı cehenneme. Bu ölümlü cadının...

Tuvalet kapısı açıldı ve Ember, gür vücuduna sarılı büyük mavi havludan başka hiçbir şey giymeden dışarı çıktı.

Kahretsin.

Nyte gözlerini ondan ayıramadan ona bakakaldı. Gümüş rengi saçları topuz yapılmış ve başının tepesine tutturulmuştu, nemli, gevşek tutamlar boynuna yapışmıştı ve soluk teni suyun sıcaklığından pembeleşmişti. Tek yapması gereken havluyu çekip almaktı ve gözleri onu çıplak bir şekilde izleyebilecekti.

Göğüs uçları ne renkti? Vajinası nasıl görünüyordu? Tadı nasıldı?

İçinde derin bir sıcaklık alevlendi ve tüm vücuduna yayılarak teninden parlayan yıldızları daha da aydınlattı. Onu besleyen, onu şekillendiren sihir, kasıklarında kaynayıp toplanarak şekil almaya başladı. Baskı birikti, zonklayan, acı verici bir baskıydı ve eğer cinsel organının şekil almasına izin verirse kaybolacağını biliyordu. Bu cadıyı alacak, ondan istediği her şeyi alacak ve karşılığında ona istediği her şeyi verecekti.

Onun tadına bakmak için bu şehvete gerçekten boyun eğmeye razı mıydı?

Ember birkaç adım ötede durdu ve havlunun içeri kıvrılmış köşesiyle oynarken gülümsedi, kumaşı etrafına iyice sardı. "Beni çıplak görmek istiyorsan, sadece söylemen yeterli, Nyte."

Kahretsin, onun adını söyleme şekli, o yumuşak, tatlı sesiyle adını okşarcasına söylemesi, onun sonunu getirecekti.

Homurdanarak ondan uzaklaştı ve sırtını ona döndü. "Büyüleyici cadı."

Kuyruğu arkasında ileri geri sallanıyordu. Elini uzatıp kuyruğunu yakaladı, sıkıca kavradı ve bu yaramaz uzvu boğarak boyun eğdirmeyi diledi.

Ember kıkırdadı ve adam onun ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Mesafenin verdiği rahatlıkla Nyte, sakinleşmek için derin bir nefes aldı, ancak tam o sırada kadının kokusu onu büyüledi. Cazip gardenya, sıcak vanilya ve bu notaların altında tamamen ona özgü bir şey vardı. Dişlerini sıktı, kuyruğunu büktü ve ayak parmaklarını tahta zemine sapladı, kadının kokusu onu adeta boğdu.

Yere düşen kumaşın hafif bir sesi duyuldu. Havlu.

Arkasında çıplak bir şekilde duran Ember, aç gözlü bakışlarını yalvararak, onu baştan çıkararak, ona işkence ederek bekliyordu. Dönüp kendisine bakması için onu çağırıyordu. Sanki o, çok ihtiyaç duyduğu sıcaklığı yayan bir ateşmiş gibi, sıcaklık dalgaları omurgasından yukarı ve kanatlarına yayıldı.

Dönmeyi reddetti. Bu dürtüye boyun eğmeyecek, bu aşağılık arzulara teslim olmayacaktı.

Önündeki hareket dikkatini çekti. Nyte'deki her şey durdu.

Duvara yaslanmış bir makyaj masası vardı ve Ember'in yansıması, masaya monte edilmiş uzun aynada yandan görünüyordu. Zaten acı çektiğini düşünüyorsa, onun kıvrımlı vücudunu sergilenmiş halde görmenin verdiği acıyla kıyaslanamazdı.

Kadın şifonyerinin üst çekmecisini açarken, Nyte'nin bakışları onu baştan aşağı süzdü; gri ojeli tırnaklarıyla çıplak ayaklarından, bacaklarından, o nefis uyluklarından, biçimli kalçalarına ve yuvarlak poposuna kadar. Nyte, ısırma, işaretleme dürtüsüne karşı koyarken dişlerini sıktı. Gözleri yukarı doğru devam etti ve pembe uçlu büyük göğüslerinde durdu. Birini ağzına almak, dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle onu tahrik ederken ondan ne tür sesler çıkarabileceğini merak etmek için can atıyordu.

Kadın döndü ve dantelli iç çamaşırını giymek için eğilmeden önce, adam kadının çıplak vajinasının yarığını gördü.

Kontrolü elinde tutmaya ve yerinde kalmaya çalışırken burun delikleri genişledi. Onu alt etmek, sırt üstü yere yatırıp kalın uyluklarını aralayarak aralarındaki narin eti görmek kolay olurdu.

İçindeki ateş daha da alevlendi ve kasıklarındaki ağrı şiddetlenerek, onu tutan engellere karşı isyan etti.

Ember göğüslerini örten dantelli bir giysi daha giydiğinde, adam bu kaybın yasını tuttu ve ona doğru yürüyüp o kumaşı yırtma dürtüsüyle mücadele etmeye başladı. Bir şekilde, ayaklarını yere sağlam basmayı başardı.

Ancak kuyruğu, etrafına sarılı olan ele, mümkün görünenden çok daha büyük bir güçle şiddetle direniyor ve çekiştiriyordu.

Cehennemlik şey.

Ama bu dikkat dağıtıcı şey, sonunda dikkatini aynadan, Ember'den uzaklaştırması için yeterli oldu. Bakışlarını yatağına çevirdi, bunun yerine yatağın üzerindeki pencereye dik dik baktı. Güneş ışığı perdelerin

kenarlarından içeri sızıyordu. Belki de yeterince uzun süre bakarsa, gözleri kamaşacak ve bir daha böyle bir görsel cazibeye katlanmak zorunda kalmayacaktı.

O zaman geriye sadece onun büyüleyici kokusu, sıcak ve yatıştırıcı dokunuşu ve hoş ses tonu kalırdı; bunlar onu cezbetmeye yeterdi.

Kapıyı açtığını, kumaşın hışırtısını ve tenine sürtünmesinin fısıltısını duydu ve gözlerini zorla kapattı; ancak bu, artık sonsuza dek hafızasına kazınmış olan onun görüntülerini silmeye yetmiyordu.

"Güvenli," dedi Ember.

Güvende miyiz? İçimdeki bu şehvet ateşi alev alev yanmaya devam ettiği sürece, ikimiz de güvende değiliz.

Ember, onun yaşadığı karmaşadan habersizmiş gibi, yanından geçip makyaj masasına doğru ilerledi. Tabureye oturdu ve bir düğmeye bastı. Aynanın etrafındaki ışıklar birden parladı, o kadar parlaktı ki adam gözlerini kısarak başka yöne bakmak zorunda kaldı.

"Yani ışık sana zarar vermiyor ama sen ışığa karşı hassassın?" diye sordu.

"Sadece uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Biraz önceden haber verilmiş olsaydı iyi olurdu."

"Bir dahaki sefere mutlaka yapacağım." Aynada onun gözlerine baktıktan sonra çekmecelerden birini açıp birkaç eşya çıkardı ve makyaj masasının üzerine koydu. "Kaç yaşındasın?"

"Gece kaç yaşında?" Nyte, yatağına doğru yürüdü ve kenarına oturarak onu süzdü. Düşük yakalı, siyah dantelli bir elbise giymişti. İç eteği daha kısaydı ve uzun, şeffaf, dantel işlemeli dış katmanın altından bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Giysilerinin altında ne olduğunu yeni görmüş olsa da, kumaşın vücudunu sarma şekli, bazı kıvrımlarını vurgularken diğerlerini gizlemesi, çıplak bedeni kadar baştan çıkarıcıydı.

Hiç kimsenin, özellikle de ölümlü bir insanın, bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu.

"Yani ne diyorsun? Milyarlarca yaşında olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Ember, oldukça inanmaz bir tavırla.

"Ben çok eski zamanlardan beri varım. Ancak farkındalık, bu biçimle birlikte çok daha sonra ortaya çıktı."

"Vay canına. Çok yaşlısın."

"Senin hesaplamana göre evet. Ama ölümsüz varlıklar için zaman farklı akar."

“Bunun bir rüya olmadığına hâlâ inanamıyorum.” Şişelerden birini kaldırdı, açtı ve içindeki ten rengi kremi küçük pembe bir süngerle yüzüne sürmeye başladı. “Farkındalığınızın ve bedeninizin daha sonra ortaya çıktığını söylerken ne demek istediniz?”

Bir yastığı kaptı, iki eliyle kavradı. Uzun, gümüş rengi saçlarından biri yastığın üzerindeydi. “Bu kolayca açıklanabilecek bir şey değil. Geceden şekillendim. Onun bir tezahürüyüm. Çok uzun bir süre boyunca... bir güçtüm. Bir varlık. Karanlıkta süzülen, şekilsiz bir güç. Korkuyla besleniyordum. Yavaş yavaş, o korku beni şekillendirdi ve kendimin farkına vardıkça, bu form da ortaya çıktı. İnsanlığın karanlık ve bilinmeyene karşı duyduğu korkuya tutulmuş bir ayna.”

Şişeyi ve süngeri bırakırken aynada onun gözlerine gülümsedi. "Bana hiç de korkutucu görünmüyorsun."

"Bunu gayet açık bir şekilde belli ettin, cadı."

Kıkırdarak, küçük, yumuşak bir fırçayla birlikte başka bir eşya aldı ve cildine pudra sürdü. “Hiç karanlıktan korkmadım. Aslında... karanlıkta huzur bulurdum. Bir çiftlikte büyüdüm ve küçükken geceleri uyuyamadığımda gizlice dışarı çıkar, yıldızlara bakarken cırcır böceklerinin ötüşünü dinlerdim. Huzur vericiydi.”

“Gecenin müziğinde bir teselli bulunur. Güneşin asla duymayacağı, ay ve yıldızların altında fısıldanan o şarkılar...” Nyte, yastığın üzerindeki saç tutamını kopardı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. Aniden ipeksi saçlarını okşama, kulaklarının arkasına sıkıştırma, uçlarının tenine değmesini hissetme isteği duydu. Zorlukla bir hırıltıyı bastırarak saçı bıraktı, düşmesine izin verdi ve bakışlarını bu istenmeyen arzuların odağı olan kadına çevirdi.

Ember şimdi göz kapaklarını boyuyordu.

"Yüzünü neden boyuyorsun?" diye sordu.

Duraksadı, ince fırçayı kenara çekip ona baktı, sonra yansımasına baktı ve sonunda yüzünü ona çevirdi. "Makyajım mı?"

“Evet. O boyayı, o makyajı neden yüzünüze sürüyorsunuz ki? Gereksiz.”

Dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani güzel olduğumu mu söylüyorsun, Nyte?"

Kaşları düştü. "Sen... hiç de itici değilsin."

Güldü ve başını salladı. "Sanırım kolay kolay iltifat etmiyorsun, o yüzden bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Ember aynaya döndü ve

fırçayı tekrar göz kapağına götürerek, daha önce sürdüğü siyaha biraz mor ekledi. "Sadece sürmeyi seviyorum. Kendimi ifade etme şeklim bu."

Göz kapaklarındaki koyu renklerle göz bebeklerinin açık mavisi arasındaki kontrast, gözlerini uhrevi ve büyüleyici kılıyordu. Gözlerine bakmaktan, onlarda kaybolmaktan kendini alıkoymak için Nyte bakışlarını yastığa indirdi. Kokusu odanın her yerindeydi, ama burada, yatakta, en yoğun şekilde hissediliyordu.

Burası onun uyuduğu yerdi. En huzurlu, en savunmasız olduğu, örtülerin tenini okşadığı, hayaller kurduğu yerdi.

İçinde bir kıvılcım çaktı. Başka bir dürtü, bu sefer çok hızlı, çok güçlüydü, reddetmek mümkün değildi. Nyte yastığı yüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Ember'in tatlı kokusu burnuna doldu, zihnini bulandıracak şekilde onu sardı.

"Senin gibi başkaları da var mı?" diye sordu Ember.

Sorusu o bulanıklığı dağıttı; ancak o zaman ne yaptığını ve kuyruğunun yatağın üzerinde gümür gümür ses çıkardığını fark etti.

İçinden bir hırıltı çıkarmamak için kendini zor tutarak yastığı kenara fırlattı ve kuyruğunu bacağının altına sıkıştırırken homurdandı. İşler böyle devam ederse, bu hayatının en uzun ayı olacaktı.

Kendini zorla ayağa kaldırdı ve yataktan, o yoğun, büyüleyici kokudan uzaklaştı. "Evet, başka gece yaratıkları da var."

Ember taburede dönerek ona baktı. "Ve sen doğmadığına göre, insanlar gibi üreyemediğini varsayıyorum, değil mi?"

"Hiçbir şekilde çoğaltmıyoruz."

"Yani bu, senin bir..." Bakışları kasıklarına kaydı.

Nyte gözlerini kırıştırdı. Sözlerinde bir ağırlık vardı, keskin bakışlarıyla bu ağırlık daha da artmıştı. Onun merakı masum bir merak değildi.

"Ben gecenin özünden yaratıldım. Her parçam ondan şekillendi, yaratılmaya veya yok edilmeye özgür. Benim gibiler için fiziksel biçim bir irade meselesidir, varoluş meselesi değil."

Gözleri alev alev parladı. "Sen... bir penis çağırabiliyor musun?"

"İstediğim takdirde, evet."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" diye sırttı. "Görebilir miyim?"

"Ben bir gösteri nesnesi değilim, cadı. Buraya ne sizi eğlendirmek ne de size zevk vermek için geldim."

Burada olmamın sebebi, o lanet olası peri kızının benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanması!

Ember dolgun alt dudağını büzerek surat astı. Bu ifade Nyte'nin kalbine işledi ve onu isteğine razı etmeye neredeyse yetti. Neredeyse.

Ona öfkeli bir bakışla parmağını uzattı. "Senin cazibene kapılmayacağım."

Sırıttı ve makyaj aynasına döndü, uzun bir cisim alıp vidasını söktü. "O zaman onlarla uğraşmaya devam etmem gerekecek, çünkü ben sözde bir cadıyım."

Nyte kendini zorlayarak ondan uzaklaştı. Tanrı aşkına, ona karşı koymakta zaten çok zorlanıyordu. Bir sonraki dolunaya kadar nasıl dayanacaktı?

"Starling hangi acıdan bahsediyordu?" diye sordu Ember.

Dişlerini sıktı. Starling bu insanın önünde çok açık konuşmuştu ve Nyte hiçbir detayı ifşa etmeye niyetli değildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Meraklılığımı bozmaya çalışmıyorum. Sadece merak ettim." Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu. "O senin arkadaşın mı?"

"İddialara göre."

Ember kıkırdadı. "Senin için en iyisini istiyor gibi görünüyor. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Onu neredeyse bilincimi kazandığımdan beri tanıyorum. Binlerce yıldır."

"Yani o daha çok bir kız kardeş gibi mi?"

Dudaklarında bir somurtma belirdi. Onun türünden olanlar yalnız yaşayan varlıklardı, gece boyunca dolaşırken nadiren birbirleriyle kaynaşırlardı. "Bunu söyleyemem. Bu tür ailevi ilişkiler bana yabancı."

"Aile her zaman kan bağıyla oluşmaz. Seçtiğiniz insanlar da olabilir. Size yakın olan, kendinizi rahat hissettiğiniz, en değerli sırlarınızı ve acılarınızı paylaşabileceğiniz biri. Ne olursa olsun her zaman yanınızda olacak biri."

"Bu, benim işlerime karışmayı ve talihsizliğimle alay etmeyi de içeriyor mu?"

Ember güldü. "Olabilir. Bunu iki erkek kardeşi olan bir ortanca çocuk olarak tecrübelerimden yola çıkarak söylüyorum. Onlar benim talihsizliğime güldüler ve ben de bunu hak edecek kadar onlarla uğraştım. Ama bunların hepsi sevgiden kaynaklanıyor."

Kadının kahkahası onu tekrar kendisine bakmaya neredeyse ikna ediyordu, ama direndi. Bu, sinirini yatıştırarak ve onu şu an içinde bulunduğu koşulları unutturacak kadar hoş bir sestti.

Bu durum ona kadının sözleri üzerinde düşünme fırsatı verdi.

Starling'in son planına rağmen, o her zaman onun yanındaydı. Arkadaşlığı sürekli, istikrarlı, güvenilir ve destekleyiciydi. Ona ifade edebileceğinden çok daha fazla yardım etmiş ve ondan asla vazgeçmemişti.

Nyte kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman sanırım cevabım evet. O benim kız kardeşim gibi."

"O da senin gibi mi? Geceden mi yaratıldı?"

"Hayır. O bir peri. Daha doğrusu bir yıldız ışığı cini. Görüleceği üzere, etki alanlarımız biraz örtüşüyor."

"Siz ve diğer tüm doğaüstü varlıklar gerçekten var oluyorsunuz, ama insanlar sizin sadece birer efsane olduğunuza inanıyorlar, bu nasıl oluyor?"

Omuz silkerek kayıtsızca el salladı. "Sizin türünüz adına konuşamam. İnsanlar çok uzun zaman önce biliyordu, ama bir şekilde bu bilgiden uzaklaştılar. Benim... uzun süreli yokluğum, bilgimde talihsiz bir boşluk bıraktı."

"Hâlâ büyüleyici. Sanki önümde yepyeni bir dünya açılmış gibi."

Kadın, taburesini makyaj masasından geri çekerken zeminde bir sürtünme sesi, kalkarken ise kumaşta bir hışırtı duyuldu.

"Her şey hazır!" diye neşeyle duyurdu Ember. "Sanırım bugün benimle çalışmaya geleceksin."

Nyte, iddiasını çürütmek ve günün nasıl geçeceğini ona anlatmak niyetiyle topuklarının üzerinde döndü, ancak onu görünce sözleri boğazında düğümlendi.

Saçları omuzlarına doğru uzun ve dalgalar halinde dökülüyordu. Mor merkezli siyah yıldız küpeleri kulak memelerinden sarkıyordu. Ve yüzü... çok güzeldi. Makyaj yüz hatlarını gizlemek yerine vurgulamıştı. Koyu göz makyajı hem gözleriyle hem de gümüş rengi saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Ama dikkatini dudaklarına çeken ve orada sabitleyen şey, dudaklarındaki koyu, derin mor-kırmızı tonuydu.

Onu öpme, dudaklarını kendi dudaklarına değdirme, onu tatma konusunda açıklanamaz bir ihtiyaç duydu.

Vücudunda yükselen sıcaklıkla birlikte kuyruğu arkasında çırpınıyordu.

Kahretsin. Ayın sonunu nasıl getireceğinden mi endişeleniyordu? Bu günü nasıl atlatacağı ki?

Altıncı Bölüm

Başındaki geniş kenarlı siyah şapkasıyla Ember, yarasa kanatlı çantasını koluna taktı, telefonunun ve anahtarlarının içinde olduğundan emin oldu, mutfak tezgahından karamelli kahvesini aldı ve ön kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtı, içeriden kilitledi ve eşikten geçmek üzereyken durdu, omzunun üzerinden antrenin ötesindeki karanlık oturma odasında duran son derece sinirli iblise baktı.

Etrafında ince gölgeler dönüp duruyor, silüetini gizliyordu, ancak mor-mavi gözleri karanlığın içinde parlak bir şekilde ışıldıyordu.

"Şey, başkaları seni görececek mi?" diye sordu, günün hazırlıklarını bitirdikten sonra öfkesi kontrolden çıkmış olan adamın sinirinden hiç rahatsız olmamıştı. Bir şey onu sinirlendirmişti ve aşağıya indikten beri öfkesine tutunuyordu.

"Hayır," diye yanıtladı dişlerinin arasından, "çünkü oraya gitmeyeceğim."

Ember gözlerini devirdi. "Öylesin, çünkü görünüşe göre benimle birlikte çalışmak zorundasın ve ben de işe gitmek zorundayım."

"Sizin fani işleriniz beni ilgilendirmez. Güneş gökyüzündeyken sizin işlerinizi halletmekle uğraşmayacağım."

"Kendin de söyledin, vampir değilsin, o yüzden bir süre güneşle başa çıkabilirsin. İster beğen ister beğenme, benimle geleceksin çünkü ödemem gereken faturalarım var. Bütün ay boyunca dayanılmaz, kibirli bir şeytan gibi hiçbir şey yapmadan tembellik edemem."

"Tembellik yapıp hiçbir şey yapmam," diye homurdandı.

"Duyduğuma göre, son dört yüz yıldır surat asıyorsunuz."

Kükreyerek doğruldu. Kanatlarını açtı, kuyruğu yere vurdu ve oda etrafında karanlığa büründü. "Artık hiçbir tartışmaya tahammül etmeyeceğim. Bu evden çıkamayacaksın, cadı."

Ember kaşını kaldırdı. "Beni durdurun."

"Bunu beğenmezsin."

Ayağını kaldırdı.

Nyte gözlerini kısarak, "Sakın yapma!" dedi.

Ona yapmacık bir gülümsemeyle baktı. "Cesaretin varsa yap. Şimdi bakalım beni takip etmeye karşı koyabilecek misin?"

Ember dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Küfürleri kalın ahşaptan bile net bir şekilde duyulabiliyordu. Kendi kendine kıkırdayarak, kaldırırma çıkan patikadan yürümeye başladı.

Bahçesini çevreleyen demir parmaklıklara vardığında, Nyte aniden karşısında belirdi ve son derece öfkeli görünüyordu.

Oldukça çekici görünüyor, üstelik.

Ama aynı zamanda... küçülmüş görünüyordu. Biraz maddesiz, çok fazla ışığın ortasında var olmaya çalışan bir gölge gibiydi. Beyninin bir kısmı, elini uzatsa elinin içinden geçeceğini söylüyordu.

Son on iki saat içinde yaşanabilecek en garip şey olmazdı.

Ember ona sırıttı. "Bana karşı koyamayacağımı biliyordum."

"Sen çok sinir bozucu birisin, cadı."

"Sanırım cennette yaratılmış bir çiftiz. Ya da cehennemde." Yaklaştı ve parmağını çenesinde gezdirdi. Parmağı çenesinden geçmedi. "Kızginken de oldukça seksi oluyorsun."

Burun delikleri genişleyerek homurdandı.

Elini indirip, onun etrafından dolanarak yürümeye devam etti. Yakındaki yayalardan aldığı tuhaf bakışları fark etti. İfadelerine ve ona nasıl baktıklarına bakılırsa, Ember sadece Nyte'ı göremediklerini ve boşluğa konuşuyormuş gibi görüldüğünü varsayabilirdi. Bu onu rahatsız etmedi. Burası Salem'di, tuhaflığın kucaklandığı yer.

Kahvesinden bir yudum aldı.

Göz ucuyla, Nyte'nin yanında yürüdüğünü ve adımlarını onunkiyle eşleştirdiğini gördü. Ondan yayılan sinir, oluşturduğu gölgelerden daha belirgindi.

Ve tek bir kişi bile ona doğru bakmadı.

"Onlar seni göremiyorlar," dedi.

"Şu anda ortalıkta görünmek istemiyorum."

“Yani istersen seni görebilirler mi? Bu sadece aramızdaki... bağ yüzünden değil mi?”

"Beni ancak bu bağ sayesinde görebiliyorsunuz. Aksi takdirde, ancak görünmeyi seçtiğim zaman görünür olurum."

Ember parmaklarını yalıtımlı bardağına vurdu ve Nyte'ye baktı. Kaşları keskin bir şekilde çatılmıştı, gözleri kısılmış ve dümdüz ileriye bakıyordu, ağzı ise somurtkan bir ifadeyle bükülmüştü. Suçluluk duygusu içini kemirdi.

Onun isteği dışında kendisine bağlı olmasından, varlığına katlanmak zorunda kalmasından hoşlanmıyordu. Ama başka ne yapabilirdi ki? Bir ay boyunca evde oturamazdı. Yeni aldığı evi kaybedecek, üstüne üstlük butiğini de kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

"Güneşin sana zarar vermediğinden emin misin?" diye sordu.

"Bu ufak bir rahatsızlık, hepsi bu," diye sert bir şekilde yanıtladı.

Ember başını salladı, konuşmadan önce biraz tereddüt etti. "Benimle birlikte olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ben de bunu istemezdim. Yani, senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor, hoşlanıyorum, gerçekten çok hoşlanıyorum, sadece... şey..."

"İkimize de seçme şansı verilmedi." Sesi, dün gece ilk kez odasına girdiğinden beri olduğundan daha yumuşaktı.

Kadın tekrar ona baktı. Onun da yüz hatları yumuşamıştı.

Belki de beni o kadar da çok sevmiyordur.

İlk kavşağa vardıklarında Ember durdu. Camları açık bir araba yanlarından geçti, müzik son ses çalıyordu, bas sesleri o kadar güçlüydü ki Ember bunu göğsünde hissetti.

Yanında duran Nyte, sanki kötü bir kokuyu uzaklaştırmak istercesine elini yüzünün önünde salladı. "Demek o iğrenç şeyler taşıma araçlarıymış. Hareket ederken hepsi böyle iğrenç sesler ve kötü kokular mı çıkarıyor?"

"Bazıları öyle. Daha önce hiç araba görmedin mi?" diye sordu, yaya geçidinden karşıya geçerken.

"Hayır. Sevgili peri arkadaşımın ima ettiği gibi, uzun zamandır uzaktaydım."

"Nereye?"

Çenesi sıkıca kapalı bir şekilde, mırıldanarak cevap verdi.

"Neydi o?"

İç çekerek, "Umutsuzluğun Çukuru," dedi.

“Ah. Ah, çok üzgünüm.” Kaşlarını çatı. Starling, Nyte'nin acı çektiğini söylemişti ama Ember bunun depresyondan kaynaklanabileceğini hiç düşünmemişti. Şeytanların depresyona girebileceğini bile bilmiyordu. “Depresyonun üstesinden gelmek zordur.”

“Depresyon mu?” Alaycı bir şekilde başını salladı ve ona inanmaz bir bakış attı. “Depresyonda değildim, cadı. Umutsuzluğun Çukurundaydım.”

Kadın ona şaşkınlıkla baktı. “Bir dakika, ne? Burası gerçekten var olan bir yer mi?”

“Sence bu neydi?”

“Bir mecaz.”

“İnsanlar çok aptal olabiliyor.”

“Bizim için ‘Umutsuzluk Çukuru’ diye bir yer yok. Cehennemde mi o?”

“Onlardan biri. Şimdi, başka sorunuz var mı, yoksa bu işkence dolu gün ışığına nispeten sessiz bir şekilde katlanmaya geri dönebilir miyim?”

“Hayır, hayır, hayır. Cehennemlerden birinde gerçek bir Umutsuzluk Çukuru olduğunu söyleyip de daha fazla bilgi vermeden kurtulamazsın. Neden oradaydın?”

Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. “Tatil.”

Ember homurdandı. “Yani bana Umutsuzluk Çukuru'nda tatil yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun? Seni gerçekten tanımadığımı biliyorum, ama içgüdüm bunun yalan olduğunu söylüyor.”

Nyte'ın koyu renkli kaşlarından biri kalktı. “Saçmalık mı?”

“Saçmalık. Blöfünü anladım.”

“Benim işlerim bana aittir, ölümlüdür ve sizi ilgilendirmez.”

“Pekala, haklısın. Bu tatilin ne kadar sürdü? Şeytanların ne tür ayrıcalıklardan yararlandığını merak ediyorum—”

“Dört yüz yıl,” diye hırladı dişlerini göstererek.

Ember olduğu yerde durdu, ona şok içinde bakakaldı. Yanından geçen insanları bile fark etmedi.

Nyte dört yüz yıldır orada mıydı? Ve bunca zamandır acı çekiyordu. Ona ne yapılmıştı? Onu oraya sürükleyen neydi ve neden bu kadar uzun süre kalmıştı? Adı ve konumu göz önüne alındığında, Umutsuzluk Çukuru'nun bir tatil oteli olduğundan oldukça şüphe duyuyordu.

Ama onun bu konuda konuşmak istemediği açıktı ve kadın da onu yeterince sıkıştırmıştı. Merakını bir kenara bırakıp, eğer bir gün konuşmaya karar verirse, kendi zamanında anlatmasına izin vermesi gerekecekti.

Nyte yavaşça başını yana eğdi. “Yapman gereken bir işin var, değil mi?”

Ember'in bilinci yerine geldi ve kendine gelmeden önce ne kadar süre orada durduğundan emin olamadı. "Şey, evet."

Kahvesini yudumlarken ve Nyte'nin etrafı gözlemlediğini ara sıra fark ederken, on beş dakika boyunca konuşmadan yollarına devam ettiler. Özellikle birçok turistik dükkanın bulunduğu şehrin bu bölgesinde kalabalık artmıştı. Ember'in butiği Darkly Romantic, limana bakan ana yollardan birinin kenarında, gözden uzak bir yerdeydi.

Dükkanının kapısına vardıklarında saat ona beş dakika kalmıştı.

Mükemmel zamanlama.

Kapıyı açıp içeri girdi. Işıkları yaktıktan sonra tezgâha doğru ilerledi, kahvesini bıraktı ve çantasını alttaki kilitli çekmeceye koydu.

"Burası sizin çalışma yeriniz mi?" diye sordu Nyte.

Ember, vitrin masaları ve giysi rafları arasında dolaşan, gözleri siyah ve mor desenli duvarlarda gezinen adamı görmek için başını kaldırdı. Mağazasına gururla bakarken gülümsedi. Duvarları süslü şamdanlar, aynalar ve gül sarmaşıkları süslüyordu; raflar el çantaları, mumlar, tütsüler, sabunlar, takılar ve makyaj malzemeleriyle doluydu ve her yere dağılmış başsız mankenler yeni gelen kıyafetlerle süslenmişti. Atmosfer, adıyla uyumlu olarak karanlık ve romantikti.

Burası onun hayal ettiği her şeydi.

"Evet," dedi. "Gençken farklı giyim tarzlarını denemeyi çok severdim ve en sevdiğim tarz da bu neşeli ve karanlık karışımıydı. Akıcı kumaşlar, uzun etekler, kadife ve dantel. Ama Nebraska'da, ıssız bir yerde bir çiftlikte yaşadığım için, böyle mağazalar hiçbir yerde yoktu. Her şeyi kendim bir araya getirmek zorundaydım. Eski kıyafetleri geri dönüştürmek ve ikinci el mağazalarından alışveriş yapmak için çok para biriktirmem gerekiyordu. Sınıf arkadaşlarım moda anlayışımı pek takdir etmiyordu."

Nyte gözlerini mankenlerin üzerinde gezdirdi ve küçümsemekten çok merakı andıran bir mırıltı çıkardı. "Moda anlayışları nasıldı acaba?"

"Çoğu için sadece pratik kıyafetlerdi. Kot pantolon ve tişört, düğmeli gömlekler, spor ayakkabılar veya sağlam botlar. Birçok çocuk da aile çiftliklerinde yaşıyor ve çalışıyordu. Ama benim tarzım bugünlerde 'witchcore' denilen şeydi. Memleketimde pek popüler bir trend değildi."

Kaşını kaldırdı ve yoğun bakışlarını ona dikti. "Witchcore."

"Yemin ederim cadı olduğumu bilmiyordum! Hala da inanamıyorum." Parmaklarını ona doğru salladı, parmaklarından kıvılcımlar çıktığını hayal etti. "Gördün mü? Hiçbir şey yok."

Yüz ifadesinden ne etkilenmiş ne de ikna olmuştu. "Ve yine de ikimiz de burada duruyoruz."

Ember ellerini indirdi ve omuz silkti. "Bilmediğim ve sizi kasten çağırmadığım gerçeğini değiştirmiyor." Aşağıya bakarak satış noktası sisteminin çalışır durumda olduğundan emin olduktan sonra kapıya doğru yürüdü ve tabelayı AÇIK konumuna getirdi.

"Seni suçlamıyorum, ölümlü." Sesindeki tuhaf tereddüt, sözlerine samimiyet katıyordu.

Ember, Nyte'ye baktığında, adam sırtı kendisine dönük bir şekilde erkek giyiminin bulunduğu küçük bölüme doğru ilerliyordu. O sözleri söylerken ona bakmıyordu, ama bunları duymak Ember'in göğsünde farkında bile olmadığı bir baskıyı hafifletti. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetti.

Her ikisinin de kontrolü dışında olan bir durumda olumlu kalmak için elinden gelenin en iyisini yapmış olsa da, onun bu yüzden kendisinden nefret ettiğinden ya da masum dileğinin onun azabına yol açtığından korkmuştu.

"Yanımda bulunmak o kadar da kötü değil, değil mi?" diye birden söyledi, yüzü anında kızardı.

Bakışları ona doğru kaydı. Kısa süren sessizliğinde, göğsündeki o baskı yeniden hissetti ve yanaklarındaki sıcaklık arttı. Karşılığında söyleyebileceği o kadar çok acımasız söz, onu aşağılayabileceği, küçümseyebileceği, yok edebileceği o kadar çok yol vardı ki.

Ama sonunda cevap verdiğinde, ağzından en beklenmedik iki kelime çıktı: "Değilsin."

Ember uzun, yavaş ve rahatlamış bir nefes verdi.

Yani belki de bir ay boyunca onun yanında kalmak onun için o kadar da kötü olmazdı. Bir kız umut edebilirdi, değil mi?

Askıdan siyah bir şair gömleği aldı ve parmağına askısından sarkıtarak, "Bu, en son aranızda dolaştığım zamanlardaki popüler modaya biraz daha benziyor," dedi.

Ember ona doğru ilerledi. Askıdan uzun, siyah, düğmeli bir palto aldı, üzerindeki gömleği aldı ve askıyı paltonun içine yerleştirerek kıyafetleri bir araya getirdi ve Nyte'ye doğru uzattı. Gülümsedi. "Bunun içinde çok şık görürsün."

Nyte kendine baktı ve elini kıyafetlerine bastırarak vücuduna yapıştırdı. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Bundan hoşlanırdın, değil mi? Beni insan gibi giyinmiş halde görmekten?"

"Bence bu sana çok yakışır."

Gözlerini kaldırıp onun gözleriyle buluşturdu ve kaşları çatıldı. Bugün ikinci kez yüzünde bir yumuşama olmuştu. Bakışlarından bunu neredeyse hissedebiliyordu; hafif bir merak, ama aynı zamanda süregelen bir tedirginlik.

Ön kapı açıldı ve müşteriler içeri girerken zil sesine yeni sesler eşlik etti.

Ember, Nyte'nin elinden askıları hızla çekti, içindeki korku alevlendi, ta ki diğerlerinin onu göremediğini hatırlayana kadar. Nyte ona sırtıyordu, uhrevi gözlerinde oyunbaz bir parıltı vardı.

"Uslu durun," diye fısıldadı müşterilere dönmeden önce. "Karanlık Romantik'e hoş geldiniz."

Yedinci Bölüm

Güneş batarken ve akşam karanlığı çökerken, Nyte uzun ömrü boyunca hiç kimseyle bir gün geçirmediğini fark etti. Umutsuzluk Çukuru'nda inzivaya çekilmeden önce, birçok geceyi arkadaşlarıyla, genellikle de Starling ile geçirmişti; ancak günleri her zaman bir sonraki gün batımını bekleyerek sessiz bir inzivada geçmişti.

Gündüzler, gececilerin en büyük düşmanı olmasa da, hafif bir engel teşkil ediyordu. Gündüzleri her şey biraz daha fazla çaba, biraz daha fazla enerji gerektiriyordu ve önünde uzanan sonsuzluk göz önüne alındığında, günlerini her zaman dinlenerek geçirmeyi tercih etmişti.

O, herhangi bir günün keyifli olabileceğine asla inanmazdı. Sıkıcı mı? Kesinlikle. Yorucu mu? Şüphesiz. Sinir bozucu mu? Hiç şüphe yok.

Ama Ember'la geçirdiği zaman, onunla geçirdiği gün...

Hoş olmayan bir durum değildi...

Köşede, aşırı sayıda el çantasının bulunduğu rafların yanındaki duvara yaslanmış bir şekilde, Ember'in giysi satın alan bir müşteriyle sohbetini izledi. Dükkanın ön kapısındaki tabelada öğlen 12:06'da kapanacağı açıkça belirtilse de, saat 18:15 olmuştu ve gümüş saçlı dükkan sahibi, açılışa olduğu gibi sıcak ve cana yakın bir tavır sergiliyordu.

Ember bu dükkanı çok seviyordu. Tutkusu, müşterileriyle olan her etkileşiminde açıkça görülüyordu ve işlerin sakin olduğu zamanlarda, sergilenen ürünleri sevgiyle düzenlerken de bu tutku daha da belirgindi.

Nyte bunu büyüleyici bulmuştu. Şaşırtıcı derecede büyüleyici.

Belki de bunun sebebi, bu dünyadan çok uzun süre uzak kalmış olmasıydı. Yüzyıllarca süren tecritin ardından sıradanlık ona yabancı ve

hayret verici gelmişti ve onun içinde her zaman ölümlü ya da ölümsüz diğer insanları arayan bir yanı olmuştu. Her zaman diğer varlıkların yanında olmaktan teselli bulan bir yanı.

Onlarla etkileşime girmesine gerek yoktu; bu çoğu zaman yorucu ve gereksizdi. Ama gözlem yapmaktan her zaman keyif almıştı.

Bakışları Ember'in üzerinde gezindi ve gülümsemesine takıldı. Koyu renk dudak boyası, düzgün beyaz dişlerini daha da parlak gösteriyordu. Gülümsemesi ışıltı ışıltıydı.

Ya da belki de her şey bu küçük cadı yüzündendir.

Bu, sadece dükkanını işletme biçiminden daha fazlasıydı. Nyte ve Ember gün boyunca yalnız kaldıkları her an, başka neyle meşgul olursa olsun, onunla konuşmak için zaman ayırırdı. Ona son derece mütevazı bir nezaketle kendisi hakkında sorular sorar ve birden fazla kez bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorardı.

O, bu dünyadan habersiz ölümlü bir varlık olarak, geceden doğmuş bir iblise rahatı ve iyiliği için bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracak kadar düşünceli davranmıştı.

İlk seferinde bunun bir tür hile olduğuna ikna olmuştu. Güvenini çalmanın, gardını düşürmenin, bir zaafını ortaya çıkarmanın bir yolu. Hem ölümlüler hem de ölümsüzler bu tür manipülasyon taktiklerinde oldukça ustaydı.

Ama artık gerçeği anlamaya başlıyordu ve bu gerçeği çok daha rahatsız edici buluyordu.

O, kısacası... nazik, içten ve şefkatli biriydi.

Bu özellikler ona, modern insan dünyası kadar yabancı geliyordu.

Sarnessa daha önce hiç olmamıştı—

Hayır. Düşüncelerimin o yöne gitmesine izin vermeyeceğim.

Satış işlemi tamamlandığında Ember kadına iyi geceler diledi ve müşteri mağazadan ayrıldı.

Nyte duvardan uzaklaşarak Ember'a doğru ilerledi. Ember ona gülümsedikten sonra eğilerek çantasını alt çekmecedan aldı.

"Yani, günlerinizi böyle mi geçiriyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Haftada beş gün." Ayağa kalktı ve ona döndü, çantasının askılarını koluna geçirdi. "Şimdi eve gidebiliriz."

Ev.

Aile gibi onun için hiçbir anlam ifade etmeyen bir başka ölümlü kavram daha vardı. Bir evi yoktu. Gerçekten ait olduğu bir yeri yoktu.

Ember dükkândan önce çıktı ve o arkasından dükkânı kilitlerken sokakta yürüyen insanları izledi. Sabah da insanlar dışarıdaydı ama şimdi çok daha canlı ve kalabalıktı. Çeşitli yaşlarda evli çiftler, bazıları el ele tutuşmuş, gürültücü çocuklu aileler ve kendi aralarında konuşan ölümlü gruplar vardı. Havadaki kokular daha güçlü ve keskinleşmişti, muhtemelen yakındaki lokantalardan geliyor ve okyanusun tuzlu kokusuyla karışıyordu.

Ember ve Nyte, o sabah gittikleri aynı rotayı izlediler, ancak kalabalık insan grupları ve yolların Ember'in "araba" dediği araçlarla dolu olması nedeniyle adımları daha yavaştı.

"Peki, Umutsuzluk Çukuru'na düşmeden önce ne yapıyordun?" diye sordu. "Kutsal olmayan bazı ayinler mi yapıyordun, yoksa insanlara musallat olup onlara bezelye çorbası mı kusturuyordun?"

Nyte sendeleyerek başını ona doğru çevirdi. "Cadı, ne saçmalıyorsun sen? Bezelye çorbasının bununla ne alakası var?"

"Eski bir filmde. Sanırım o filmde yoktunuz." Güldü. "Özür dilerim. Her filmde yoktunuz. Bazılarını sizinle paylaşmam gerekecek."

Onun kahkahasına, ilgisine, gülümsemesine nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin değildi. Ember'in kendisine nasıl tepki vereceğinden de emin değildi. Onun yanında çok rahat ve doğal davranıyordu, çok huzurluydu.

Ama endişe verici bir şekilde, o kahkahayı ve o gülümsemeleri sevdiğini, gözlerinin sık sık onu aramasını, onun ilgisini sevdiğini fark etti. Onu seviyordu. Yargılamak için elbette çok erkendi, ama ona sanki önemliymiş gibi davranıyordu. Sanki Nyte'nin kendisiyle ilgileniyordu, onun için ne yapabileceği veya ona ne verebileceğiyle değil.

Bu duruma öfkelenmeliydi, ölümlü alemde hapsolmaktan, bir cadıya bağlı olmaktan dolayı kızgınlık duymalıydı...

Aksine, ona karşı büyük bir özlem duyuyordu. Bu, gelecek günler için uğursuz bir işaretti. Tedbirli davranmayı bırakmaması gerektiğini biliyordu, yine de bu duygulara çoktan kapılmıştı. Zaten kayıp gidiyordu.

Nyte, heyecandan kabaran kuyruğunu yakaladı ve yürürken sıkıca tuttu. "Önceden çoğunlukla bir gözlemciydim. Gecenin karanlığında bir gölge. Canım istediğinde korku eker ve onunla beslenirdim, ama çoğu zaman sadece izlemekle yetinirdim. Dünya etrafımda değişirken ve ölümlüler de onunla birlikte değişirken var olmaya razı olurdum."

"İnsanlar hakkında bu kadar çok şeyi böyle mi biliyorsunuz?"

Kıkırdamasını engelleyemedi. "Sanırım sizin türünüz hakkındaki bilgilerim biraz eskimiş olabilir."

"Evet, öyle," dedi sırtarak. "Yani insanları ele geçirmiyorsun, öyle mi?"

Alaycı bir ifadeyle kendini işaret etti: "Neden bu bedeni ölümlü bir beden giymek için feda edeyim ki?"

"Anlaşıldı."

Kadının bakışlarının bedenini süzdükçe nasıl karardığını fark etmemesi mümkün değildi.

Vücudunun o ateşli bakışa verdiği tepkiyi de gözden kaçırmadı.

Nyte, elini sabit tutmak için kuyruğunu yumruğunun etrafına doladı.

Ember'in evine vardıklarında, kapıyı açtı, içeri girmesine izin verdikten sonra kendisi de içeri girip kapıyı kilitledi. Şapkasını ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra, Nyte'nin peşinden gelmesiyle mutfığa geri döndü, çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve ince siyah kutuyu çıkardı. Kutuyu hafifçe vurup, gülerek başını salladıktan sonra tekrar vurdu. Bir an sonra kutu titredi.

Başını yana eğerek, Nyte onun bu nesneyle etkileşimini izledi. Bugün dükkanına gelen ölümlülerin çoğunun benzer nesneler kullandığını görmüştü. Görünüşe göre tüm insanlar bu tür eşyalara sahipti. Hangi sihirle içten parlıyordu? Bu dünyayı ne kadar çok gözlemlerse, o kadar çok sorusu oluyordu. "Bu şey nedir?"

Ember ona baktı ve gülümseyerek kutuyu çevirip gösterdi. Ön yüzü artık siyah değil, renkli bloklarla beyazdı. Üstte bir isim yazıyordu: Maggie. "Bu bir cep telefonu. Birçok şey için kullanılır, ama çoğunlukla diğer insanlarla iletişim kurmak için. Az önce arkadaşım Maggie'ye mesaj atıyordum. Mesajlaşma, birbirinize yazılı mesajlar gönderip almaktır."

"Kuryeye gerek yok mu? Bu tür bir büyücülük sizin için nasıl sıradan olabilir ki, insan dışı yaratıklardan veya kendi büyünüzden haberiniz yok?"

"Bu büyücülük değil. Bu teknoloji. Bu... elektronik, kablosuz sinyaller ve havadaki dalga boyları. Ama sanırım çoğumuz için bu sihir kadar da önemli."

Teknoloji... İnsanlık, gizli ilimler konusundaki bilgisinde gerilemiş olsa da, diğer alanlarda büyük ilerleme kaydetmiş gibi görünüyordu.

"Hım." Nyte, ekrandaki yazıları inceledi; yazılar, daha önce insanlar tarafından üretilen her şeyden çok daha net ve düzgündü. "Mesajlarınız neler?"

Kadın sağ tarafı gösterince, adam soldaki bir mesajı işaret etti. "Bu Maggie'den, randevunuzun nasıl geçtiğini soruyor?"

Başını salladı ve telefonu tezgâhın üzerine koydu. Ekran artık siyahtı. "Öyle."

"Randevu" derken neyi kastediyor?

Ember ondan uzaklaştı ve uzun bir dolaba doğru ilerledi. Kapıları açtığında, içeriye ışık doldu ve içeride yiyecek ve içeceklerle dolu raflar ortaya çıktı. "Randevu, insanların çıktığı bir şeydir. Genellikle romantik olarak birbirlerini tanımak isteyen bir çiftin buluşmasıdır. Bazen bir arkadaşla dışarı çıkmak da olabilir."

Kadın bir paketi ve içindeki sebzeleri koluna alıp çıkarırken, "Seninki hangisiydi?" diye sordu.

Kapıları kapattı ve eşyaları tezgâhın üzerine koydu. "Romantik bir bağ kurmayı umarak bir adamla buluşmaya gittim."

Nyte donakaldı. Karnında bir şeyler değişti, kalın, ağır ve soğuk bir his. Cevabını beğenmemişti. Hiç beğenmemişti. Başka bir erkekle randevuya çıktığını duymak istemiyordu, başka biriyle romantik bir bağ kurduğunu duymak istemiyordu.

Başka bir erkeğin ona dokunması, onu öpmesi, onunla cinsel ilişkiye girmesi düşüncesi onu akıl almaz derecede öfkeliyordu.

Kahretsin.

Onunla hiçbir ilgisi olmasını istememekten, bir günden kısa bir süre içinde böyle hissetmeye nasıl geçmişti?

Nyte ağzından dökülen sonraki kelimeleri söylemek istemedi ama kendini tutamadı. "Peki, o bağlantıyı buldun mu?"

Yüzünü buruşturdu ve şiddetle başını salladı. "Kesinlikle hayır. O, bana sürekli Amber diye seslenen düşüncesiz bir herifti. Amber."

"Sana ölümlü ya da cadı mı demeliydi? Bundan zevk alıyor gibisin."

"Bunu sadece bizim durumumuzdan dolayı hayal kırıklığına uğradığın için ve bir şeytan olduğun için yapıyorsun... Benim adımları tanıma uygulamasında görmüş ve buluşmamızdan birkaç hafta önce bana mesaj atmıştı, ama yine de buluştuğumuzda adımları yanlış söyledi. Onu düzelttiğimde ise beni umursamadı ve tekrar yanlış söyledi. Bir erkek, buluşmada bir kızın adını bilmeli."

Kaşlarını çatarak tahta bir çita aldı ve bıçak bloğundan büyük bir bıçak çıkarıp önüne koydu. "Bir partner bulmak için çok defa denedim ve her denemem aynı şekilde sonuçlandı. Seni sevdiğini söyleyen birinin aslında seninle hiç ilgilenmemesi, sadece senin onlar için ne yapabileceğinle ilgilenmesi gerçekten berbat bir duygu... Adımı hatırlaması onun için

önemli değildi, ama o randevuya zamanının karşılığını cinsel ilişkiyle almayı bekleyerek geldi."

Ember'ın sözleri, Nyte'nin tahmin ettiğinden çok daha derinden etkiledi onu. Evet, bir adamın adını yanlış söylemesi, Nyte'nin çektiği acıyla kıyaslandığında önemsizdi, ama özü aynıydı. Acı, çok daha küçük olsa da, aynıydı. Daha anlamlı bir bağ kurulduğunu düşünmenin, her şeyin yüzeysel olduğunu, gizli amaçlar olduğunu öğrenmenin hayal kırıklığı ve acısı...

"Evet, bu... berbat bir his." Nyte bir an duraksadı. "Cinsel ilişkiye girmek ne demek?"

Çekmecedan bir alet çıkardı ve havucu soymaya başladı. "Cinsel ilişkiye girmek için."

"Ah." Her şey hep buna geri dönüyordu, değil mi? İnsanlar ne olursa olsun, krallık ne olursa olsun.

"O randevu dün geceydi, dileğimi dilemeden önce," dedi Ember ona bakmadan. Koyu kaşlarının arasında bir kırıışıklık vardı, acıyı yansıtan bir kırıışıklık. "Aşk diledim. Sadece masalarda var olan, kaderin belirlediği türden bir aşk."

Burnunu buruşturdu, bakışlarını işine odakladı. "Sanırım Starling beni duydu ve... şey... İşte bu yüzden bu karmaşaya düştük. Kayan bir yıldıza duyulan aptalca, umut dolu bir dilek."

Nyte ona bakarken kaşlarını çatı. Bu ölümlünün üzüntüsünü hissetmek istemiyordu, acısıyla empati kurmak istemiyordu, ama kendini bundan nasıl alıkoyabilirdi ki?

"Aptalca değildi," dedi usulca.

Ember durdu ve ona baktı. Gözlerinin mavi derinliklerinde, onun gözlerini ararken bir kırılğanlık vardı; Nyte'nin göğsünün boş mağarasında yankılanan bir yalnızlık. O anda, aralarında bir şey hissetti, sağlam ve güçlü bir şey, gerçek bir şey. Onları birbirine bağlayan büyüünün ötesinde bir şey.

Bakışlarını aşağı indirdi, bu bağlantıyı kopararak havucu soymaya devam etti. "Belki de değil."

Onun güzel, büyüleyici gözlerine bakmaya devam etme arzusuna rağmen, bu hisler... ham, rahatsız edici ve huzursuzdu. Kollarını, onu sıkıca kucaklamak, göğsüne çekip teselli etmek isteğiyle kaşınıyordu.

Ama o fiziksel temas onun için çok fazla olurdu. Bu ayartma onu alt üst ederdi.

Bakışlarını ondan ayırdı ve bacaklarını zorla hareket ettirerek mutfaktan çıktı ve onu işiyle baş başa bıraktı. Kokusu her yerde olması işleri

kolaylaştırmıyordu ama en azından artık ona bakmıyordu ve evini incelemek, bu sabah aynada gördüğü çıplak halini hatırlamasını engelleyecekti...

Nyte, ona dokunma, yumuşak, kıvrımlı bedenini keşfetme, onu kendi bedenine karşı hissetme arzusuna karşı yumruklarını sıktı.

Arkasında kuyruğunu heyecanla salladı.

Dışlerini sıkarak o lanet şeyi yakaladı, uzantıyı koparmak için canı sıkıldı. Onu sadece irade gücüyle yok etmek çok daha kolay olurdu, ama bu, dikkatini dağıtmak için ihtiyaç duyduğu içgüdüsel etkiyi yaratmazdı.

Salona girdiğinde mutfakta suyun açıldığını duydu. Dışarı çıkıp şehrin bir kısmını gördükten sonra ancak buradaki eskiliği fark edebildi. Ember'in evi, bugün şahit olduğu diğer modernliklerle uyumlu görünmüyordu. Büyük, desenli halıyla kaplı olmayan yerlerdeki tahta döşemeler hafifçe eğrilmişti ve sıcak bir patina taşıyordu; bu da birçok insan neslinin üzerinde yürüdüğünü gösteriyordu. Altın varak desenli yeşil duvar kağıdı solmuş, bazı yerlerde dikiş yerlerinden soyulmuş, bazı yerlerde ise kabarmıştı.

Ember'ın bıçağı tahtaya düzenli bir ritimle vururken, Nyte odanın ortasına yakın yerleştirilmiş yeşil kanepeye doğru ilerledi. Daha önce gördüklerinden daha kalın ve daha yumuşaktı, çok daha fazla minderi vardı ve görünürde ahşap yoktu. Parmaklarını kanepenin arkasına sürdü. Kumaş dokulu ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Kanepe, üzerinde geniş, siyah bir nesnenin durduğu bir sehpaye bakıyordu; bu nesne karanlıkta Ember'in cep telefonuna çok benziyordu, ancak ondan kat kat daha büyüktü. Belki de iletişim için kullanılan başka bir araçtı?

Siyah kutuya doğru ilerledi ve cam yüzeyine tereddütle dokundu. Çıkan ses cama hiç benzemiyordu ve hiçbir şey olmadı. Ne ışık, ne görüntü, ne de yazı vardı. Sadece karanlık.

Kaşlarını çatarak, bu sefer biraz daha sertçe tekrar vurdu. Bütün şey sallandı.

Gözleri irileşerek, nesnenin dar çerçevesinin kenarlarını iki eliyle kavradı ve nesneyi sabit tutarken mutfığa doğru baktı.

Kapı aralığının diğer tarafında bir cızırtı sesi duyuldu. Birkaç saniye geçti ve Ember görünmedi.

Derin bir nefes veren Nyte, büyük aleti dikkatlice bıraktı, ondan uzaklaştı ve şömineye doğru gitti. En azından bu tanıdık bir şeydi. Şöminenin başlığı, kenarları ve sütunları, birkaç kez fazla boyanmış gibi

görünen, bir zamanlar sahip oldukları derinliğin bir kısmını kaybetmiş, akıcı ve ayrıntılı oymalarla süslenmişti. Ateş kutusunun arkasındaki tuğlalar, sayısız yılın isinden kararmıştı. Şömine rafının üzerinde, incelikle oyulmuş ahşap çerçeveli büyük bir ayna duruyordu.

Salonun fonunda kendi yansımasına baktı. Bu ev ne kadar eski olursa olsun, Nyte çok daha yaşlıydı... ve bu dünyaya ait olmayan bir şeydi. Burada yeri yoktu.

Öyle değil miydi?

Bakışları yansıyan kanepeye kaydı. Kendisini Ember'la orada oturmuş, sohbet ederken görebiliyor muydu? Onları orada, birbirlerinin kollarında, şöminede çıtırdayan bir ateşin başında görebiliyor muydu?

Ölümlü bir hayatın getirdiği nimetler arasında tatmin ve aidiyet duygusu bulabilir miydi?

Duvarlardan birine yaslanmış kutu yığını dikkatini çekti ve onlara doğru yürüdü. Çoğunun yanlarında siyah mürekkeple "OTURMA ODASI" yazıyordu.

Nyte en üstteki kapağı kaldırıp içine baktı. İçinde çerçevelenmiş resimler vardı, ancak gerçekçilikleri ve netlikleri, daha önce herhangi bir ressamdan gördüğü her şeyin çok ötesindeydi; sanki gerçek zamanın anları gerçeklikten koparılıp tuval üzerine dondurulmuştu. En üstteki resmi eline aldı.

Resimde, tekerlekleri dışında dışarıda gördüğü arabalara benzemeyen büyük, yeşil metal bir taşıtın önünde poz veren iki genç erkek çocuğu ve bir kız çocuğu tasvir edilmişti. Çocukların arkasında altın sarısı bir buğday tarlası duruyordu.

Gözlerinin parlak mavisinden Ember'ı tanıdı, ancak saçları gümüş rengi yerine tamamen siyahtı. Bu onun çocukluk haliydi ve oğlanların benzerliklerinden yola çıkarak onların da kardeşleri olduğunu tahmin edebiliyordu.

Mutfaktan cızırtı sesleri gelmeye devam ediyordu ve çeşitli kokular burnuna geliyordu. Sarımsak ve et pişme kokularını, tatlı ve hoş bir kokuyla birlikte tanıyordu.

İlk tabloyu yere bıraktı ve bir başkasını aldı. Bu, Ember ve başka bir kadının resmiydi. İkisi de birbirlerine hafifçe sarılmış, geniş ve parlak gülümsemelerle birbirlerine yaslanmışlardı. Diğer kadın Ember'den daha kısa boylu, uzun kıvılcık saçlı, soluk tenli, koyu kahverengi gözlü ve kırmızıya boyanmış dudaklıydı. Dantel kollu siyah bir elbise giymiş, saçında siyah bir

duvak vardı ve elinde kırmızı güllerden oluşan bir buket tutuyordu. Ama Nyte'ı büyüleyen Ember'di. Siyah saçları omuzlarından aşağıya yumuşak bukleler halinde dökülüyordu. Göğüslerini saran ve belinde daraldıktan sonra kıvrımlı kalçalarının üzerinden dökülen, kolsuz kırmızı bir korse elbise giymişti.

"Güzel" kelimesi onu tarif etmek için yeterli değildi.

Nyte'ın sol omzunun üzerinden hafif bir kıkırdama geldi. "Sanırım ondan hoşlanıyorsun."

Kasları gerildi, ama çerçeveyi çok sıkı sıkmadan önce kendini tuttu ve dikkatlice yerine geri koydu. "Şu anda senden ne kadar hoşlandığıma kıyasla, evet, bu cadıdan oldukça hoşlanıyorum."

Sığırcık kuşu keskin dişli bir gülümsemeyle dudakları aralanmış halde onun önüne uçtu. "Ha! Biliyordum, çünkü beni çok sevdiğini biliyorum."

Dilini dişlerinin ön kısmına sürdü. "Sözlerimi kasten yanlış anlamana izin vermeyeceğim, ufaklık."

"Ah, bu kadar inatçı olma, Nyte." Daha yakına uçtu ve burnunun ucuna dokundu. "Güvensizliğinden ve acından kurtulursan, Ember'ın o soğuk kalbini ısıtabileceğini görürsün."

Kaşlarını oynattı. "Ve senin yatağın."

Nyte homurdanarak elini sallayarak cinni uzaklaştırdı.

Sığırcık güldü ve onun ulaşamayacağı bir yere uçtu. "Bedenin nimetlerinden zevk almanın hiçbir sakıncası yok."

Seks.

Bir zamanlar ona yabancıydı. Başkalarının cinsel ilişkiye girmesini izlemiş, hatta bu eylemden etkilenmişti; bunda ilkel, sert ve tutkulu, başka hiçbir şeyde olmayan bir gerçeklik vardı. Ama kendisi hiç deneyimlememişti, bunu yapma isteği hiç duymamıştı, ta ki... o gelene kadar. Sarnessa'ya kadar. O, onu değiştirmişti. İçinde bir şey uyandırmış, onu özlemesine, ihtiyaç duymasına neden olmuştu.

Ve sonra onu soğuk ve içi boş bir halde bırakmıştı.

O buz gibi boşluğu bir daha yaşamak istemiyordu.

Ama Ember ile birlikte o şehvetli arzu yeniden alevlenmişti. Aman Tanrım, adeta cehennem ateşine dönüşmüştü. Ardından gelecek soğuk hava dalgasının şiddetini ancak hayal edebiliyordu.

Nyte, Starling'e öfkeyle baktı. "Benim işlerime yeterince karışmadın mı, peri?"

Parmak ucunu ona doğru uzattı. "Biraz müdahaleye ihtiyacın vardı, yoksa umutsuzluk içinde eriyip gidecektin."

Kanat çırpışlarıyla etrafa saçtığı yıldız tozları yere ulaşmadan kaybolduktan sonra, Starling hızla Nyte'in yanından geçip köşeden Ember'a baktı. Ember da hemen peşinden koştu, minik ayağından yakaladı ve onu geri sürükledi.

"Hey!" Ayağını hızla çekti ve öfkeli bir bakışla ellerini beline koydu.

"Hayır, hayır, hayır. Bana kızmaya hakkın yok, Starling. Ben sana kızgıyım. Beni bir ay boyunca ölümlüler arasında yaşamaya lanetledin."

"Peki geçmişte ölümlüler arasında ne kadar zaman geçirdin? Kışındaki sopayı çıkarman ve bunu bir hediye olarak görmen gerekiyor. Durağan rutininin bir bozulması olarak." Başını yana eğdi. "Bugün gerçekten bu kadar kötü müydü?"

Nyte dudaklarını birbirine bastırdı, çenesini sıktı çünkü bu sorunun dürüst cevabını biliyordu ve bunun için düşünmeye gerek yoktu.

Hayır, gün hiç de berbat geçmemişti. Tam tersine, oldukça iyiydi aslında.

Ama bunu sesli olarak, hele de Starling'e itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. Bunun sonu gelmezdi.

Düşünmeden yana eğildi ve mutfağın köşesinden içeriye baktı. Ember, sırtı ona dönük bir şekilde ocağın başında durmuş, ocaktaki şeylerle uğraşıyordu. Gözleri, kendiliğinden, uzun, gümüş rengi saçlarından ayaklarına kadar tüm vücudunu taradı.

Boşluk onu tüketse de, o her zaman görülmeye değer bir manzaraydı.

Bakışları kadının kalçalarının kıvrımına kilitlendi.

Bu kesinlikle görülmeye değer bir manzara.

"Gözlerin faltaşı gibi açılmış," diye fısıldadı Starling kulağına. "Nasıl bakmazsın ki? Ben o meyveden bir ısırık alırdım."

Nyte'in göğsünden bir hırıltı yükseldi, boğazını yırtıp açıkta kalan dişlerinin arasından zorla çıktı. "Benim."

Söylediklerinin farkına varınca gözleri faltaşı gibi açıldı.

Ember ona doğru döndü. "Nyte?"

Ani bir geri çekilmeyle görüş alanından çıktı ve kendini duvara yasladı. Kalbinden alevler fışkırıyor, göğsünde zonkluyor ve midesinde kaynar lav gibi birikiyordu.

Sığırcık kuşu tembelce yakındaki havada süzülüyordu, bir eli ağzının üzerinde, diğer elleri karnının üzerindeydi, omuzları titrerken ona sessizce

gölüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ember.

Hâlâ gülen periye küfürler savurduktan sonra, "Evet, cadı. Endişelenmene gerek yok," diye seslendi.

"Tamam aşkım..."

Metal tavaya çarpan mutfak eşyalarının sesini duyduğunda, içini bir rahatlama kapladı ve neredeyse duvara yığılacak gibi oldu.

"Vay canına, vay canına, vay canına," dedi Starling kendinden memnun bir sırıtışla. "Yavru cadımızı istiyorsunuz galiba."

Ona dik dik bakarak, Ember'ın duymayacağı bir mesafeye kadar kapıdan uzaklaştı, sonra da periye döndü. "Kim ya da ne istediğimin hiçbir önemi yok, sen araya giren alçak herif."

Cin'in sırıtışı daha da genişledi. "Bu bir inkar değildi..."

Bakışlarını daha da keskinleştirmekten başka bir şey yapamadı.

Starling'in gülümsemesi soldu ve gözlerindeki neşe kayboldu. Ciddiyet onun için her zaman nadir bir şey olmuştu ve kısa bir süreliğine bile olsa ciddiyete kapıldığında her zaman rahatsız edici olurdu. "Seni istiyordu, Nyte. Sesindeki özlemi, yalnızlığı duymadın."

"O beni istemedi, Starling. O aşkı istedi."

Starling başını salladı. "Sadece aşk değil." Sağ üst elini uzattı ve elinin üzerinde parıldayan, yıldız benzeri bir küre oluştu.

Kürenin içinden yumuşak bir ses yankılandı. Ember'ın sesiydi. "Yıldız ışığı, parlak yıldız, bu gece gördüğüm ilk yıldız. Ben... Ben aşk istiyorum. Derin, kalıcı bir aşk. Sarsılmaz, koşulsuz, asla yargılamayan bir aşk. Kader gibi hissettiren bir aşk. Lütfen, bana kalbimi sonsuza dek emanet edebileceğim birini gönder."

Küresel cisim kayboldu ve Starling elini indirdi. "O, senin özlediğin her şeyi istedi. Senin olması gereken ama o hain şeytan tarafından acımasızca elinden alınan her şeyi."

Nyte'nin göğsünde eski, dikenli, bir türlü dinmemiş duygular kaynadı. Bir yanı, bunların asla dinmeyeceğinden korkuyordu. Başını salladı. "Onun benden söküp aldığı tek şey, bunların gerçek olduğu yanılsamasıydı. Hissettiğim her şeyin gerçek olduğu yanılsamasıydı."

Starling çok küçük olsa da, dudaklarındaki o kaş çatması çok büyüktü. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, yüzündeki o ifadeyi görmek Nyte'nin kalbini sızlattı.

Ellerini göğsünün üzerine koydu. "Hissettiğin şey, hissettiğin şey gerçek, Nyte. Her zaman da öyleydi."

Ah, bunların bir kısmının gerçek olduğunu biliyordu. Acı. Burukluk, öfke. Bu duygular, bunca zamandan sonra bile, içinde yaşıyor ve canlıydı. Ama yüzyıllardır ilk kez, başka bir şey, yeni bir şey tarafından gölgelenmişlerdi. Ember'a duyduğu hisler tarafından.

Tek soru, bu duyguların ne olduğuydu.

Yavaş ve düzensiz bir nefes verdi. Bu ruh hali değişimleri, başka hiçbir şeyi umursamadan, durmaksızın ve yorucu bir şekilde ileri geri savrulan bir sarkaç gibiydi.

Sığırcık kuşu yaklaştı ve uzanıp yanaklarına dokundu. "Sen benim en eski ve en sevgili dostumsun Nyte, ve ben sadece senin için en iyisini istiyorum. Seni o çukurda daha fazla acı çekerken görmeye dayanamam."

"Benim çektiğim acı senin acın olmak zorunda değil, Starling."

"Hayır, ama hepsi aynı. Bana bu iyiliği yapın... Söylediklerimi düşünün. Ember'in dileğini düşünün. Sonsuzluğa sahipken, bir ay döngüsü sizin için çok kısa bir zaman dilimi."

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Sözlerinizi düşüneneğim."

"Güzel." Yanaklarını çimdikledi. "Gülümsediğinde çok sevimlisin. Bırak o da görsün, kesinlikle sana aşık olacak!"

"Sizinle vakit geçirmekten bazen nefret ettiğimi daha önce itiraf etmiş miydim?"

Gözleri parıldayarak sıırttı. "Birçok kez. Ama bunların yalan olduğunu biliyorum."

Başını salladı ve onu uzaklaştırdı. "O halde defol git. Benim halletmem gereken ölümlü meselelerim var."

Sığırcık kıkırdadı ve gözden kayboldu.

Yaptıklarına ve onu içine düşürdüğü karmaşaya rağmen, o peri kızına bayılıyordu.

O gerçekten de benim için bir kız kardeş gibi. Tıpkı cadının dediği gibi.

"Afiyet olsun mu?" diye sordu Ember.

Kanatlarını çırpıttı ama bu hareket içindeki karmaşayı dindiremedi.

Sakin. Kendinden emin. Kontrol altında. Ben eski zamanlardan kalma bir gece perisiyim, kavrayamayacağım bir güce sahip bir varlık.

Omuzları dik, dimdik durarak mutfak girişine doğru yürüdü. Ember ortalıkta yoktu. Sesinin geldiği yöne doğru mutfaktan geçerek onu bitişik

yemek odasında buldu. Yuvarlak bir masanın yanında duruyordu; masanın üzerinde iki tabak yemek ve her birinin yanında birer bardak su vardı.

Ona yaklaşırken, "Bu nedir?" diye sordu.

Tabaklardan birini işaret ederek, "Bolognese soslu spagetti yaptım," dedi.

"Bu sözlerin benim için bir anlamı mı var?"

"Bu yemek. Yiyorsun işte."

Nyte, işaret ettiğı tabağın yanındaki sandalyenin arkasında durdu ve yemeğe baktı. Kırmızı sosla kaplı uzun eriştelere içine et ve sebzeler karıştırılmıştı. "İnsan pisliği yemem."

"Vay canına. Tamam. Bu hiç de hoş bir şey değılmiş."

Kaşları çatıldı ve Ember'e baktı. Ember, gözlerinde kırgınlık parıltısıyla ona dik dik bakıyordu.

"Sana daha önce de söyledim cadı, ben korkuyla beslenirim."

"Evet, ama sadece bunu yediğini bilmiyordum." Tabağı alıp mutfağa doğru döndü. "Sorun değıl. Bu lapa gibi yemeğı istemiyorsan yemek zorunda değılsin."

Ölümlüler dünyasında geçirdiğı bu kısa süre, anlamadığı birçok şeyle tanışmasına vesile olmuştu, ancak bu diyalog belki de en kafa karıştırıcı ve açık ara en üzücü olanıydı. Onun üzgün olduğunu görmek Nyte'ı derinden etkiledi. Sanki pençeli bir el göğsüne uzanmış, içindeki her şeyi kavramış ve düğüm düğüm etmiş gibi hissetti.

Bu yemeğı o pişirdi. Ona zaman, emek ve düşünce kattı ve bunu benimle paylaşmak istedi.

Ve o, buna hakaret etmişti. Ona hakaret etmişti.

Nyte, Ember mutfağa ulaşmadan önce hızla onun önüne atıldı. Gözleri alev alev yanarken, nefesi kesilerek durdu.

Tabağı elinden aldı. "Hayır. Bunu benim için yaptın, o yüzden benim."

Bana ait.

O kelime yine oradaydı. Gözleri buluştuğunda yankılandı, varlığının her zerresine işledi.

Diğer eliyle bileğini kavradı ve onu masaya doğru götürdü, bir yandan da teninin sıcaklığına ve yumuşaklığına odaklanmamak için çabaladı. Tabağını yerine koyduktan sonra, oturduğu yerden sandalyeyi çekti ve işaret etti. "Otur."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve oturdu.

"İyi cadı," dedi Nyte boğuk bir sesle ve yanakları kızarıp dudakları keskin bir nefesle aralanınca göğsü ısındı.

Onun tepkisinde, itaatinde bir şey vardı ki... ona heyecan veriyordu. Ama bu duyguyu keşfedemezdi, kendini ona kaptırmasına izin veremezdi.

Yanına oturdu ve tabağındaki yemeğe baktı. Kuyruğu, sandalyenin aralığından arkasından seğiriyordu. Tabağın yanında, kağıt peçetenin üzerinde bir çatal duruyordu. İnsanların sayısız kez yemek yediğini, ellerini ve her türlü aleti kullandıklarını görmüştü, ama bu, önünde dumanı tüten yemeklerle bir masada oturmanın garipliğini azaltmıyordu.

Kendisi için hazırlanmış olan yemekler.

Çatalı avucunun içine alarak, uçlarını erişte yığınınına batırdı ve bir tutam erişteyi aldı. Erişteler çataldan sarkarak tabağa sos damlattı. Kıvrılan yiyeceklere kaşlarını çatarak tabağı yukarı kaldırdı.

Çok yakışksız.

Nyte başını eğdi ve spagetti bolonezini ağzına götürdü. Erişteler dudaklarına değdi, sosla kaplandı; bu yüzden dudaklarını daha da açtı ve dilini uzatarak erişteleri yakalamaya ve ağzına çekmeye çalıştı. Ağzını kapatmadan önce çenesine daha fazla sos sıçradı.

Ember'den hafif bir kahkaha sesi çıktı.

Çatalı elinden bırakıp ona öfkeli bir bakış fırlattı.

Bir peçete aldı ve nazik hareketlerle yüzündeki sosu sildi. "Sanırım daha önce hiç insan yemeği yemedin, değil mi?"

Kadına bakarken dalgın dalgın başını salladı. Az önce yaptığı şey karşısında küçümsendiğini hissetmeliydi, kendini temizleyemeyeceği ima edildiği için hakarete uğradığını düşünmeliydi, ama sadece... önemsendiğini hissetti.

Bu ölümlünün varlığında hissedilen bir diğer etkileyici duygu da bu.

Ama bunun üzerinde düşünmeye vakti olmadı, çünkü tadı onu bir anda etkisi altına aldı. Yoğun ve karmaşıktı, birçok küçük parçadan oluşuyordu ve yine de her parça diğerlerini tamamlayarak uyumlu bir bütün oluşturuyordu.

Tereddütle çiğnedi. Ağzındaki yiyeceğin dişleri tarafından ezilmesinin verdiği his, inkar edilemez derecede garipti. Ama bu deneyim tatsız değildi. Aslında, yiyeceğin dokusu bir şekilde tadını daha da güzelleştiriyordu. Memnuniyet dolu bir mırıltı yükseldi ağzından.

Ember sıırttı. "Beğendin mi?"

Başını sallayarak lokmayı yuttu, çatalını yığına batırdı ve ağızına daha fazlasını doldurdu. Bu sefer sosun derisine sıçramasını neredeyse hiç fark etmedi. Önemli değildi.

Starling'in dediği gibi, önünde sonsuz zaman vardı. Temizlik daha sonra yapılabilirdi.

Ember kıkırdadı ve çatalını aldı. "İşte. Böyle."

Çatalı makarna yığınınına batırdı ve çevirerek makarnaları çatalın uçlarına doladı. Kaldırdığında, spagettinin çoğu bir demet halinde sarılmıştı, sadece birkaç kısa ucu sarkıyordu. Onun denemelerinden çok daha düzgündü.

Ember çatalı ağızına götürdü ve Nyte, Ember'in dudaklarının aralanmasını, yemeği ağızından geçirmesini, çatalı ağızından çekmeden önce dudaklarının kapanmasını izledi.

İçindeki o sıcaklık yoğunlaştı, göğsünün ortasında güneş gibi yakıyordu. O dudaklar çok yumuşak, çok esnek, çok hassas görünüyordu. Başka bir şeyi sardıklarını hayal etmemek için mücadele etmek zorundaydı. Tenine değdiklerinde nasıl bir his vereceklerini merak etmemek için mücadele etmek zorundaydı.

Pembe dili dışarı çıktı ve ağızının kenarındaki bir sos lekesini yaladı.

Gözlerini zorla kaçırıp yemeğine odaklandı ve onun tekniğini taklit ederek bir çatal dolusu daha makarna aldı. Düşüncelerinin başka yöne kaymasını engellemenin tek yolu buydu.

Ancak bu tür geçici dikkat dağıtıcı şeylerin, giderek artan arzularını uzun süre dizginleyemeyeceğinin farkındaydı.

Sekizinci Bölüm

Ember tuvaletten çıktığında yüzünde makyaj yoktu ve çok az şeyi gizleyen kısa, siyah saten ve dantel bir gecelik giymişti. Nyte'in bacakları sanki onu ona doğru taşımaya karar vermiş gibi gerildi, ama ayaklarını yerinde tutmaya, sırtını duvara yaslamaya ve kollarını göğsünde kavuşturmaya çalıştı.

O güzelim tenin çok büyük bir kısmı açıktaydı.

Dışlerini sıktı ve pençelerini kollarına doğru kıvrırdı. O zavallı kuyruğu, arkasında neşeyle sallanıyordu. Kendini duvara daha sıkıca bastırdı, uzantısını yerinde sabitledi.

Ember kollarını başının üzerine kaldırdı ve saçlarını topladı. Bu hareket, gecelik eteğini uyluklarında daha yukarı kaldırdı ve kumaşın göğüslerine daha iyi oturmasını sağladı.

Nyte'in bakışları o uzun bacaklarda gezindi ve göğsüne, meme uçlarının belirgin hatlarına takıldı.

Kahretsin.

Karnının alt kısmından pelvisine doğru ezici hisler uğulduyordu. Bu gidişle, istese de istemese de cinsel organı oluşacaktı. Hatta şimdi bile neredeyse hissedebiliyordu, baskı ve beklentiyle seğirdiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Yatakta yanımda uyuyabilirsin," dedi yanından geçerken, saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yaparak topladı.

Nyte'in gözleri kalçalarına dikilmiş, kıvrımlarını inceliyordu.

Ve sonra sözleri aklıma yattı. Gece boyunca onun yanında mı yatacaksın?

Evet.

"Hayır," dedi kısaca.

Ona arsız bir gülümsemeyle baktı. "Neden olmasın? Isırırım diye mi korktun?"

Ne yazık ki, içten içe onun dişlerinin vücudunda bıraktığı izlerin hissini öğrenmeyi çok istiyordu. "Uyuyamıyorum, cadı."

"Ah. Hiç sıkılmıyor musun?"

"Üzerinde düşünülecek sonsuz sayıda evrensel gizem varken nasıl sıkılabilirim ki?"

Sırıttı. "Yani... bu bir evet mi demek?"

Burnundan derin bir nefes verdi. "Ara sıra."

"Hım... Ha-ha!" Komodininin yanına gitti ve ince, dikdörtgen bir nesne aldı.

Nyte, özellikle tatlı gardenya ve vanilya kokusu duyularını sarıp sarmaladığında, ona yaklaşırken heyecanını bastırmak zorunda kaldı. Onun yakınlığının kendisini etkilemesine izin veremezdi. Vermeyecekti.

Ama kadın onun yanına gelip nesneyi açtığında, ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu; bu sıcaklık onu kendine doğru çekiyor, kasıklarındaki ağrıyı daha da şiddetlendiriyordu.

Ember bir düğmeye dokundu ve üst kısımdaki ekran aydınlandı. Cep telefonunu ve dükkanındaki tezgah üzerindeki ekranı andırıyordu, ancak daha büyüktü. Nesnenin alt kısmında, üzerinde parlayan sayılar ve harfler bulunan birçok düğme vardı.

"Bu bir dizüstü bilgisayar. Taşınabilir bir bilgisayar." Ekrandaki küçük, düz pedi kullanarak minik bir oku hareket ettirdi. "Bu simgeye çift tıklarsanız film izleyebilirsiniz." Oku başka bir minik resme taşıdı. "Bunu açarsanız internette gezinebilir, aklınıza gelen her şeyi arayabilirsiniz."

Ember ona baktı. "Modern dünyadaki gelişmeleri yakalamana yardımcı olabilir, çünkü dört yüz yıl geridesin."

Nyte'ın bakışları Ember'dan ekrana kaydı. "Göster bana."

İnternet diye adlandırdığı simgeye tıkladı ve yeni bir ekran belirdi. Ardından, harfli düğmelere sanki bir klavsenin tuşlarıymış gibi bastı. Harf harf bastıkça ekranda "şeytan" kelimesi belirdi ve ardından "ENTER" yazan düğmeye dokundu. Ekran hemen değişti ve şeytanın ne olduğunu anlatan, onlarla bağlantılı dini ve mitolojik hikayeler ve çeşitli boynuzlu yaratıkların resimlerini içeren başka bir ekran belirdi.

Nyte metni incelerken, "Böyle bir bilgi üretebilen bir kehanet yöntemi daha önce hiç görmedim," dedi. "Ancak bunun ne kadar işe yaradığını da söyleyemem. Çoğu tamamen yanlış."

"O zaman internette okuduğun her şeye inanmaman için seni zorlamama gerek yok." Ember gülümsedi ve dizüstü bilgisayarını ona uzattı. "Dünyanın bildiğinden nasıl değiştiğini öğrenmek için güncel olaylara bakabilirsin ya da sadece... birkaç film açıp eğlenebilirsin."

Kadın ondan uzaklaştı ve Nyte, onu yakalayıp tekrar yanına çekme dürtüsüne direnmeye çalışarak gidişini izledi.

Yorganı kenara çekerek yatağa tırmandı ve altına girdi, ardından komodinin üzerindeki lambayı kapatmak için uzandı ve odayı karanlığa boğdu. Geriye kalan tek ışık, dizüstü bilgisayarın ekranından ve perdelerin kenarlarından sızan dışarıdaki sokak lambalarının hafif parıltısından geliyordu.

Ama Nyte karanlıkta her şeyi mükemmel görüyordu. Cadısının yan yatıp battaniyeyi üzerine örtmesini izledi.

"İyi geceler, Nyte," dedi usulca gözlerini kapatarak.

"İyi geceler, cadı," diye yanıtladı aynı nezaketle.

Onun bir kısmı bakışlarını ondan ayırmamakla yetinebilirdi, ama dikkatini zorla dizüstü bilgisayara verdi. Yatağındaki boşluğun, bedeninin mükemmel bir şekilde doldurabileceği bir boşluk olması önemli değildi; yanına uzanıp, onu kollarına sarıp, bedenini kendine yaslama düşüncesi ne kadar cazip olsa da önemli değildi.

Kanatlarını dağıttı ve yere çökerek duvara yaslandı, dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. İsminden de anlaşıldığı üzere, kullanım amacının bu olduğunu varsaydı.

Nyte, parmaklarını harf tuşlarının üzerinde gezdirirken tereddüt etti. Kadın, aklına gelen her şeyi arayabileceğini söylemişti. Sonsuz seçenek arasından tek bir seçeneği nasıl bulabilirdi ki? Eğer her şey hakkında, tüm yaratılıştaki her şey hakkında bilgi arayabiliyorsa, nereden başlamalıydı?

Gözleri yatağa doğru kaymak için kaşınıyordu ama parmakları yavaş ve bilinçli bir şekilde tuşlara basarken gözlerini aşağıya doğru odakladı.

KOR

Gösterdiği gibi ENTER tuşuna bastı. Ekran değişti, ancak hayal kırıklığına uğrayarak Ember hakkında hiçbir şey olmadığını gördü. Sadece kelimenin tanımı, adlarında Ember geçen yerlerin listesi ve kırmızı ve turuncu parlayan kömürlerin birkaç görüntüsü vardı.

Cadısı neredeydi? Onun hakkında daha fazla bilgiyi nasıl edinebilirdi?

Büyük bir dikkatle, küçük oku içine yazdığı kutuya doğru hareket ettirmeye çalıştı. Birkaç denemeden sonra, pençesinin o garip pedle temas etmemesi için parmağını hangi açıyla tutması gerektiğini nihayet belirledi.

Arama sorgusuna bir kelime daha ekledi.

KÖMÜR CADISI

Bu sefer farklı görüntüler ortaya çıktı: sivri şapkalı, ellerinde ateş tutan kadınlar. Hiçbiri onun Kor Ateşi'ne uzaktan bile benzemiyordu.

Kaşlarını çatarak gözlerini dizüstü bilgisayarın üzerinde gezdirdi. Şüphesiz ki tuhaf bir şeydi, ama inkar edilemez bir harikası da vardı. Ona kullanım izni vermesi bir fırsattı ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydı.

Kendisini çağıran kadın hakkında bilgi edinemezse, onun dünyası hakkında bilgi edinecekti. Çevresine daha aşina olursa burada geçireceği zamanın çok daha katlanılabilir olacağını biliyordu.

Basit ama önemli bir soruyla başladı, ancak soru işaretini oluşturmak epey uğraş gerektirdi, çünkü üzerinde basılı olduğu tuş ekranda eğik çizgi sembolü oluşturmaya meyilliydi.

NEREDE OLDUM?

Modern dünya hakkındaki eğitimi, Massachusetts'teki Salem kasabası ve dört yüz yıllık tarihi hakkında okumakla başladı. Ember'ın evi olarak adlandırdığı yerin, Nyte'nin yokluğundan bu yana neredeyse aynı süre boyunca var olması bir şekilde uygun görünüyordu.

On dokuz kişinin asıldığı, bir adamın taşların altında ezilerek öldüğü ve beş kişinin de tutuldukları hapishanelerdeki kötü koşullar nedeniyle hayatını kaybettiği meşhur cadı davaları hakkında okumuştı. Ölüm, ölümlü dünyanın bir parçasıydı. Nyte bunu hiç fazla düşünmemişti; varoluşu boyunca sayısız insan ölmüştü, sayabileceğinden çok daha fazla ve bu hayatların bazıları kendi elleriyle alınmıştı. Ancak bu ölümler onun dikkatini çekmişti, çünkü suçlananların hiçbiri gerçek cadı gibi görünmüyordu - ne de iddia edilen suçlardan suçluydular.

Kasabada cadılarla ilgili dükkanların ve dekorasyon eşyalarının bu kadar çok bulunması, o haksızlığa bir tepki miydi?

Salem hakkındaki bilgiler, o karanlık dönemin ardından gelen yüzyıllarda, önemli uluslararası ticarete ev sahipliği yapmış önemli bir liman kenti olarak rolüne odaklandı. Ancak nakliye çıkarları daha büyük şehirlere kaydıkça, kasaba da odağını imalata çevirdi.

Burası, Nyte'nin yokluğunda geçen tüm yıllar boyunca insan teknolojisinin ve çıkarlarının nasıl sürekli değiştiğinin, medeniyetlerinin rüzgar kadar hızlı ve sık bir şekilde nasıl değiştiğinin en güzel örneklerinden biri gibiydi.

Nyte, araştırmalarını oradan genişletti; bazen farklı konulara yönelen bilgi izlerini takip etti, bazen de Ember ile gün içinde gördüğü veya duyduğu şeyleri araştırdı. Bilgileri şaşırtıcı bir iştahla yuttu. İnsan dünyasını o kadar uzun süre gözlemlemişti ki, kendi isteğiyle sürgünde geçirdiği süre boyunca onu her zaman ne kadar büyüleyici bulduğunu unutmuş olmalıydı.

Odanın sessizliğini bozan hafif bir inilti duyana kadar saatlerdir bu işi yaptığını ve gecenin sabaha doğru epey ilerlediğini fark etmedi. Gözleri yatağa kaydı; Ember kıpırdanarak yan yatıştan sırt üstü döndü.

Nyte dikkatlice dizüstü bilgisayarını yanındaki yere koydu ve ayağa kalktı. Ona doğru sessizce ilerlerken kuyruğu arkasında sallanıyordu, ancak dikkati kendi bedeninden çok uyuyan kadındaydı. Yatağın yanından ona baktı.

Kolları yukarıdaydı, elleri başının iki yanındaki yastığın üzerinde, parmakları hafifçe kıvrılmış halde duruyordu. Gümüş rengi saçlarının birkaç teli topuzundan kurtulmuş, biri yanağının üzerine düşmüştü. Yüzü sakın ve her zamanki gibi güzeldi. Battaniye hareketleriyle kaymış, üst kısmı şimdi göğsünün altındaydı. Nefes alışverişinin yavaşça yükselip alçalmasıyla gecelik kumaşının göğüslerinin üzerinde gerilmesini büyülenmiş bir şekilde izledi.

O kadar yumuşak, o kadar sıcak ve davetkar görünüyordu ki. O kadar baştan çıkarıcıydı ki. Tek yapması gereken yorganın altına girmekti ve o dolgun vücuduyla onun yanında olacaktı.

Ellerini yumruk yaparak yanlarına indirdi, pençelerinin avuç içlerine saplanmasını umursamadı.

Ne kadar istesem de buna ihtiyacım yok.

O bir noktunus, gecenin ölümsüz bir iblisiydi. Hiçbir şey için ölümlülere ihtiyacı yoktu. Mutluluğu ve tatmini kendi başına bulabilirdi.

Belki de doğruydı. Belki de yapabilirdi. Ama bu şeyler yüzyıllardır ondan kaçmıştı. İmkansız gibi görünse de, tamamen kaybolmuştu... Oysa tüm bu süre boyunca kendini tuzağa düşürdüğü yerdeydi.

Ama gözlerinin açıp kapayınca kadar sona erecek olan bu cadıya bakarken, geçici, tarifsiz derecede güzel ve kalıcı olmamasıyla dokunaklı bir şey gördü. İçinde, daha önce hiçbir ölümsüz yaratıkta görmediği bir

kıvılcım, karşılaştığı her şeyden daha güçlü ve saf bir tutku ve bununla birleşmiş bir iyilik vardı...

Ve bu, kalbinde taşıdığı yalnızlığa rağmen varlığını sürdürdü.

Nazikçe uzandı. Parmaklarının tersi alnına değerek, gevşek saç tutamını yana itti ve kulağının arkasına doğru yönlendirdi. Ember'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Nyte'nin göğsünde bir şeyler eridi.

O, senin için dua ediyordu, Nyte.

Bunu düşünmek bile ne kadar aptalca gelse de, belki de içten içe karşılığında Ember'ı istiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Ember için her gün rutin bir gündü. Uyanır, hazırlanır, butikte çalışmaya gider, eve gelir, akşam yemeği yer ve birkaç saat dinlenir, yatağa girer ve bu döngüyü tekrarlardı. Ancak son dört gün, tahmin edebileceğinden çok daha hızlı geçmişti ve farklıydı. Çünkü uzun zamandır ilk kez, bu sıradan anları paylaşabileceği biri vardı.

Keyif aldı.

Anne babası ve iki erkek kardeşiyle birlikte her zaman canlı ve dolu dolu bir evde büyümüştü. Yirmi iki yaşındayken Nebraska'dan Salem'e taşınmış ve Maggie ile bir daireyi paylaşmıştı. Arkadaşlıkları gelişmiş ve Ember'ın internet üzerinden tanıştığı ve arkadaş olduğu birinden hiç beklemediği kadar yakınlaşmışlardı. Gece gündüz sohbet etmişler, birlikte bir sürü film izlemişler ve kasabadaki her barı, restoranı, müzeyi ve turistik yeri ziyaret etmişlerdi. Sessiz zamanlarda bile Ember, her zaman yanında birinin olduğunu bilmenin verdiği rahatlığı hissediyordu.

Ancak Maggie beş yıl önce Levi ile nişanlandığında onunla birlikte yaşamaya başlamıştı ve daire o kadar sessiz, o kadar boş, o kadar... yalnızdı ki. Ember'ın yıllarca süren flörtlerine ve başarısız ilişkilerine, Maggie ile konuşmasına ve onu sık sık görmesine rağmen, bu yalnızlık sadece daha da büyümüştü.

Ember duşu kapattı, duş perdesini açtı, bir havlu kaptı ve hızla kendini kuruladı.

"Peki sen ne yaptın?" diye mırıldandı.

Eski, büyük bir ev satın almıştı ve ev, apartman dairesinden bile daha boş geliyordu.

Nyte o yalnızlığı kovmuştu. Aralarındaki bağ sayesinde her zaman yakınındaydı. Açıkçası, buraya kendi isteğiyle gelmemiştir, ancak çağrıldığı günden sonraki tavrında bir değişiklik olmuştu. Artık o kadar huysuz ve mesafeli değildi ve durumlarını kabullenmiş, bundan en iyi şekilde faydalananıyordu gibiydi. En azından o öyle düşünüyordu.

Spagetti Bolognese'ini yedikten sonra başka yemekleri de denemeye başlamıştı. Hamur işlerini ve hamburgerleri seviyordu ve pişirdiği akşam yemeklerinden de çok keyif alıyordu. Tatlılar en sevdiği şey gibi görünüyordu.

Ember havlusunu yerine asarken kendi kendine sırttı, adamın kahvesinden ilk yudumu aldığı anda yüzündeki o dehşet ve ihanet ifadesini hatırladı. Ama onu suçlayamazdı. Kahve sadeydi, krema veya tatlandırıcı yoktu. Ember bile ürpermişti, ama kahkahasına engel olamamıştı.

İç çamaşırını giydi ve bacaklarından yukarı çekti.

Butikte sık sık gelip giden insanları izlerdi. Bazen o kadar yakınlarına gelirdi ki Ember, varlığını hissettiklerinden emindi, ama her zaman sanki orada yokmuş gibi davranmaya devam ederlerdi. Başka zamanlarda ise müşterilerin konuşmalarını kulak misafiri olurdu ve canlı ifadeleri ve gelişigüzel yorumları Ember'ın kahkahalarını zor tutmasına neden olurdu.

Dedikodudan zevk alırdı.

Ama en çok onu izliyor gibiydi. Onun bakışlarını, fiziksel dokunuşunu hissettiği kadar kesin bir şekilde hissediyordu ve yukarı baktığında, o yoğun, kozmik gözler, milyarlarca uzak yıldızın sıcaklığıyla yanarak onun gözleriyle buluşuyordu.

O da o sıcaklığı hissetmişti. Ona her baktığında, her gün ve yatakta yalnız başına, Nyte'in sadece birkaç metre uzağında yattığı her işkence dolu gecede.

Hatta rüyalarına bile musallat olmuş, rüyalarını tutkulu öpüşmelerin ve şehvetli dokunuşların bulanık, erotik görüntüleriyle doldurmuş, sabah uyandığında onu acı içinde ve muhtaç bırakmıştı.

Ember lavaboyu kavradı ve öne eğilerek aynada kendine baktı. Yanakları duştan kızarmıştı, ama teninin bu kadar sıcak hissetmesinin tek nedeni bu değildi. İçinde huzursuz bir enerji kıpırdanıyordu, karnını kıvıran ve klitorisinin dokunulma ihtiyacıyla zonklamasına neden olan tensel bir arzu.

Tanrım, bu gerginliği atmak için fırsat varken duşta mastürbasyon yapmalıydı. Bir tür rahatlama olmadan daha ne kadar dayanabileceğinden

emin değildi. Çünkü kahretsin, Nyte gerçekten de fantezilerinin vücut bulmuş haliydi.

Ve tam banyo kapısının önündeydi.

Ember, azgın cinsel arzusunu yatıştırmak için yavaşça derin bir nefes verdi.

Bunu başaracaksın, Ember. Güçlü kal.

Çünkü Nyte'ı ne kadar çok istese de, onun izni olmadan hiçbir şey yapmazdı.

Saçlarını dağınık bir topuzda tutarak, tezgâhın üzerinde katlanmış koyu mavi ipek pijamayı kaptı. Kısa, dantelli alt kısmını giydi ve uzun kollu üst kısmını da giyerek, ön kısmındaki üç kurdele bağcığını fiyonk şeklinde bağladı. İpeksi kumaş tenini okşayarak durumu daha da kötüleştirdi.

Ember'in meme uçları sertleşirken inledi.

Başını sallayarak teneke kutudan bir yüz maskesi paketini aldı ve yırtarak açtı. Bu gece arzusunun yoluna çıkmasına izin vermeyecekti. Vücudunun sadece... bunu atlatması gerekiyordu.

Maskeyi çıkarıp havaya kaldırdı, göz deliklerini ve ağız yarığını gözleri ve dudaklarıyla hizalarken yansımasına baktı. Maske yüzüne değdiği anda, serin jel sıcak yüzünü rahatlattı.

Maskeyi düzelttikten sonra, bir diğerini de alıp paketinden çıkardı, kapıyı açtı, ışığı söndürdü ve yatak odasına girdi.

Nyte, yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu, önünde açık olan dizüstü bilgisayar duruyordu. Kanatları sırtına yaslanmış, kuyruğu ise yatağın kenarından sarkmış, ucu gelişigüzel kıvrılmıştı.

Onun konumu o kadar insaniydi ki, bu da onu garip bir şekilde çekici kılıyordu.

"Umarım kendinizi şımartma gecesine hazırsınızdır!" diye duyurdu Ember, odanın ortasına doğru ilerleyerek.

"Kendini şımartıyor musun?" Dirseğinin üzerine yaslandı ve ona bakmak için döndü. Gözleri, tanıdık bir sıcaklıkla parıldaayan vücudunu taradı, ta ki yüzüne ulaşana kadar; orada dehşetle gözleri faltaşı gibi açıldı. "Yüzünde ne var Allah aşkına?"

Kadın tek bir kelime bile söyleyemedi, adam yataktan fırladı ve ona doğru yürüdü, yüzünü incelemek için öne eğildi. "Lanetli bir nesneye benziyor. Bir ölümlünün ruhunu söküp, bedeninin kabuğunu kukla gibi kullanmak için yapılmış bir şey gibi."

Ember kıkırdadı. "Bu nemlendirici bir yüz maskesi. Bunda kötü bir şey yok." Elini kaldırarak aralarındaki diğer maskeyi gösterdi. "Ve bu da senin için."

Üst dudağı kıvrıldı ve burnu kırıştı.

"Hadi ama Nyte, aç şunu!"

"Ben yapmam."

Ember alt dudağını büzdü ve ona olabildiğince masum köpek yavrusu bakışları attı. "Lütfen, Nyte. Çalışma haftamın son günü her zaman kendimi şımartma gecesidir ve madem buradasın, bunu bir pijama partisine dönüştürebiliriz."

Ona boş gözlerle baktı. "Uyku partisi. Uyumayan bir iblisle."

"Benim evimde kalıyorsun, yani uyuyor olsan da olmasan da pijama partisi yapıyoruz. Genellikle bir grup arkadaş bir araya gelir, iyi vakit geçirir ve rahatlar. O yüzden sen de benimle rahatla." Maskeyi tekrar ona doğru kaldırdı, üst kısmından tutarak havada asılı kalmasını sağladı. Şarkı söyler gibi bir sesle, "Cildinde iyi hissettiriyor," dedi.

"Peki ne olacak? Onu soyduğumda, özümden bir parça çıkacak ve sen de onu sihirini güçlendirmek için mi kullanacaksın?"

"Aman, bu kadar abartma. Sadece cildinin yumuşak ve nemli hissetmesini sağlıyor."

Nyte tereddütle bir parmağını uzattı, pençesinin ucuyla maskeye dokunarak sallanmasını sağladı. Alaycı bir ifadeyle Ember'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştı, ancak gözleri onunkilerle buluştuğunda yumuşadı. Evrendeki en sinirli varlıkmış gibi iç çekti ve başını hafifçe sallayarak onayladı. "Pekala."

Heyecanla çığlık attı. "Yaşasın!"

O alaycı gülümseme yerini hafif bir tebessüme bıraktı. Yüzüne doğru el salladı. "Hadi bakalım, cadı!"

"Tamam, kıpırdama." Kadın yavaşça yaklaştı ve maskeyi kaldırdı.

O sormadan, onun seviyesine inmek için çömeldi ve bir elini kaldırarak koyu renk saçlarını alnından geriye doğru itti.

Göz, burun ve ağız deliklerini hizaladıktan sonra maskeyi yüzüne yerleştirdi ve parmaklarıyla kenarlarını alnının üzerinden, boynuzlarının dibinden, yanaklarından ve çenesinden nazikçe düzeltti. Tüm bu süre boyunca, onun uhrevi gözleri ona dikilmişti.

"İşte," dedi gülümseyerek, geri çekilmeden önce parmaklarını son bir kez çenesinin üzerinde gezdirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Saçlarını bıraktı ve siyah, kıvrıkcık buklelerin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Aşağılayıcı."

Ember kıkırdadı ve burnunun ucuna dokundu. "Çok tatlı görünüyorsun. Hadi gel bakalım."

Elini tutarak onu yatak odasından çıkardı ve merdivenlerden aşağıya, oturma odasına götürdü. Oraya vardığında, onu bırakıp kanepenin arkasına serilmiş kalın battaniyeyi alıp yere serdi. Ardından yastıkları ve sırt minderlerini yere attı ve diz çökerek minderleri kanepenin ön tarafına dayadı.

Ember omzunun üzerinden Nyte'ye baktı ve gözlerinin açıkça kalçalarında olduğunu fark etti. İçindeki o sıcaklık bir kez daha kabardı.

Sırtını kamburlaştırmamak ve kızgın bir kedi gibi kalçasını havaya kaldırmamak için kendini zor tuttu.

Boğazını temizleyerek gözlerini tekrar kendisine çevirdi ve battaniyeye hafifçe vurdu. "Gel, buraya otur."

Bakışlarındaki yoğunluk azalmadı; yüzündeki maske bile etkisini hafifletemedi. Gölge kanatları incelerek bir esintiyle savrulan duman gibi dağıldı ve kadının işaret ettiği yere gidip oturdu ve sırtını yastığa yasladı.

Gülümsedi. "Rahat mısın?"

"Yerde oturuyorum, yüzümde bu aşağılayıcı ikinci deriyi taşıyorum, sevgili küçük cadımın keyfine göre, sırf onu memnun etmek için bir pijama partisine katılıyorum. Ama evet, şaşırtıcı derecede rahatım."

Sevgili küçük cadım.

Nyte henüz Ember'a adıyla seslenmemiş olsa da, o kelimeleri söyleme şekli Ember'ın içini bir heyecanla doldurmuştu.

Ayrıca, bunu onun hoşuna gittiği için yaptığını öğrenmek kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Onu kolayca reddedebilir, aptallığı yüzünden azarlayabilir, lanet okuyabilirdi. Ama buna razı geliyordu... çünkü bu onu mutlu ediyordu.

"Memnunum..." Ember, bakışları onun gözleri arasında gidip gelirken, gülümsemesinin daha da genişlemesini engellemek için alt dudağını dişleriyle tuttu. Ama maskeli yüzünü görünce, küçük bir kahkahanın kaçmasına engel olamadı.

Kaşları çatıldı, maskenin üst kısmı buruştu. "Benimle mi dalga geçiyorsun?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır," diye aceleyle söyledi, elini yastığa dayayıp uzanarak sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı aldı. "Ben de en

az senin kadar gülünç görünürken neden sana güleyim ki?"

Nyte kıkırdadı. "Sanırım bunlar, iltifat etmekten olabildiğince uzak şeyler. Ve yine de..."

O dünyadan olmayan gözlerin tekrar üzerinde olduğunu, göğsünün ve boynunun açıkta kalan derisinde bir yol çizdiğini hissetti, tam da başka bir şey hissetmeden önce.

Pençelerinden biri, bluzunun en üstteki kurdelesine takıldı ve hafifçe çekti.

Ember, yavaşça topuklarının üzerine doğru geri otururken nefesi kesildi, iri gözleri onun gözleriyle buluştu.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Her şey yolunda mı?"

Ember'ı arzu kapladı. Maske bile ondan yayılan sıcaklığı soğutamıyordu. Ona bakış şekli, pençesinin üstündeki kurdeleyi çeğiştirip koparmakla tehdit etmesi...

Kalbi hızlandı ve vajinası kasıldı. Ember'ın bakışları Nyte'ın şehvetli dudaklarına indi. Kravatı parçalayabilir, üzerindeki her giysiyi yırtabilir, istediğı her sapıkça şeyi yapabilirdi, yeter ki onu öpsün.

Nyte kurdeleyi bıraktı ve parmağını yukarı doğru hareket ettirerek çenesinin altına kıvırdı. Hafif bir baskı çenesini yukarı kaldırdı ve bakışlarının tekrar onunla buluşmasını sağladı. "Sana bir soru sordum, cadı."

Ember göz kırptı.

Bir soru mu? Ne arayışı—

Ancak o zaman ona ne kadar yakın olduğunu fark etti. Bedeni ona doğru çekilmiş, tam da özlediğı şeyi yapmak için, onu öpmek için ona doğru eğilmişti.

Gözleri birden parladı ve geriye doğru irkildi. "Şey... ben, eee..." Kumandayı televizyona doğrultup bir yayın kanalına geçirdi ve hızla ayağı kalktı. "Hemen geri döneceğim."

Ve bunun üzerine mutfağı kaçtı.

Ayrılırken gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmesi de durumu daha da kötüleştirdi.

Ember, yanaklarını soğutmak için ellerini yanaklarına götürdü, ancak elleri maskeye değmeden önce kendini durdurdu. Bunun yerine yüzünü yelpazeyle serinletmeye karar verdi.

"Kendine gel Ember," diye fısıldadı.

Onu kasten kızdırıyordu. Gözlerindeki şeytani vaadi gerçekleştirme niyeti olmamasına rağmen onunla oynuyordu.

Ya Ember onun oyununu tersine evirseydi? Ya da ona karşılık olarak onu kışkırtsaydı, onu kendisine arzulamasını sağlasaydı? Teslim olur muydu? Onun daha aşağı bir varlık, aptal, kırılgan bir ölümlü olduğu dūřüncesini bir kenara bırakıp, onun arzuladığı gibi onunla birlikte olur muydu?

Dūřünceli bir şekilde parmaklarını tezgâhın üzerinde tıkırdattıktan sonra bakışları göğsüne indi. Ona doğru uzanırken adamın kendisine baktığını biliyordu.

Ember sırtıttı. Bu bir başlangıç olurdu.

Dolaptan bir kutu patlamış mısıır çıkardı ve poşetlerden birini mikrodalgaya koydu. Pişerken telefonunu şarj aletinden aldı ve pizza siparişi verdi. Patlamış mısıır piştikten ve büyük bir kaseye döküldükten sonra Ember, buzdolabından bir şişe beyaz şarap ve iki şişe su çıkardı. Dolaptan bir çift şarap kadehi aldı, şişeleri koluna taktı ve kaseyi de alıp oturma odasına taşıdı.

Nyte'nin bakışları hemen ona kilitlendi.

"Ne tür bir film izlemek istersin?" diye sordu Ember, yanındaki battaniyeye otururken, patlamış mısıır kasesini aralarına koydu ve ona bir şişe su uzattı.

Şişeyi alıp yanına koydu. "Bu soruyu cevaplayacak kadar filmlerden anladığımı iddia edemem."

Ember şarabı açıp bir kadeh doldurdu. "Bir komedi ve bir aksiyon filmi izledik. Sanırım artık korku filmi izlemeye hazırsın." Ona içkiyi uzattı. "Şarap bu. Denemek ister misin?"

Nyte, Ember'ın elinden bardağı alırken parmakları onun parmaklarına değdi. Bu hafif dokunuş, ardında karıncalanma hissi veren bir sıcaklık bıraktı.

Adam bardağı ağzına götürdü, dudakları aralanırken gözlerini ondan ayırmadı ve şarabı yudumladı. Ember, adamın yüz ifadesinin değiştiğini izledi. Merak, yerini çekingen bir takdire bıraktı, bu da hızla kayboldu; yüz hatları giderek gerildi ve boynundaki kaslar belirginleşti. Yüzündeki maske yüzünden bu ifade daha da komik görünüyordu.

Ember kıkırdadı.

Ürpererek bardağı ona geri uzattı. "İnsanlar gerçekten bundan zevk mi alıyor, yoksa kendinize acı çektirmekten sapıkça bir zevk mi alıyorsunuz?"

Ember, yüzünde bir gülümsemeyle altın rengi sıvıyı çevirdi ve ışığın üzerinde dans etmesini sağladı. "Bu, alışılabilecek bir tat ve ben gerçekten çok seviyorum. Uzun bir haftanın ardından rahatlamak için mükemmel."

Bardağı ağzına götürdü ve içerken dudaklarını Nyte'in dudaklarının tam olarak değdiği yere koymaya özen gösterdi. Göz ucuyla Nyte'in hareketsiz kaldığını gördü ve kuyruğunun yere vurduğunu duydu.

Ah, kuyruk. Her zaman ipucu verir.

Son birkaç gündür, heyecanlandığı her an kıpır kıpır ettiğini fark etmişti. Ama en cesur, en hareketli tepkileri ona baktığında oluyordu; bu da onu, o bakmıyorken sinirle onu yakalamaya itiyordu.

Ember şarabı yanındaki yere koydu ve eliyle kendini serinletmeye çalıştı. "Burada biraz sıcak oldu."

Gecelik elbisesinin üst kısmındaki kurdeleyi tuttu ve fiyonk çözülene kadar çekti. Bu, zaten derin olan yakasının daha da dekolte göstermesine neden oldu ve yakayı daha da açtı.

Nyte elini kuyruğunun üzerine sertçe bastırarak yere sabitledi, gözleri onun göğsündeydi. "Bana göre... gayet iyi."

Ember gülümsedi, birkaç mısır patlatması aldı ve Nyte'ye doğru eğilerek mısırları ağzına doğru uzattı. Bu pozisyonun üstünün açılmasına, göğüslerinin büyük bir kısmının görünmesine neden olduğunu biliyordu. "Mısır patlatmasını dene. Şaraptan daha çok seveceksin, söz veriyorum."

Çenesinin kasları seğirdi ve tenindeki yıldızlar parladıkça hafif bir ürperti vücudunda dalgalandı. Mor-mavi bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Belki de sandığımdan daha sıcak."

Gülümsemesinin biraz daha genişlemesine engel olamadı.

Yüzünde hafif bir şüphe olsa da, ağzını açtı. Onu bu halde, o maskeyle, parlayan gözleriyle, sivri dişleri ve boynuzlarıyla görmek, hem komik hem de sevimliydi.

Ember patlamış mısırı dudaklarının arasından geçirdi.

Nyte, ağzını parmaklarının arasına kapatırken bileğini yakaladı. Dili parmaklarını yalayıp, üzerlerindeki her bir tuz izini temizlemek için etrafında dönerken, kadının gözleri parladı ve nefesi kesildi.

Dilin, şu anda arzuyla yanıp tutuşan başka bir bölgesini yaladığını hayal etmekten kendini alamadı.

Geri çekilirken göğsünden takdir dolu bir mırıltı yükseldi. "Haklıydın cadı. Bunu daha çok beğendim."

Elindeki mısır patlatma kabını bıraktı, bir avuç dolusu patlamış mısır aldı ve başını televizyona çevirdi. "Yani korku filmi izleyeceğiz, öyle mi?"

Ember ona göz kırptı.

Bu da neyin nesi?

Ciddi ciddi bunu bana karşı bu kadar kolayca tersine çevirebilir miydi?

Hafifçe içini çekerek yastığına yaslandı ve mırıldandı, "Zalim şeytan."

Eh, yüzyıllardır var olan ölümsüz bir varlık olduğunu düşünürsek, biraz dekolte göstermenin onu alt etmeye yeteceğini gerçekten mi bekliyordu? Yüzündeki maske de kesinlikle yardımcı olmamıştı.

Ve bunu giyerken onu baştan çıkarabileceğini mi sandın?

Gülünçtü.

Ember kumandayı eline alıp izleme listesine girdi ve uzun zamandır izlemek istediği bir gerilim filmi seçti.

Film oynarken patlamış mısırlarını atıştırdılar ve Ember şarabından bir yudum aldı. Korku filmlerinde sevdiği şeylerden biri de gerilim ve heyecandı. Bilinmezliğin heyecanından, kalbinin hızla çarpmasından, tehlikeden ve korkudan zevk alıyordu.

Bu film kesinlikle o gerilimi artırmaya odaklanmıştı. Psikolojik bir film, karakterler umutsuzluk ve açgözlülükle hareket ederken temel insan empatisiyle çatışıyorlardı. Bu tür filmler Ember'ı her zaman gerçek insanların benzer durumlara düştüklerinde ne kadar ileri gidebileceklerini merak ettirirdi.

O kadar dalmıştı ki iki kadeh şarap içtiğinin farkına bile varmamıştı.

Nyte, film boyunca düşüncelerini ve sorularını özgürce dile getirdi. Başka biri olsa bu Ember'ı rahatsız etmeye başlardı. Ama o öyle yapmadı. Merak ettiği veya kafasının karıştığı anlar, dehşete kapıldığı anlar oldu, ama baştan sona ilgiliydi ve Ember da yanında birinin olması onu mutlu etti.

Özellikle grafik ve kanlı bir sahneye gelince, Ember irkildi, ellerini gözlerini korumak için kaldırdı, ama bunu yapmaktan vazgeçti.

Nyte, "Bakmaya bile zor tahammül ediyorsanız neden böyle filmleri izliyorsunuz?" diye sordu.

Ember sonunda dikkatini ekrandan ayırıp ona baktı ve başını yana eğmiş, kaşları çatık bir şekilde onu incelediğini gördü. "Korkunç ama... heyecan verici. Onların durumunda olmanın, o korkuyu yaşamamanın nasıl bir şey olacağını merak etmenin tuhaf bir hissi var, ama bunu güvenli bir yerden yapabiliyorsunuz. Teröre ve ölüme bakıp, kendinizi daha canlı hissederek uzaklaşıyorsunuz."

“Sanırım siz insanlar uzun zamandır ölüm ve kan dökülmesinden zevk alıyorsunuz.” Ekrana doğru başını salladı. “Bu ölümlüler, şehir meydanlarında değil de sihirli kutularınız aracılığıyla şahit olacağınız, idam edilmek üzere sunulan suçlular mı?”

“Bunlar suçlu mu... Durun, filmde olanların gerçek olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

"Öyle değil mi?"

Ember dehşet içinde ona baktı. "Hayır! Filmde olan hiçbir şey gerçek değil. Kimse gerçekten yaralanmadı ya da ölmedi." Göğsünü işaret etti. "Birinin işkence görüp öldürülmesini izlemekten zevk alacağımı mı sandın?"

"Sayamayacağım kadar çok halka açık infaz gördüm, cadı. Bunlara kana susamış canavarlar değil, masum insanlar katıldı. İşçiler ve esnaf, aristokratlar, aileler. Çocuklarıyla birlikte anneler ve babalar. Sevgi ve şefkat duygusuna sahip insanlar, yine de diğer insanların ölümünü izlemeye gittiler."

“Zaman değişti, Nyte. Uzun zamandır böyle halka açık infazlar olmuyor. Böyle bir şey olsa çoğu insan dehşete düşerdi. Ben de düşerdim.”

Ember televizyonu işaret etti. “Hepsi oyunculuk ve özel efektlerden ibaret. Oyuncular yaptıkları iş için ücret alıyorlar ve iş bittiğinde eve gidip hayatlarına devam ediyorlar. Filmler de kitaplar kadar hikaye anlatır. Ve bir şeyi izlemekten veya okumaktan zevk almamız, onu gerçek hayatta deneyimlemek istediğimiz anlamına gelmez.”

Ember, karanlık aşk romanlarından yeterince okumuştı ve sayfalarda okumanın ne kadar heyecan verici olsa da, gerçek hayatta hiçbir erkeğin ona bu şekilde davranmasına asla tahammül edemeyeceğini biliyordu.

Nyte kaşlarını çattı, gözleri ekranda gezindi. "Filmler... birer illüzyon mu?"

“Bir bakıma evet. Her şey sahte.”

Dikkatini Ember'a çevirdi, bakışları ağırlaşmıştı. "Ama duygular gerçek."

Gülümsedi. "İşte hikaye anlatımının gücü, özellikle de çok yetenekli oyuncularla birleştiğinde."

Ember, akşamın en büyük şokunu yaşamak için tam zamanında filme geri döndü: Ön kapısına beklenmedik bir şekilde vuruldu.

"Pizza geldi!" diye duyurdu, filmi durdurup ayağa kalktı. Nyte ayağa kalkmaya başlayınca, onu tekrar aşağı çağırdı. "Ben getiririm. Sen burada

kalabilirsin."

"Seni yalnız bırakmaya hiç niyetim yok, cadı."

Koridora doğru geriye doğru yürürken kıkırdadı ve parmaklarını havada salladı. "Sence pizza kuryesinin bana aşık olması için bir büyü mü yapacağım?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ama insanların korkunç bir şekilde öldürüldüğü bir film izledik."

"Ah," dedi Ember biraz tedirgin bir şekilde ellerini indirerek. "Şey... yani... Geceleri evlerde işlenen cinayetler duyulmamış şeyler değil."

Nyte bir gölge seline dönüştü ve o kadar hızlı bir şekilde onun önüne geldi ki, kadın içgüdüsel olarak geri çekildi.

Yüz ifadesi son derece ciddiydi. "Öyleyse size eşlik edeyim. Ne olur ne olmaz."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakarken kalbi hızlandı. Onu korumaya çalışıyordu ve bu da inanılmaz derecede seksiydi.

Nyte ellerini kadının göğsüne götürdü. Uzun, pençe uçlu parmaklarıyla pijamasının üst kısmındaki sallanan kurdeleleri ustaca yakaladı, pijamasını tamamen kapatıp sıkıca bağladı. Koridorun sonuna doğru işaret etti. "Buyurun."

Göğüs dekoltesini daha fazla gizlemek için kurdele bağlamış olsa da, bu onun hareketlerine karşılık olarak meme uçlarının sertleşmesini engelleyemedi. Parmaklarının dokunuşu, pençelerinin alaycı sürtünmesi ve gözlerindeki sahiplenici parıltı, içindeki gizli arzu kıvılcımlarını daha da alevlendirdi.

Eğer o yapmazsa, bu konuda gerçekten bir şeyler yapmam gerekiyor.

Ember arkasını dönerek ön kapıya doğru ilerledi ve normalde gecenin bu saatinde kapıyı açmak konusunda hissedeceği tedirginlik, Nyte'nin onu koruduğunu bilmesinden dolayı ortadan kalkmıştı.

Kapının yanındaki uzun, ince pencereden, elinde pizza kutusu tutan kırmızı üniformalı kuryeyi gördü.

Ember kapının kilidini açtı, kapıyı araladı ve gülümsedi. "Merhaba!"

Adamın gözleri faltaşı gibi açıldı ve kadına baktı. "Şey... pizzanız burada."

Neden o—

Yüz maskesi.

Ah! Bunu nasıl unutmuş olabilirim?

Garip bir şekilde kıkırdadı ve yüzüne doğru el salladı. "Bu gece kendimi şımartma gecesi."

"Hı hı," dedi kurye, bakışlarını kadının yüzünden ayırıp vücudunun geri kalanını süzerek.

"Hemen gözlerini açmazsa gözlerini oyacağım," diye homurdandı Nyte arkasından.

Ember, kargo görevlisinin elinden kutuyu kaptı. "Bahşış zaten ödenmişti! Teşekkürler, iyi geceler!"

Kapıyı hızla kapattı, kilitledi ve Nyte'ye bakarak sırıttı. "Kıskandığını düşünebilir insan."

Dişlerini göstererek onun sırtıışını taklit etti, bu da ifadeyi çok daha şeytani kılıyordu. "Ve bunlardan biri yanlış olurdu."

"Hımm." Pizzayı alıp oturma odasına götürmeden önce ona anlamlı bir bakış attı.

Hiç de aldanmadı.

Battaniyenin üzerine uzanarak kutuyu önüne koydu, Nyte de yerine geri döndü. Uzanıp yüzündeki maskeyi çıkardı, katlayıp kenara koydu, sonra Nyte'ı yanına çağırdı. "Bırak da onu üzerinden çıkarayım."

Elini aralarına koyarak Ember'a doğru eğildi, gözlerindeki ateşe hafif bir neşe karışmıştı. "Bana nazik davran, cadı."

"Hep öyle değil miyim?" Gülümseyerek, boynuzlarının dibindeki maskeyi tuttu ve yavaşça geri çekerek o enfes, göksel yüzü ortaya çıkardı. Burnunun ucuna biraz jel sürdü. "Yüzün nasıl hissediyor?"

Kaşını kaldırdı. "Islak."

Ember güldü. "Cildiniz adeta ışıltı ışıltı parlıyor."

"Yani her şey eskisiyle tamamen aynı mı?"

Başını sallayarak, katlanmış maskesini kendi attığı maskenin üzerine koydu. "En azından yaşlanma konusunda asla endişelenmene gerek kalmayacak. Biz ölümlülerin, kaçınılmaz olandan önce cildimizin genç görünmesini sağlamak için yapabileceğimiz şeyler sınırlı."

Yüzünde beliren karanlık bir ifade, daha önce var olan neşeyi silip süpürdü. Bakışları bir süre kadının üzerinde kaldıktan sonra pizza kutusuna çevirdi. "Öyleyse başlayalım. Bu pizzanın kokusu kadar lezzetli olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Onuncu Bölüm

“Sorun yok Maggie. Şu an dükkanda kimse yok, o yüzden bir dakikam var,” dedi Ember, cep telefonunu kulağıyla omzu arasında tutarak önündeki teşhir masasındaki giysileri düzgünce katlayıp yeniden istiflerken.

Nyte, dalgın bir şekilde parmaklarını asılı kıyafetlerin üzerinde gezdirerek giysi raflarının arasında dolaştı. Her zamanki gibi, dikkati Ember'daydı. Büyüleyici cadısında.

Ember'ın çekici dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Elbette müsaitim. Biliyorsun, seninle Cadılar Bayramı eğlencelerine her zaman hazırım. Bana bilgileri mesajla gönder, istersen biletleri ben alırım."

Gülümsemeleri nasıl bu kadar dokunaklı, bu kadar güçlü, bu kadar cezbedici olabiliyordu? Bunlar, şehvetli ve baştan çıkarıcı olma çabası değil, gerçek mutluluk ifadeleriydi. Yine de bu gülümsemeler Nyte'nin kalbine işlemişti. Onu içten ısıtmış ve karnında minik, kıpır kıpır hisler uyandırmıştı.

Ember'in gülümsemeleri bulaşıcıydı. Dudaklarının yukarı kıvrılma isteğiyle seğirmesine neden oluyordu ve butiğe gelen müşterilerin çok azı onun gülümsemesiyle karşılaştığında ciddi bir yüz ifadesi takınabiliyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin!” Ember, birinin yanlış yere koyduğu çantayı alıp doğru rafa taşıdı. “Sıra bendeydi Maggie. Levi'nin bize katılmasında sakınca yok.”

Nyte'ın kaşları keskin bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı ve dudaklarında bir somurtma belirdi. "Levi?"

Ember, mücevherlere doğru yürürken kıkırdadı. "En iyi kostümleri her zaman o yapar."

Nyte dişlerini sıkarak onu takip etti, ancak Ember'in hemen arkasından bile Maggie'nin cep telefonundan ne söylediğini tam olarak anlayamadı.

Onun yakınlığını fark etmemiş gibiydi. Tüm dikkati arkadaşıyla yaptığı sohbetteydi.

Bir hırıltıyla maddesizleşti ve tam onun önünde yeniden şekillendi.

Ember nefes nefese kaldı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde birden durdu. "Nyte!"

"Levi kimdir?"

Cep telefonunu karnına indirdi ve orada bastırdı. "Maggie'nin kocası." Gülümseyerek Nyte'in alnına düşen saç tutamlarını yana itti, parmak uçları boynuzunun dibine dokundu. "Evli. Merak etme."

Dokunuşuyla üzerine bir sakinlik çöktü; bu sakinlik, sözlerinden bile daha çok onu rahatlatmıştı. Birkaç gün önce Ember'ın oturma odasında açtığı kutudaki resimlerden birini hatırladı; o zamanlar bazı resimleri asmasına yardım etmişti. Maggie'nin düğün fotoğrafı. Gelinin yanındaki adam bu Levi olmalıydı.

Ember telefonu kulağına götürdü. "Özür dilerim. Bir arkadaşım Levi hakkında soruyordu." Maggie konuşurken kısa bir sessizlik oldu, ardından Ember kıkırdadı. "Evet, erkek. Onunla tanışabilir misin? Şey..."

Kadın, saçlarını parmaklarıyla taramadan önce gözlerini Nyte'ye çevirdi. "Belki? Çok meşgul... Ha! Genellikle gece vardiyasında çalışıyor. Ne iş yapıyor? Şey... Koruma görevlisi."

Ember gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü buruşturarak burnunun köprüsünü sıktı.

Küçük cadım benim için yalan söylüyor.

Ve çok sevimli.

Omuzunu duvara yaslayıp uzaklaşırken sıırttı ve Ember'ın dükkanı toplamaya devam etmesini izledi. Belki de tamamen yalan söylemiyordu; sonuçta Nyte, onu tehlikeli pizza dağıtımcısından korumak için oradaydı. Ve dün bir tabureden düştüğünde onu yakalamıştı. Ölümlülerin ne kadar kırılgan olabileceğini bildiği için, muhtemelen onu ciddi bir yaralanmadan kurtarmıştı.

Bu düşünceler, dört gün önce pijama partisinde söylediği bir şeyi hatırlatınca yüzündeki gülümseme kayboldu.

Biz ölümlülerin, kaçınılmaz sona doğru ilerlemeden önce cildimizin genç görünmesini sağlamak için yapabileceğimiz şeyler sınırlıdır.

Nyte, kaçınılmaz olanın ölümünden başka bir şey anlamına geldiğine inanacak kadar aptal ya da türünden kopuk değildi. O sözleri söylediğinden beri zihni defalarca bu sözlere geri dönmüştü. Onun için bu, sıradan bir söz, hafif bir şakaydı.

Ama söyledikleri onu zorlu bir gerçekle yüzleşmeye zorlamıştı. Çok yakında, kendi algısına göre, Ember artık olmayacaktı. Ona bağlı olduğu ay döngüsü, şiddetli bir fırtına sırasında yağan tek bir yağmur damlası gibiydi. Geçip gidecekti ve o yaşlanıp ölürken o varlığını sürdürecekti.

Ve o zaman Ember'ın artık içinde olmadığı bir dünyada var olacaktı.

Bu onu rahatsız etmemeliydi. Ölümlüler her gün her an ölüyorlardı. Bu onların kaderiydi, hayatlarının doğal sonuydu. Ama bunun cadısının başına geleceği düşüncesi Nyte'ı huzursuz etti, göğsünü sıkıştırdı ve kalbini buz kesti.

Her şeye rağmen, onunla geçirdiği zamandan keyif alıyordu. Kendini şımarttığı geceden, onunla yemek pişirip yemekten, onunla yürüyüş yapmaktan, onunla sohbet etmekten, birlikte film izlemekten, onun uyumasını izlemekten keyif almıştı. Hatta o yanında kitap okurken kendisinin de dizüstü bilgisayarında onun dünyası hakkında bilgi edinmeye devam ettiği sessiz anlardan bile zevk almıştı.

Onunla birlikte her şeyin tadını çıkarıyordu.

Bir gün, zamanının tükeneceği, gideceği ve onun erişiminin dışında kalacağı korkunç bir adaletsizlik gibi görünüyordu.

Kapı açıldı ve içeri beş kişilik bir grup adam girince dükkanda kahkahalar yankılandı. Ember ile aynı yaşlarda oldukları ve hepsinin de gündelik kıyafetler giydiği anlaşılıyordu.

Nyte, bu mekânı ziyaret eden çeşitli görünüşlü birçok insanı görmüştü. Ember onlara turist demişti; Salem'i ziyaret etmek, turistik yerleri görmek ve dükkanlara göz atmak için gelen insanlar. Çoğu arkadaş canlısıydı, birkaçı mallara biraz dikkatsiz davranmıştı ama sonuçta zararsızlardı ve sadece birkaçı kaba davranmıştı. Ancak bu adamların tavırlarında Nyte'yi rahatsız eden bir şey vardı.

Uzun yıllar boyunca yaptığı gözlemlerden yola çıkarak, insan erkeklerinin, özellikle de genç olanlarının, gruplar halinde toplandıklarında daha cesur ve düşmanca davranmaya daha yatkın olduklarını tespit etti.

Kırmızı kapüşonlu sarışın bir adam, tabut şeklinde bir el çantasını aldı. "Hey, şuna bakın!" dedi ve çantayı havaya kaldırıp yassı dişlerini göstererek tısladı, bu da diğerlerinin gülmesine neden oldu.

"Bu çok zevksiz," dedi diğer adamlardan biri.

Sarışın adam çantayı yerine geri koymak yerine, parfüm şişelerinin sergilendiği alt masalardan birinin üzerine fırlattı ve şişelerin yerinden oynamasına neden oldu.

"Misafirlerim var, o yüzden sonra konuşuruz Maggie," dedi Ember, gözleri adamlardaydı. "Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefonunu elbisesinin cebine soktu ve gruba yaklaştı. İlk defa gülümsemesi zorlama gibiydi, bakışlarındaki tedirginlik bunu yalanlıyordu. "Karanlık Romantik'e hoş geldiniz. Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

Adamlar dikkatlerini ona çevirdiler ve dudaklarında beliren gülümsemelerin ya da gözlerindeki parıltının anlamını anlamakta hiç şüphe yoktu. Nyte'nin göğsünde bir ateş tutuştu, alçak, kaynayan, huzursuz alevler vücudunda yakıcı bir yol izledi. Dişlerini sıktı ve yumruklarını gıcırdattı.

"Sanırım artık öyleyim," dedi, altına kareli gömlek giydiği yeleğiyle koyu saçlı adam.

"Üzerinde yarasa, süpürge sapı veya benzeri şeyler olan iç çamaşırınız var mı?" diye sordu kırmızı kapüşonlu adam.

"Mağazada olup olmadığını mı yoksa şu anda giyip giymediğini mi soruyorsunuz?"

Hepsi birden kahkahalara boğuldu.

Ember'ın gülümsemesi kayboldu. "Bazı iç çamaşırlarımız var ama bahsettiğiniz türden bir şey yok." Mağazanın arka tarafını işaret etti. "Onları oradaki raflarda bulabilirsiniz. Sağda da erkek bölümümüz var."

Sarışın adam, "Bize iç çamaşırlarını gösterebilir misin, hangisini tavsiye edersin?" diye sordu.

"Önerim, kime satın aldığınıza bağlı olur."

"Genel olarak..."

Bakışları Nyte'ye kaydıktan sonra başını salladı. "Bu taraftan."

Kadın onları arkaya doğru götürdü ve adamlar da onu takip etti. Nyte gözlerini kısarak onların peşinden sinsice ilerledi.

İç çamaşırı bölümüne ulaştığında, siyah dantelli bir gecelik seçti ve onlara gösterdi. Sütyen benzeri bir üst kısmı ve altından sabahlık gibi dökülen şeffaf bir kumaşı vardı. "Bu, müşterilerimizin favorisi. Zarif ve şehvetli."

Kıvrıkcık kahverengi saçlı bir adam, ona sırtarak çenesini okşadı. "Bunu giyip bizim için mankenlik yapabilir misin?"

Nyte'in pençeleri avuç içlerine saplandı ve acı, içindeki alevi daha da şiddetlendirdi.

Ember iç çamaşırlarını sakince rafa geri koydu. "Bunu yapmayacağım."

"Hadi ama." Yelekli adam Ember'a yaklaştı, dantelli geceliğini eliyle yoklayarak ona baktı. "Bunu nasıl beğeneceğimizi, uygulamada görmeden nasıl anlayacağız ki?"

"Deneme kabinimiz var. İstedığınız zaman deneyebilir ve arkadaşlarınıza gösterebilirsiniz."

Bütün adamlar güldü.

Kıvrıcık saçlı olan, yelek giyen arkadaşının arkasına bir tokat attı. "Ne dersin? Bize cinsel organını sergileyecek misin?"

"Kesinlikle hayır!"

Sarışın adam kıkırdadı ve Ember'ın arkasına geçerek parmak uçlarıyla hafifçe kolunu okşadı. "Kıvrımlı bir vücudun ve büyük göğüslerin var. Üzerinde nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Enjoy dişlerini gösterdi.

Adam ona dokunmuştu. Nyte'in küçük cadısı Ember'a dokunmuştu.

Öfkesi onu neredeyse dükkândaki tüm ışıkları söndürmeye ve bu iğrenç ölümlü adamların üzerine inmeye, tüm ihtişamı, korkunçluğu ve vahşetiyle bir gece böceği olarak kendini göstermeye, onları parçalayıp bağırsaklarını dışarı çıkarmaya zorladı.

Peki bu Ember için ne anlama gelirdi? Dükkanı için ne anlama gelirdi? Kendisi de Nyte gibi varlıkların kendi dünyasında var olmaması gerektiğini söylemişti ve Nyte de onun ve işletmesinin dışarıdan bir incelemeye maruz kalmasını istemiyordu.

Ember, kaşlarını çatarak adamdan uzaklaştı. Gözleri sertti, ama Nyte, "Polisi aramadan önce hepinizin hemen buradan gitmesi gerekiyor," dediğinde sesindeki titremeyi fark etti.

Nyte ondan derinden rahatsız edici bir şey tattı: korku.

Esmer adam güldü. "Bu kadar ukala olmana gerek yok. Biraz flört etmenin bir sakıncası yok."

Sarışın adam başını eğdi, saçlarını okşarken kulağına fısıldadı: "Gotik kızlara her zaman bir zaafım olmuştur."

Etrafını sardılar ve o da aralarından sıyrılmaya çalışınca, güldüler ve onu geri sürüklediler.

Mavi gözleri dehşetle parıldadı. "Nyte!"

Bunu da siktir et.

Dört yüz yıl sonra ilk kez Nyte şeklini değiştirdi. Boynuzları ve kanatları kayboldu, derisindeki yıldızlar söndü ve teni Ember'inkine çok daha yakın, soluk bir renge büründü. Bu, çok çok uzun zaman önce sık sık büründüğü bir şekildi. İnsan şekli.

Gölgeler onu kısa bir süreliğine sardı ve bedeninin üzerinde giysiler oluşturdu.

Bu adamlar sadece kovulmaktan daha fazlasını hak ediyorlardı. Korkuyu tatmayı hak ediyorlardı. Ember'da uyandırdıkları korkunun on katını.

Nyte'den sihir akıyordu. Duvarlarda, zeminde ve tavanda kasvet çöktü, yukarıdaki lambalar titredi ve vızıldadı.

Ölümlüler yukarı baktılar, birkaçının yüzünde endişeli ifadeler vardı.

Yerden gölgeler fışkırdı, Nyte'ı içine alıp aşağı doğru sürükledi. Onu Ember'ın yanına götürdüler ve Nyte, cadısının yanında kucaklaşmanın içinden çıktı. Nyte kolunu onun beline doladığında ve onu sıkıca kendine çektiğinde, Ember nefes nefese kaldı; vücudu gergindi, ta ki Nyte hırıltılı bir sesle, "Seni yakaladım," diyene kadar.

Gözlerinde rahatlama ifadesiyle ona baktı. "Nyte..."

Hızla döndü ve onu kenara iterek Ember ile saldırganlarının arasına girdi.

Diğer insanların başları ona doğru döndü. Ani varlığı karşısında hepsi şok içinde geriye doğru sıçradı. İlk şüphe belirtileri yüzlerinden yayıldı. Her şey hep böyle başlardı; gelecek olanların küçük bir ön gösterimi.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu içlerinden biri.

Kıvırcık saçlı adam, "Bu herif nereden çıktı?" diye sordu.

Yelekli adam kıkırdadı. "Goths-R-Us'ta toplu alım fırsatı!"

"Onu dinlemeliydin," diye homurdandı Nyte. "Ve ona dokunmamalıydın."

"Defol git, orospu çocuğı!" Kıvırcık Saçlı, Nyte'ye doğru atıldı ve onu itmek istercesine kollarını savurdu.

Nyte'den ani bir ham güç patlaması meydana geldi ve adamların beşini de, herhangi birinin ona dokunmasına fırsat kalmadan geriye savurdu. En yakın adam sendeledi ve yere düştü, arkadaşlarından üçü ise giysi askılarına ve vitrinlere çarparak eşyaları devirdi.

Toplanan gölgeler içeri doğru ilerleyerek dükkanı tamamen karanlığı boğıdu.

Sarışın adam, gözleri fal taşı gibi açılmış ve hiçbir şey görmezken, dengesini yeniden sağlamak için karanlıkta tutunacak bir yer aradı. Ama dokunabileceği hiçbir şey yoktu. "Bu da neyin nesi?"

"Bu kasabadaki yerlerin yarısında olduğu gibi, aynı türden saçma sapan bir numara," dedi esmer adam.

Ama sözlerinin aksine, yaydığı belirsizlik paniğe doğru kayıyordu. Kolları havada boşluğa doğru sallanıyordu, sanki az önce çarptığı elbise askısını arıyormuş gibi.

Ember kollarını Nyte'in etrafına doladı, onu sıkıca kavradı ve Nyte da ona olan tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Görünür olmayı diledi; bu insanların algısında, etrafını saran karanlıktan bile daha derin bir karanlık figürüydü ve gözlerinin yerinde soğuk, uzak yıldızlar parlıyordu.

Kıvrıkcık saçlı adam, hafifçe titreyen kollarıyla doğrulurken, "Gerçekten komik," dedi. "Şimdi şu lanet olası ışıkları tekrar açın."

"Burada ışık yok." Nyte'nin sesi karanlıkta öfkeli bir rüzgar gibi yankılanarak, adamları her yönden vurdu. "Sadece hiçlik. Sadece boşluk."

Adamlar birbirlerine çarparak sıçradılar, birbirlerinin kollarından ve gömleklerinden tuttular.

"Seni bulduğumuzda, pislik herif, fena halde döveceğiz—"

Sarışın adamın sözleri, beşinin de sonsuz boşluğa düşmesiyle çığlıklarla kesildi. İnsan dışı, anlaşılmaz canavarların gölgeli biçimleri karanlığın içinden geçerek adamlara pençeleriyle saldırdı ve açık ağızlarını şakırdattı.

Adamlar geri çekildiler, kendilerini bükerek ve birbirlerine çarparak yaratıklardan kaçmaya çalıştılar. Yuvarlanıp döndüler, çığlıkları çılgınca yükselip alçaldı, panikleri kaotik düşüşlerini daha da kötüleştirdi.

Ölümlülerden yayılan dehşet çılgıncaydı, enfes bir lezzetti, Nyte'nin dört yüz yıldan fazla süredir tatmadığı türden bir ziyafetti. Ama yine de yetmedi. Onun Ember'ına yaptıklarından sonra, kesinlikle yeterli değildi.

Ama... öyle olmak zorundaydı. Çünkü önemli olan onlar değildi.

Bir anda karanlık kayboldu, yerini Ember'in dükkanı aldı. Beş adam bir anlığına havada asılı kaldıktan sonra bir metre kadar yükseklikten yere düştüler, devrilmiş rafların ve kenara itilmiş masaların arasına yığıldılar ve malların etrafa saçılmasına neden oldular.

Şaşkınlıkları geçtikten sonra, hızla ayağa kalktılar.

"Ben buradan defolup gidiyorum!" diye bağırdı Kırmızı Kapüşonlu.

"Evet, bu saçmalığa artık tahammülüm yok," dedi yelek giyen adam, kapiya doğru koşarken neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

Beş adam da arkalarına bakmadan dükkandan fırlayıp gittiler.

Gözden kayboldukları anda Nyte başını çevirip Ember'a baktı. Ember ona yaslanmış titriyordu. Elini yanağına koyarak yüzünü nazikçe kendine doğru kaldırdı. Gözlerindeki yaşları görmeden hemen önce teninde gözyaşlarını hissetti.

Kalbinin etrafına bir şey dolandı ve onu sıkıştırarak içindeki her şeyi dondurdu. Bir şekilde, zorla da olsa kelimeleri ağzından çıkardı. "Artık gittiler. Güvendesin, sevgili küçük cadım."

Ember aniden başını aşağıya eğdi, ondan uzaklaştı ve gözlerinin etrafındaki makyaja dikkat ederek sildi. "Biliyorum. Ben... Teşekkür ederim. Tanrım, muhtemelen berbat görünüyorum. Özür dilerim. Genellikle böyle adamlarla olan durumları idare edebiliyorum, ama çok fazlaydılar ve ben..."

Gözleri yaşlarla dolarken alt dudağı titredi. "Sanırım daha önce hiç bu kadar korkmamıştım."

O korkuyu hissetmişti, tadına bakmıştı. Acıydı ve içini boşaltmıştı. Onun korkusundan, kederinden ve ıstırabından nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Ve bu korku, güneşin gökyüzünde parlak ve yüksekte olduğu bir günde gelmişti.

Yine elini yüzüne uzattı, bu sefer dikkatini kendisine çekmek için çenesini tuttu. "Sorun değil. Onların sana zarar vermesine izin vermezdim."

Gözleri onun gözlerini aradı. "Ama sen her zaman burada olmayacaksın —" Nefesi kesildi. "Nyte, sen... sen... Aman Tanrım, Nyte, sen de insansın!"

Alaycı bir şekilde, "Elbette insan değilim. Sadece insana benziyorum," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yüzünü kurtardı, kollarını kavradı ve başını sallayarak onu süzmek için geri çekildi. Sonra elleri üzerinde gezinmeye başladı. Avuç içlerini omuzlarından göğsüne ve karnına doğru gezdirdi, bu da onun çok hoşuna gitti, ardından ellerinden birini kendi eline aldı. Parmağıyla parmağının ucuna kadar dokundu.

"Pençelerin yok oldu." Elini bıraktı ve başının üzerinde salladı. "Boynuzların da yok oldu."

Sonra onun etrafında dolandı. "Kuyruğun da!"

Nyte, ona doğru dönerken kıkırdamasını tutamadı. "Hiçbiri kaybolmadı. Sadece şeklim... değişti. Gerçek halimle onların karşısına çıkmanın sonuçlarının buna degeceğinden şüpheliyim. İkimizin de en son istediği şey, dükkanınızda bir tür şeytan kovucunun dolaşması."

"Onlara ne yaptın? Çünkü bu halinle korkutucu görünmüyorsun ama her yere savrulurken dehşete kapılmış görünüyorlardı. Eğer bir şeytan kovucu çağırırsalar, bunun için çağırırlardı."

"Onlara, zaman ve mekândan kopmuş, isimsiz, yüz­süz dehşetlerle her yönden kuşatılmış, sonsuz boşluğa düşmenin nasıl bir şey olacağını gösterdim sadece."

"Neden bunların hiçbirini görmedim?"

Yanaklarından süzülen bir damla gözyaşını başparmağıyla sildi. "Çünkü bunu istemedim."

Ember gülümsedi ve yanağını onun dokunuşuna bastırdı. "Teşekkür ederim."

Kahretsin.

O gülümseme ve o ışıltı ışıltı mavi gözlerle ona bakışı, onun sonunu getirecekti.

Elini geri çekerek kendi kendine işaret etti. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Giysilerini, ilk kez mağazaya geldiğinde kadının ona gösterdiği kıyafetlerden esinlenerek tasarlamıştı. O an doğru gelmişti ve bu hissi şimdi de değişmemişti.

Bakışlarını baştan aşağı süzdü. Gözlerindeki korkuyu bir anda silip süpürdü. "Böyle giyinmişken çok iyi görüneceğini biliyordum. Ve bu kıyafetlerle inanılmaz derecede çekicisin, ama..."

Kaşını kaldırdı. "Ama?"

Gözlerinin içine bakarak yaklaştı ve parmaklarıyla alnını okşayarak rahatlamasını sağladı. "Gerçek halini daha çok seviyorum. Olağanüstü gözlerini, yıldızlarla dolu tenini ve sevimli sallanan kuyruğunu özledim."

"Kuyruğunu sallamıyor!"

Ember güldü. "Öyle."

İçini çekti, ama rahatsızlığı hem inanılmaz derecede önemsiz hem de son derece kısa sürdü. "Sanırım eğer tercihiniz buysa..."

Büyüsü dalgalanarak onu eski haline döndürürken kıyafetlerini de yerinde bıraktı.

Nefesi kesildi ve hızla mağazanın etrafına bakındı, gözleri girişte takıldı. "İnsanlar sizi hâlâ görebiliyor mu?"

Nyte'ın kuyruğu öne doğru sallandı, ucu yavrusuna değdi. "Beni görecekler, ama insan kılığını algılayacaklar. Beni olduğum gibi yalnızca sen göreceksin."

Ember, onun kuyruğuna bakarken gözlerinde bir yumuşama hissetti.
"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

Gülümsedi. "Bu her şeyi değiştiriyor!"

Kaşları iyice düştü. "Nasıl yani?"

"İnsan olarak görülmenize izin verebilirsiniz. Yani, birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yapabiliriz ve biz buradayken saklanmak zorunda değilsiniz."

Nyte kaşlarını çattı. "Belki de bunu yeniden düşünmeliyim..."

"Kesinlikle hayır. Geri dönüş yok."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Dükkanı kapatıp erkenden geri dönelim, küçük cadı."

"Şimdi de yanımda gösteriş yapacaksın." Ember elini onun eline geçirip parmaklarını kavradı. "Bunu yarın temizlerim. Hadi eve gidelim."

Elini onun elinin etrafına kenetlediğinde, o kelime zihninde yankılandı.

Ev.

Daha önce hiç bu kadar çok istememişti.

On Birinci Bölüm

"Neden bu çift randevuya çıkmak zorundayız?" diye sordu Nyte, Bubbly Cauldron Bira Fabrikası'nın girişine yaklaşırken. Tuğla cephesi, geç akşam karanlığına karşı koyan duvara monte edilmiş elektrikli lambalarla aydınlatılmıştı.

"Çünkü Maggie ve kocasıyla tanışmanı istiyorum." Ember koluna dokunarak onu durdurdu. Önüne geçti, gülümseyerek paltosunun yakasını düzeltti ve altındaki fırfırlı siyah gömleğin bağcıklarını düzeltti.

Nyte, Ember'a aşağıdan baktı. Göğüslerinin üstü ve kolları boyunca şeffaf olan siyah bir bluz, uzun, kat kat mor bir etek, elmas hilal şeklinde bir süslemeyle bezeli siyah bir kemer ve yüksek topuklu siyah botlar giymişti. Gümüş ve siyah saçları omuzlarının ve sırtının etrafında yumuşak bukleler halinde duruyordu. Siyah makyaj gözlerini çerçevelemiş, dramatik kanatlar gibi dışa doğru uzanıyordu ve göz farının mor, gri ve beyaz tonları göz bebeklerinin rengini güzelce ortaya çıkarıyordu.

Ama onun koyu mor dudaklarından gözlerini alamıyordu.

Son zamanlarda Nyte'nin onu öpme isteğine karşı koyması giderek zorlaşıyordu ve bu durum işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. Çok yakınındaydı ve afrodizyaktan daha sarhoş edici kokusu tüm duyularını dolduruyordu.

Bir tadım yapmanın ne zararı olabilir ki?

Nyte, o dudakların çağrısına uyarak öne eğildi...

Ember, gözlerinin içine bakarak göğsüne hafifçe vurdu ve onu kendine getirdi. "Her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes alarak gözlerini bira fabrikasına çevirdi. "Bence burası buluşma yeri olarak kötü bir seçim. İnsanlar zaten yeterince sorunlu, içki içmeseler bile."

İlk kez olmasa da, aklına iki gün önce dükkanına baskın yapan adamlar geldi. Bu anıyı hatırladıkça öfke içini kemirdi. O akşamdan beri ona karşı çok daha koruyucu davrandığını, hem görünür hem de çok yakınında olduğunu, ona bakan her insanı dikkatle izlediğini inkar edemezdi.

"Birçok insan bu gibi yerlerde buluşuyor." Ellerini göğsüne yaslayarak yaklaşan Ember, başını geriye doğru eğdi ve sırttı. "Ben de o ruhları içen insanlardan biri olmayı planlıyorum. Sence ne kadar sorun çıkarabilirim?"

Gözlerinin içine baktı. O sırtı, bakışlarındaki ışıltıyla birlikte, Nyte'ı derinden etkiledi. Daha önce hiç sıcaklık hissetmemiş yerlerini ısıttı, içindeki her şeyin garip bir şekilde hafif ve karıncalanmış hissetmesine neden oldu. "Çok büyük bir anlaşma, cadı."

"O zaman beni koruyacak birinin olması iyi bir şey. Hadi gel. Zaten içeride bekliyorlar." Elini onun eline geçirdi ve onu girişe doğru götürdü.

Ember ne zaman elini öyle tutsa, direnme isteğini kaybediyor gibiydi. Her şey çok doğal geliyordu.

Kahretsin, neden bunların hepsine izin veriyorum ki?

Fakat ayakları hareket etti, onu kadının yanına doğru taşıdı ve geri çekilmek için hiçbir çaba göstermedi.

Uzun zaman önce, bazen insan kılığına girerek geceleri dolaşırdı, ancak bunu her zaman ilgisiz bir gözlemci olarak yapar, etrafındaki ölümlülerle nadiren etkileşime girerdi. Son iki gündür Ember'ı butiğe götürüp getirmek de benzerdi. Ondan başka kimseyle konuşmamış ve onu korumak için çoğunlukla çevresini gözlemlemişti.

Bu çok farklıydı.

Sorular, sohbetler, yiyecek ve içecekler, alışılmadık sosyal normlar olacaktı... Çok yorucu görünüyordu. Uğraşmaya değmeyecek kadar zahmetliydi.

Hayır, bu yanlış. Uğraşmaya değmeyecek bir şey değil.

Çünkü Ember'ın bu çift randevu teklifini ilk kez kendisine ilettiği anı mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Biraz tereddüt etmişti ve isteğini reddedebileceğini, ona hiçbir şey borçlu olmadığını açıkça belirtmişti. O da tereddütle kabul ettiğinde yüzünün nasıl aydınlandığını hatırlıyordu...

Sanki gece gökyüzündeki tüm yıldızlar bir araya gelerek inanılmaz derecede parlak bir göksel suret oluşturmuştu.

Bu durumun Ember'a yaşattığı sevinç ve heyecan, tüm zahmete değmişti. Nyte bunun onu alarma geçirmesi, akıl sağlığını sorgulamasına neden olması gerektiğini biliyordu, ama yine de...

Bu bana çok doğru geldi.

Kapıları açtıkları anda müzik, sesler ve çatal bıçak takımlarının kullanım sesleri onları sardı. Binanın dışındaki tuğlalar içeride de kullanılmıştı, ancak duvarlar yüksek, girintili bölümlerle bölünmüştü; bu bölümler boyanmış ve büyük duvar resimleriyle süslenmişti, en belirgin olanı ise büyük siyah bir kazandı. Duvar resmine garip bir mor ışık vuruyor, içindeki yeşil sıvıyı ve ondan yükselen kabarcıkları ve buharı doğaüstü bir şekilde parlatıyordu.

"Ember!" diye seslendi bir kadın, bu da hemen Nyte'nin dikkatini çekti.

Maggie.

Kadın genişçe gülümsedi ve el salladı.

Nyte onu gördüğü fotoğraflardan tanıdı. Ten rengi soluktu, siyah makyajının üzerinde bembeyaz duruyordu. Vücuduna oturan siyah bir elbise ve ortasında yakut bulunan gümüş bir haç kolye takmıştı, uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu.

Yanından ayağa kalkan adam da birkaç fotoğraftan tanıdıktı. Levi. O da fermuarlı ceketinden dizlerinde yırtık olan kot pantolonuna ve siyah botlarına kadar siyah giyinmişti. Sakalı ve bıyığı gür ama düzgünce kesilmişti ve uzun, siyah saçlarının bir kısmı arkaya doğru toplanıp bağlanmıştı. Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Maggie!" Ember, Nyte'in elini bıraktı ve heyecandan adeta patlayacak gibi arkadaşının yanına koştu.

Nyte onun yolunu izledi, ancak hızına yetişemedi; kadınların birbirlerine sıkıca sarılmalarını, ikisinin de ayakları üzerinde zıplayıp gülümsemelerini izledi.

Deneyimlerine göre, ölümlüler ve ölümsüzler büyük ölçüde ikiyüzlü, bencil yaratıklardı. Yalan söylüyor, entrika çeviriyor, hile yapıyor, çalışıyor ve manipüle ediyorlardı. Niyetlerini sahte gülümsemelerin ardına saklıyorlardı. Hepsinin bir isteği vardı ve diğer varlıklarla olan ilişkileri yalnızca bu isteklerini yerine getirmek için yürütülüyordu.

Starling bir istisnaydı. Nyte'den asla hiçbir şey istememiş, ona asla ihanet etmemişti, bu son numarası ilk başta bir ihanet gibi hissettirse bile. Ve henüz söylemek için çok erken olsa da, Ember'ın da aynı olduğunu biliyordu. Nazik, sadık, düşünceli ve samimiydi.

Nyte ona ne kadar gerçek dışı geliyorsa, o da ona imkansız görünüyordu. Bu açık neşe, bu bariz, dürüst sevgi ve ilgi gösterisi, onun inanmak istediği gibi, sadece bir gösteri olabilirdi. Ama durum böyle değildi. Ember ve Maggie gerçekten de birbirlerini gördükleri için bu kadar heyecanlıydılar. İkisinin de elde etmeyi umduğu tek şey, diğerinin arkadaşlığının verdiği mutluluktu.

Maggie, Ember'dan biraz uzaklaştı, yüzündeki geniş gülümseme hâlâ duruyordu. "Seni çok özledim."

Levi kıkırdadı. "Siz ikiniz neredeyse her gün konuşuyorsunuz, sevgilim."

"Biliyorum, ama yüz yüze vakit geçirmekle aynı şey değil." Kızıl saçlı kadın geri çekilip Nyte'ye baktı. "Ve bu da bana bahsettiğin erkek arkadaşın mı?"

Ember, Nyte'in yanına gidip kollarından birini onun koluna doladı. "O, işte. Maggie, Levi, bu Nyte."

Nyte, sesindeki gülümseme, gururu duyabiliyordu. Ve onu yanından, sanki birlikte bu işin iindelermiş gibi, sanki bir eşya ya da ödül değil de eşitmiş gibi kucaklayarak tanıtmıştı.

Maggie'nin gülümsemesi yumuşadı. "Sizinle tanışmak harika."

Levi  ne çıktı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nyte."

Son zamanlarda modern insan eğlencesini tüketmeden önce, bu an Nyte'ı şaşırtırdı. Tecritinden önce insanların el sıkıştığını görmüştü, ama asla böyle değil. El sıkışmak bir anlaşmanın mühürlenmesi, bir yeminin pekiştirilmesi, derin anlamlı ve sembolik bir şeydi. Nasıl olup da yaygın bir selamlama haline geldiğinden hala emin değildi. Ama dünyayla ilgili emin olmadığı birçok şey vardı zaten.

Kendi gücünün farkında olarak Levi'nin elini sıktı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Maggie, yanlarındaki kapalı masayı işaret ederek, "Gelin, oturun," dedi.

Herkes oturdu, Nyte Ember'ın yanına, Maggie ve Levi de onların karşısına oturdu.

Bir garson hemen gelip menüleri dağıttı. "Merhaba! Bubbly Cauldron'a hoş geldiniz. Size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Men lerimizde musluktan servis edilen tüm biralarımız, şaraplarımız ve kokteyllerimiz yer alıyor."

Hem Ember hem de Maggie kokteyl sipariş etti (kokteyllerin ne olduğunu bilmiyorum), Levi ise su istedi.

Garson, Nyte'ye "Ya siz?" diye sordu.

"Bana da su, teşekkür ederim."

O gittikten sonra Maggie kollarını masanın üzerine kavuşturdu ve Nyte ile Ember'a bakarak sırttı. "Tamam, tüm sorularımı bu geceye saklıyordum. Söyleyin bakalım. İkiniz nasıl tanıştınız?"

Ember, gergin bir tedirginlikle karışık bir şekilde kıkırdadı. "Şey, sanırım... şeydi..."

"Yıldıza dilek tuttu ve beni çağırdı," dedi Nyte.

Sessiz, şaşkın bir çığlıkla, gözleri irileşirken elini uyarıcı bir şekilde bacağına indirdi.

Maggie güldü. "Ne olmuş yani, gökten mi düştün yoksa?"

Ember'ın elini okşayarak sırttı. "Ah, düşme gibi bir durum söz konusu değildi."

Ember, Maggie'ye bakarak aceleyle, "Tam da doğru zamanda doğru yerde belirdi," dedi.

Levi sırtarak, "Biliyorsun, ayrıntıları öğrenmeden pes etmeyecek, Ember," dedi.

Maggie başını salladı. "Zaman, yer, ikinizin ne yaptığı..."

Ember elini çekti ve yerinde kıpırdandı. "Şey, biz..."

"Onun odasında," dedi Nyte. "Beni oraya çağırdı."

"Ah." Maggie'nin gözleri irileşti ve yavaşça kırptırdı. "Ahhh. Aferin sana, kızım."

Levi kıkırdadı.

Nyte, cadısından yayılan sıcaklığı, yanaklarının kızardığını gördüğü kadar net bir şekilde hissedebiliyordu.

Maggie başını yana eğdi. "Bu, Trent'le olan randevunuzdan sonra mı oldu?"

"O gece Nyte ile tanıştım. Bana... eşlik etti." Ember yüzünü buruşturarak aşağı baktı ve menüyü açtı.

"Ne olmuş olursa olsun, anlaşılan ikiniz de çok iyi anlaşmışsınız," dedi Levi.

Nyte sırtarak parmağını Ember'ın kolunda gezdirdi ve ondan geçen ürpertiden keyif aldı. Dokunuşuna verdiği tepki büyüleyiciydi. "Çok eğlendik."

Ember inledi. "Aman Tanrım, tüm bu imalar kasıtlı değil, yemin ederim. Cinsel ilişkiye girmedik. Nyte benim evimde kalıyor ve dükkanda bana yardım ediyor. O..." Ona baktı. "O bir arkadaşım."

Bir arkadaş. Bu kelime onu hem heyecanlandırıp hem de hayal kırıklığına uğratmasının sebebi neydi? Neden onu tatmin etmemiş, daha fazlasını istemesine yol açmıştı?

Ve bunu sesinde bir özlem tonuyla söylemişti. Reddetmeye çalıştığı, ama çağrıldığı günden beri peşini bırakmayan bir özlem.

Levi, "Ember's'te ne kadar süreyle oda kiralamayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Bir ay süre verip nasıl gideceğini görmeye karar verdik," dedi Ember.

Maggie gülümsedi. "Şimdiden epey yakınlaşmışsınız gibi görünüyor, yani işler iyi gidiyor gibi."

Ember, Nyte'in bakışlarıyla karşılaştı. "Onunla vakit geçirmekten gerçekten keyif aldım."

"Ve ben de seninim." Nyte neredeyse bu sözlerle "sevgili küçük cadım" diye ekleyecekti ama bu, ikisi arasında kalması gereken bir şey gibi geldi. Arkadaşlarının duyup sorgulamasına gerek olmayan bir şey.

Ama o, söylenmemiş sözleri duymuş gibi gülümsedi.

Garson içeceklerini getirip masaya koydu. Hem Ember'ın hem de Maggie'nin içecekleri parlak ve renkliydi, kenarları meyve ve şeker kristalleriyle süslenmişti. Yemek siparişlerini aldıktan sonra garson tekrar kalkıp gitti.

Ona şöyle bir bakıp gülümsedi Ember. İçeceğini aldı, bardağın kenarını dudaklarına götürdü ve içti.

O kahrolası dudaklar...

Levi öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini kenetleyerek bakışlarını Nyte'ye yöneltti. "Demek Salem'de uzun zamandır bulunuyorsun?"

"Hayır, gitmedim." Nyte bardağını kaldırdı ve suyundan bir yudum aldı. "Ama buranın kendine has bir havası var. Şöyle..." Gözleri kısa bir an Ember'a kaydı. "Ortam."

Levi ona anlamlı bir gülümsemeyle baktı. "Altı yıl önce Cadılar Bayramı'nda iş için şehre gelmiştim. Maggie'yi ilk o zaman gördüm."

"Burada ne kadar inanılmaz kalabalık olduğunu düşünürsek, bu gerçekten şaşırtıcı," dedi Maggie.

Levi kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. Kadın ona yaslandı, başını omzuna koydu ve çenesini kavrayarak başparmağıyla sakalını okşadı. Ona bakarken dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi.

“Onu bir kez gördüm ve ondan uzak kalamayacağımı anladım.” Levi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Kalplerimi çalan tanrıçam.”

Yaşına ve gücüne rağmen, Nyte'nin yüzünde huzursuzluğun belirmesini engellemek için önemli bir irade gücüne ihtiyacı vardı. "Kalbim çalındı" ifadesi, inzivada geçirdiği süre boyunca kaçmaya çalıştığı duyguları tam olarak uyandırdı.

Maggie mırıldandı. "Özgürce verilen şeyi çalamam, sevgilim."

Levi kıkırdadı. "Haklısın. Resmen altın tepside sundum, değil mi?"

"Evet, yaptın."

“Ve ben sizin kadar birbirine aşık bir çift hiç görmedim,” dedi Ember gülümseyerek. Nyte’ye baktı. “Levi, tanıştıktan birkaç hafta sonra, yakın olmak için şehirde bir daire kiraladı. Hırsızlıktan mı bahsetmek istiyor? Onu benden resmen çaldı.”

Maggie doğrulurken kahkahası yükseldi. "Evet, yaptı."

“Ve yapayalnız kaldım. İzin verin de kederimi içkiyle dindireyim.” Ember bardağını ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

"Sanki birdenbire ortadan kaybolmuş gibi değilim!"

Ember ve arkadaşları için bu, şüphesiz sıcak bir şakalaşmaydı. Ses tonları neşeli, gülümsemeleri geniş, birbirlerine olan sevgileri apaçık ortadaydı. Ama Nyte ağır düşüncelerini bastıramıyordu. Kalplerin çalınması, kalplerin sunulması, Ember'ın bu kadar yalnız olmasıyla ilgili düşünceler...

“Ama seni özlüyorum,” dedi Maggie daha ciddi bir tonda. “Birlikte geçirdiğimiz geceleri, sadece ikimizin birlikte vakit geçirmesini özlüyorum.”

Ember bardağını yere koydu. "Ben de. Ama ikimizin de hayatla çok meşgul olduğunu ve Levi'nin de senin hayatının bir parçası olduğunu biliyorum."

Maggie masanın üzerinden uzanıp Ember'ın elini tuttu. "Biliyorum, berbat flört deneyimleri yaşadın ama Levi'nin beni tamamladığı gibi seni tamamlayacak birini bulacaksın."

Ember'ın yanakları bir kez daha kızardı ve Nyte onun bakışlarını yakaladı.

Elini Maggie'nin elinden çekti ve içeceğini aldı. "Sanırım hiçbir şey sizin ve Levi'nin sahip olduğu şeye yaklaşamaz."

Nyte kaşlarını çattı, ağzından çıkmak üzere olan kelimeleri - onun fikrini reddetmeyi, onu haksız çıkarmak, ona şimdiye kadar sahip

olduğundan çok daha iyisini hak ettiğini göstermek için meydan okumayı kabul etmeyi - yutkunarak bastırdı.

Bunu yapmak acımasızlık olurdu. Mevcut düzenlemeleri hem gönülsüz hem de geçiciydi. On yedi gün sonra gidecekti...

Ve yine yalnız kalacaktı.

Bu düşünce neden göğsünde derin bir acıya neden oldu?

Konuşmayı bu tür konulardan uzaklaştırması gerekiyordu. Ember'ın bu özlem ve keder anlarına dalmasını engellemesi gerekiyordu.

Rol yapmaya devam eden Nyte, bardağı masaya koymadan önce suyundan bir yudum daha aldı. "Ember, Levi, senin kostüm yaptığını söyledi."

Adamın yüzü aydınlandı ve başını salladı. "Evet! Özel efekt makyajı, protez ve heykelcilik alanlarında çalışıyorum. Kendi işimi kurdum..."

Levi, boş zamanlarında yaptığı iş ve kostümler hakkında tutkuyla konuştu; Maggie ve Ember de ona küçük ayrıntılar ekleyerek ve övgüler sunarak yardımcı oldular; Levi bunları tereddütle ve alçakgönüllülükle kabul etti. Nyte, adamın anlattıklarının tamamını tam olarak anlamasa da, konuşmayı ilgi çekici buldu.

Bu hayranlığın bir kısmı, genel olarak insanlarda vardı. Fantastik olanı gerçekmiş gibi göstermek için o kadar çok düşünce, çaba, yetenek ve sanat yatırmışlardı ki, oysa bu her zaman etraflarında olmuştu. Bunu aptalca, mantıksız bir insan özelliği olarak görmeliydi, ama yine de... Bu topluluk içinde, gözlerindeki o parıltıyı görmek neredeyse sevimliydi.

Garson yemeklerini getirmek için geri döndüğünde sohbet durdu ve Maggie ile Ember'ın yeni içecek siparişi vermelerinin ardından kaldığı yerden devam etti.

Nyte, bu tür ortamlarda birçok insanı görmüş, yemeklerini, içeceklerini ve dostluklarını paylaştıklarını, birçok konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Burada sadece gözlem yapmakla yetinebilirdi, ancak ölümlüler onu sürekli olarak işin içine katıyor, sorular sorarak onu cezbediyorlardı. Beklemediği bir şekilde ferahlatıcıydı. Sadece dışarıdan izlediği bir şeyin parçası olmak...

Ama onu en derinden etkileyen Ember'ın ilgisiydi. Sadece ona gülümsemesi değil, küçük dokunuşları da. Parmaklarının koluna veya omzuna hafifçe değmesi, uyluğunu nazikçe sıkması, ayağının onun ayağına hafifçe değmesi. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bilinçli olarak yaptığını hatırlamasa da, yemek sırasında ona daha da yaklaştığı, uyluklarının birbirine değdiği ve onun sıcaklığının ona yayıldığı anlaşıyordu. Bilinçli bir düşüncesi olmadan, kuyruğu onun baldırının etrafına dolanmıştı.

Yaptığı şeyin farkına vardığında bile ondan uzaklaşmadı.

Maggie ve Ember'ın boş bardaklarının yerine yeni içecekler getirildi.

“Aman, aman!” diye haykırdı Maggie. “Ember, bizi dairenin dışında kilitlediğin geceyi hatırlıyor musun?”

“Hayırrr,” diye inledi Ember, yüzünü çevirip Nyte’in omzuna yaslayarak. “Bana hatırlatma.”

Nyte, bir anda kıyafetlerinden tiksinemeye başladı. Dudaklarının tenine değmesini engelleyen tek şey kıyafetleriydi.

Levi sırttı. "Detaylara ihtiyacım var."

Maggie kıkırdadı. "Ember gece yarısı beni uyandırdı çünkü dışarıdan sesler duyduğuna yemin etti."

Ember başını kaldırdı. "Bir şey duydum. Sen de duydun."

“Evet, yaptım. Peki biz ne yaptık?”

"Elbette dışarı çıkıp araştırdık," diye kıkırdadı Ember. "Hem de kışın ortasında, pijamalarımızla."

Maggie başını sallayarak bardağından bir yudum daha aldı ve devam etti: "Ve botlarımız."

"Neden polisi aramadın?" diye sordu Levi.

Maggie düşünceli bir şekilde dudaklarını yana doğru büzdü. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

Ember umursamaz bir şekilde elini salladı. "Çünkü gece dışarıda bir gürültü olduğunda, hayvanlarınızı kontrol etmeye ve güvende olduklarından emin olmaya gitmeniz gerekiyor."

“Ama hiç hayvanımız yoktu.”

Levi sırttı. "Şehirdeydin Ember. Çiftlikte değildin."

“İçgüdüsel,” dedi Ember. “Neyse! Bir el feneri ve ön kapının yanında tuttuğumuz sopayı kaptım ve Maggie...” Kahkahalara boğuldu. “Maggie dikenli bilekliklerinden birini parmak boğumlarına doladı.”

“Bunlar bir inçten uzundu! Gerçekten iyi bir silahtı.” Maggie yumruğunu kaldırdı ve titrek bir şekilde küçük bir yumruk attı.

Keyifli bir kahkaha attı.

Ember başını salladı. "Gerçekten öyleydi, çünkü bir keresinde onlarla bana çarpmıştın ve canım acımişti."

"Çok özür dilerim!" diye bağırdı Maggie.

"Sorun değil."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Nyte.

"Ah! Bu yüzden dışarı çıktık, karda, botlarımızla. Onları unutamazdım. Ve kapıyı arkamızdan kapattım."

Maggie kıkırdadı.

Ember parmağını dudaklarına götürdü. "Şşş! Henüz değil."

"Tamam, tamam!" Kızıl saçlı kadın ağzını kapattı.

"Dışarıdaydık ve sokak lambası dışında her yer karanlıktı, kulakları sağır edecek kadar sessizdi. Ta ki sesi tekrar duyana kadar."

"Çarpma sesi çok yüksekti."

"Bağırdık mı?" diye sordu Ember, hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak.

"Sanırım öyle yaptık."

"Doğru! Öyle yaptık, çünkü onları o zaman gördük."

"Onlar mı?" diye sordu Levi.

Maggie onun koluna sarıldı. "Rakunlar! Her yerde bir sürü rakun koşuşturuyordu! Ve otoparkın her yerine çöp bıraktılar."

"Çok tatlı oldukları için bu durum mazur görülebilirdi," dedi Ember.

"Onlar öyleydiler, her ne kadar bizi çok korkutmuş olsalar da. Ve dağıldıktan sonra dairemize geri döndük... ama Ember kapıyı kilitletiği için içeri giremedik."

"Kilit bozuktu!"

"Telefonlarımız içerideydi, anahtarlarımız içerideydi ve biz de gece yarısı, seksi geceliklerimiz ve botlarımızla dışarıdaydık."

Nyte, Ember'ın yatağa ne giydiğini görmüştü ve o gece şüphesiz çok çekici görüldüğünü biliyordu. Giydiği hiçbir şeyin onu baştan çıkarıcı kılmayacağından emin değildi.

Ember dirseğini masaya dayadı ve çenesini avucuna yaslayarak sırtıttı. "Oldukça seksiydik, değil mi?"

Maggie kaşlarını oynattı. "Komşu öyle düşündü."

"Altmış yaşlarında falandı!"

"Hâlâ seksiydik."

Levi, Maggie'nin elini tutarak ve su bardağını eline uzatarak, "Hâlâ öylesin," dedi. "Bunu iç, sevgilim."

"Mmm," diye inledi, adamın istediğini yaparken ve adam da ona yardım ederek, o derin bir yudum alırken bardağı eğdi.

Ember onları hafif bir gülümsemeyle izledi.

Nyte bu ifadeyi ve ona eşlik eden özlem kıvılcımını kaçırmadı. Kıskançlığın burada yersiz olduğunu biliyordu. O, Levi'yi değil, kendisine aynı özeni ve saygıyı gösterecek birini özlüyordu.

Levi, Ember ve Nyte'ye baktı. "Sanırım artık gitme vaktimiz geldi. Maggie bu gece epey içti ve yarın pişman olacağını biliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum, Nyte. Belki başka bir zaman tekrar bir araya gelebiliriz." Maggie'ye şefkatli bir gülümsemeyle baktı. "Alkolsüz."

Garip bir şekilde, Nyte bu öneriden hoşlanmamıştı. Bu, şaşırtıcı derecede keyifli olmuştu. Maggie ve Levi nazik, sıcakkanlı insanlar gibi görünüyordu ve onu hemen kabul etmişlerdi. Ona küçük gruplarının bir parçasıymış gibi hissettirmişlerdi, sanki Starling'in arkadaşı oldukları kadar uzun zamandır arkadaşlarıymış gibi.

Nyte bu sözleri sesli söylemeyi amaçlamamıştı, ama yine de ağzından döküldüler. "Bunu isterdim."

On İkinci Bölüm

Ember ve Maggie birbirlerine bakarken alt dudaklarını abartılı bir şekilde büzdüler.

"Şimdiden seni özledim," dedi Maggie.

"Ben de seni özledim." Ember bu gecenin bitmesini istememişti. Arkadaşlarını görmek, onlarla vakit geçirmek ve onlarla gülmek harikaydı. Bu tasasız anları özlemişti.

Nyte'nin yanında oturmasıyla bu an daha da özel olmuştu.

Levi ve Maggie ile içini dökmüştü. Aralarında hiçbir düşmanlık, hiçbir husumet, hiçbir üstünlük havası yoktu. Onlarla konuşurken gülümsemeleri ve kahkahaları kendiliğinden geliyordu ve Ember, onun da kendisi kadar eğlendiğinden emindi.

Aralarında bir iblis olduğundan kimse şüphelenmemişti.

Ama o biliyordu. Bütün akşam Nyte'nin her şeyinin farkındaydı. Uyluğunun kendi uyluğuna değmesinin sıcaklığı, eteğinin altından kuyruğunun baldırını okşayışı, vücudunda yarattığı ürpertiler, ağzına bakarken gözlerindeki şeytani yoğunluk ve alt dudağını dişleriyle ısırması... Hepsini fark etmişti.

Hesabı ödedikten sonra Levi, Maggie'nin masadan kalkmasına yardım etti.

Ona doğru sendeledi ve kollarını boynuna doladı. "Seni çok seviyorum."

Levi onu sıkıca kucakladı. "Ve seni seviyorum. Şimdi seni eve götürelim."

Kalbi özlemle sıkışan Ember, bilinçsizce göğsünü ovuşturdu. Maggie'yi hiçbir şekilde kıskanmıyordu. Arkadaşının sevgi dolu ve hayranlık uyandıran bir partner bulmasından her zaman mutlu olmuştu, ama onları izlemenin bazen canını acıttığını da inkar edemezdi. Onlar ona böyle bir sevginin var olduğunu kanıtlamışlardı.

Ama bu, Ember için var olduğu anlamına gelmiyordu.

Maggie, Levi onu çıkışa doğru yönlendirirken el salladı. "Hoşça kal, güzelim!"

Ember parmaklarını oynattı. "Hoşça kal!"

Nyte ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve Ember'a elini uzattı. "Öyleyse başlayalım mı, cadı?"

Gözlerini kırpıştırarak, uzun, pençe uçlu parmakları olan o gri, yıldız benekli ele baktıktan sonra bakışlarını yavaşça onun gözlerine çevirdi. Nyte'nin kozmik irisleri, uçurumda parlayan mor-mavi yıldızlar gibiydi, bakışlarını sabit bir şekilde üzerine dikmişti.

Kalbi gümbür gümbür atıyor, karnı kasılıyordu.

Belki de aklı ona oyun oynuyordu, belki de alkolün etkisiydi, ama onun doğaüstü bakışlarında şehvetin bir parıltısı olduğuna yemin edebilirdi.

Gülümseyerek ona doğru yaklaştı ve elini onun eline geçirdi. "Hadi."

Parmakları onun parmaklarını kavradı ve onun yardımıyla hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı. Yürüyebilecek kadar dengeye gelene kadar elini bırakmadı ve geri çekilmeden önce onun tereddüdünü fark etti.

Restorandan dışarı çıktıklarında, rüzgar soğuk ve yağmur kokulu bir şekilde esiyordu. Kaldırımında yürürken Ember'ın eteği bacaklarına çarpıyor, saçları ise karmakarışık bir halde başının etrafında uçuşuyordu; yüzünden saçları çekmeye çalışırken gülüyordu.

Keyifli bir kahkaha attı.

Ember, bir eliyle saçlarını toplayıp yana doğru tutarken ona doğru baktı. "Ne?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Maggie haklıymış."

"Ne hakkında?"

"Çok hoşsun."

Yanaklarına yayılan sıcaklık, soğuğun bir kısmını uzaklaştırdı. Başını eğdi ve gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Çok uzaklaşmadan ilk damlalar düşmeye başladı. Hafif bir çiselemeyle başladı, ara sıra birkaç yağmur damlası düştü, ama bunlar sadece ardından gelen sağanak yağmurun habercileriydi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Ember, kendini korumak için nafile bir girişimle ellerini başının üzerine koyarken.

Başladığı kadar aniden, yağmur durdu. Ember'in kaşları çatıldı. Önünde su tabakalarının düştüğünü, yere sertçe çarpıp tekrar yukarı sıçradığını görebiliyordu, ama hiçbiri üzerine düşmüyordu. Daha da garip olanı, rüzgarın ona dokunmadan etrafında esiyor gibiydi.

Yavaşça kollarını indirdi ve yukarı baktı.

Ember'in nefesi kesildi.

Nyte'nin kanadı onun üzerine açılmış, onu fırtınadan koruyordu. Yıldızların gölgeler arasında parıldadığını ve ışıldadığını, yukarıdan kanadına yağın yağmuru görebiliyordu, ama tek bir damla bile içeri girmiyordu.

Ember uzanıp parmak uçlarıyla onun kanadına dokundu. Gölgele, onun teni kadar sertti.

Kanadı titredi ve Nyte, yağmurun sesi yüzünden zar zor duyulabilen keskin bir nefes aldı.

Onun düşünceli davranışından etkilenen kadın, gülümseyerek ellerini birleştirip esmer bedenine doğru eğildi. "Aaa, gerçekten de önemsiyorsun!"

Göz ucuyla ona baktı. "Sessiz ol, cadı."

Ama o sözleri söylerkenki yumuşaklık, onları bir emirden bir okşamaya, bir sevgi gösterisine dönüştürdü.

Ember gülümsedi ve yürürken ona daha da yaklaştı. Kimse onlara bakmadığı için, kanatlarını diğer ölümlü gözlerden sakladığını varsayabilirdi, ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Önemli olan tek şey Nyte'ydı.

Onu özliyordu. Onu ilk gördüğünden beri. Geçen her günle, geçen her anla, onun hakkında öğrendiği her yeni şeyle bu özlem daha da büyüyordu. Evet, şehvet vardı, ama bu çok daha derindi. Ve ona karşı hissettiklerini bastırmak giderek daha da zorlaşıyordu.

İki haftadan biraz fazla bir süre sonra onun gideceğini düşünmek bile istemiyordu.

Eve vardıklarında ve içeri girdiklerinde fırtına daha da şiddetlenmişti ve Ember karanlıkta duvarda ışık düşmesini aradı. Işıklar yandığında neredeyse gözlerini kamaştıracak kadar parlaktı ve bu da onu irkiltti.

"Aman Tanrım, lütfen biraz önceden haber verin," diye homurdandı Nyte.

"Özür dilerim," diye kıkırdadı Ember, ona doğru bakarak.

Gözleri kısık, bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak duruyordu, ifadesi oldukça memnuniyetsizdi. Ve tamamen kuru görüldüğünü fark etmeden edemedi. Başındaki koyu, dağınık saçlarından şık kıyafetine kadar, tek bir yağmur damlası bile üzerine düşmemişti.

Ya da onları sihirle ortadan kaldırmıştı.

Ember'in botları ve eteğinin kenarı sıırılsıklam olmuştu.

Denge sağlamak için duvara tutunarak botlarını çıkarmaya çalıştı, ancak botlar oldukça inatçıydı ve yan fermuarlar onları sıkıca yerinde tutuyordu.

Aptal botlar.

Duvara doğru bir adım uzaklaştı, eğilip düğmelerini çözmeyi planlıyordu ki, botunun ucu ıslak eteğine takıldı, onu öne doğru savurdu ve nefesi kesildi.

Sonrasında olanlar bir anda gerçekleşmiş olsa da, Ember için her şey yavaş çekimdeymiş gibiydi. Yüzüstü yere düşmek üzere olduğu kesinliğiyle midesi bulandı, ancak önündeki alan karardı. Gölge parçacıkları onu yaladı, hissedebildiği gölgelerdi bunlar ve hava yoğunlaştı. Bu gölgeler katılaştı. Yere düşmek yerine, yolunda birdenbire beliren katı bir beden tarafından durduruldu—Nyte'in katı bedeni.

Kollarının onu sardığını ve sıcaklığının içine işlediğini hissedebiliyordu. Parmakları, yıldızlarla bezeli çıplak göğsüne kenetlendi. Giysileri yoktu.

Yavaşça gözlerini yukarı kaldırıp onun gözleriyle buluştu. Adam ona dik dik baktı, kaşları endişeyle çatılmış, dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı. Orman tütsüsü ve gece havasının kokusu onu sarıp sarmaladı, sarhoş etti ve içindeki ateşli bir tutkuyu uyandırdı.

Ember hiç düşünmeden parmak uçlarına yükseldi ve onu öptü.

Dudakları onun dudaklarına değdiğinde göz kapakları titreyerek kapandı. Dudaklarının hem ne kadar sıkı hem de ne kadar yumuşak olduğuna hayran kaldı ve Nyte'nin ne kadar gerginleştiğini ya da onu ne kadar sıkı tuttuğunu hemen fark etmedi.

Heykel gibi hareketsizdi, dudakları onun dudaklarının altında kıpırdamadı.

Ne yaptım ben?

Ember aniden yüzünü geri çekti ve gözlerini açtı; utançtan gelen sıcak bir kızarıklık şehvet sisini dağıtıp onu berrak bir zihne kavuşturdu. "Ben... Çok özür dilerim. Bunu yapmamalıyım—"

Yıldızlarla aydınlanmış gözlerinde ateşli bir açlık parlıyordu. Parmaklarını saçlarına daldırdı ve başını aşağı eğerek dudaklarını sert, acı

verici bir öpüşle kendi dudaklarına çekti.

Ember'in gözleri şaşkınlıkla parladı, ama kısa süre sonra kapandı, bedeni onun öpüşüne teslim olurken gevşedi. İnledi, saçlarını kavradı, başını esir aldı, kaçmasına izin vermedi. Zaten denemezdi de. Tam olarak olmak istediği yerdeydi.

Onun kollarında, bedeni onun bedenine yapışmış, dudakları onun dudaklarına değmişti.

Dili ağzının kenarına değdiğinde, kadın hemen ağzını açtı. Dil içeri girdi ve kendi dilinin etrafına dolanarak onu ele geçirdi. Onun beklenmedik tadı duyularını şok etti. Büyülü, yıldız ışııyla yıkanmış bir pınardan gelen en berrak, en tatlı su gibiydi.

Tadı adeta cennet gibi.

Haz duygusu tüm bedenini sardı ve bacaklarının arasında, ta derinlerde, güçlü bir nabız atışı hissetti. Elleri göğsüne ve boynuna doğru kaydı, parmakları yumuşak saçlarının arasına girdi.

Nyte başını yana eğerek onun daha derin ve sert bir şekilde öpmesine izin verdi. İnledi ve aynı coşkuyla karşılık verdi, ondan asla bıkmıyordu, daha fazlasını istiyordu. Ve o da verdi, dili onunla okşayarak ve samimi bir şekilde dans ederek. Öpüşü sıcak ve ıslaktı, içinden bir alev gibi geçiyor, onu tüketmekle tehdit ediyordu.

Ama bu yeterli değildi. Ona dokunmasına, karnındaki bu kemirici, boş acının dinmesine ihtiyacı vardı. Onun içinde olmasına ihtiyacı vardı.

Ember ona sıkıca sarıldı, bedeni arzuyla titriyordu. Keskin dişlerinin dudaklarına her dokunuşu, klitorisine doğrudan bir elektrik çarpması gönderiyordu ve aklına gelen tek şey o dişlerin etine saplanmasıydı.

Nyte hırıldayarak öpüşmeyi kesti ve onu anında çaresiz bıraktı. Alnını onun alnına dayadı, nefesi kesik kesik, vücudu titriyordu. Pençeleri tenine değerken elleri onu daha da sıktı. "Ember..."

Nefesi kesildi ve bir an için kalbi durdu.

Adımı söyledi.

Ve bunu daha önce kimsenin söylemediği bir şekilde söylemişti: ham, içten, duygu ve ihtiyaçla dolu.

Kalbi hızlanan Ember, başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Nyte..."

Yüz ifadesi vahşi bir yoğunlukla doluydu, kolunu beline dolayarak bedenini kendine iyice yapıştırdı. "Sana deli gibi açım."

Ember çenesini kavradı. "Öyleyse beni al."

Kanatları hızla açıldı, genişçe yayıldı ve Ember'in etrafına kıvrılarak onu karanlık bir kozaya sardı. Ama bu tam bir karanlık değildi, kesinlikle değildi. Etrafında sayısız yıldız parılıyordu ve kucaklaşmaları sıcak, sağlam ve heyecan vericiydi.

Ve sonra dünya yok oldu.

Ayaklarının altında bir zemin yoktu ama nedense düşmüyordu. Nyte ile birlikte bu sonsuz yıldız denizinde ağırlıksız ve sürükleniyordu, hiçliğin içinde süzülüyordu ve kendini hiç bu kadar korunmuş ve güvende hissetmemişti.

Yerçekimi yeniden etkisini gösterdiğinde, sırtüstü yattığını ve Nyte'nin de onun üzerinde durduğunu fark etti. Kanatları dağıldı ve geride etrafında sönmekte olan kıvılcımlar gibi kaybolan minik parıldayan parçacıklar bıraktı.

Yanındaki pencerenin camına şiddetli yağmur yağıyordu; içeriye süzülen loş ışık Nyte'yi aydınlatıyordu. Gözleri yeni karanlığa alışınca etrafını tanıdı. Odasındaydı, yatağındaydı.

Ve tamamen çıplaktı. Giysileri, Nyte'nin giysileri gibi ortadan kaybolmuş gibiydi.

Serin hava üzerine çöktüğünde, ısınmış teni adeta pütürlü bir hal aldı.

Nyte'den kısık bir hırıltı yükseldi ve pençeli parmağının tersiyle kadının meme uçlarından birine dokunarak onu ürpertti. Meme ucunun sertleşmesini hayranlıkla izledi. Ember, bu dokunuşun yarattığı acıyla inledi.

"Bu güzel beden beni büyüledi." Nyte, aynı şefkatle diğer memesini de okşadı ve yine dokunuşlarına verdiği tepkiye baktı.

Ember, ona uzanmamak için parmaklarını başının iki yanındaki yatak örtüsüne doladı, durmasından korkuyordu. "Sen... beni mi istedin?"

Karanlık ve boğuk bir sesle kıkırdadı, uhrevi bakışları, etrafında birleşen gölgelerin arasından parıldayan gözleriyle buluştu. "Ah, sevgili küçük cadım, sana dokunmayı çok özledim. Senden her türlü zevk sesini çıkarmayı, kendinden geçmeni görmeyi çok istedim."

O gölgeler Ember'in üzerinden akıp, kollarından ve bacaklarından aşağı doğru süzülerek tenini nazikçe okşadı ve onu yeniden ürpertti. Göğüslerinin etrafında dönüp meme uçlarını tahrik ettiler ve bacaklarının arasından kayıp vajinasına değdiklerini hissettiğinde nefesi kesildi.

"Nyte," diye fısıldadı Ember, altında huzursuzca kıpırdanarak.

Nyte yavaşça geriye yaslandı ve topuklarının üzerine oturarak ona aşağıdan bakmaya başladı. Gözleri yavaşça vücudunu taradı; gözlerindeki bu yavaş hareket, içlerinde alevlenen şehvet ateşiyle tamamen zıt bir tezat oluştuyordu.

Derin bir nefes aldı, göğsü kabardı ve tekrar hırladı. "Tanrım, kokunuz beni nasıl da cezbediyor. Tadına bakmam için beni çağırıyor..."

O incecik gölgeler, bileklerini ve ayak bileklerini pranga gibi sararken daha da belirginleşti. Nyte sırttı ve ayak bileklerini bağlayan gölgeler dışarı doğru çekilerek bacaklarını iyice açtı ve vajinasını aç gözlü bakışlarına maruz bıraktı.

Aman Tanrım...

Cinsel organı kasıldı ve oradan sızan sıvıyı hissetti.

"Ama ben sadece tadına bakmakla yetinmeyeceğim, cadı." Nyte parmaklarını kadının iç uyluklarına doladı, pençeleriyle derisini delerek yukarı doğru yönlendirdi. "Senin her şeyini istiyorum."

On üçüncü Bölüm

Bu tehlikeliydi. Nyte'ın fark ettiğinden çok daha tehlikeliydi.

Ember'ın ona şimdi bakış şekli, gözlerindeki şehvetin yumuşak, şefkatli, alışılmadık bir şeyle harmanlanması, neredeyse dayanılmazdı. Kendini istenmiş, tatmin olmuş ve kafası karışmış hissettiriyordu.

Ve bu, onun arzusunu binlerce yıldızın sıcaklığıyla alevlendirdi.

Sarnessa ile olan ilişkisinin en yoğun olduğu dönemde bile böyle bir özlem, böyle bir ihtiyaç hissetmemişti.

Parmakları büküldü ve uyluklarının narin eti parmaklarının altında gevşedi. Ember'in vajinası önünde pembe ve şişmiş, narin ve lezzetli bir şekilde uzanıyordu ve uyarılmasının kokusu...

Ölümlüler sarhoş olduklarında böyle mi hissediyorlardı? Bu baş dönmesi, bu bulanıklık, bu özdenetimsizlik? Bu özlem? Ember'in tatlı kokusu etrafını sardı, onu sardı, içine işledi, varlığını oluşturan gölgelerle iç içe geçti ve o bunu memnuniyetle karşıladı.

Kuyruğu şakırdadı, vücudu heyecanla titriyordu ve karnının alt kısmındaki basınç, penisinin şekillenmesine neden oluyordu. İnlemesini engelleyemedi. O et o kadar hassastı ki, serin havanın dokunuşuna bile direnmek neredeyse imkansızdı. Ember'den yayılan ıyııı dalgalar halinde üzerine yaydığını, onu cezbedip daha da yaklaştırdığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Ember'in özü, çiçeğin yaprakları üzerinde birikmiş çiğ damlaları gibi vajinasında parıldıyordu. Nyte'nin açlığı derinleşti ve genişledi, yıldızlar arasındaki boşluk kadar engin ve anlaşılmaz bir şeye dönüştü.

Daha fazla bekleyemezdi.

Başını eğerek dilini vajinasının içine doğru sürükledi, klitorisinin sert tomurcuğuna ulaşana kadar tüm özünü topladı. Ona hafifçe dokundu. Ember nefes nefese kaldı, vücudu sarsıldı, ama gölgeleri bacaklarını açık tutarak kendini ona kapatmasını engelledi.

"Nyte," diye fısıldadı, bileklerindeki kelepçeleri çekiştirerek.

Ember'in tadı diline yayılırken bakışları onunkiyle buluştu. "Uzun zamandır ölümlülerin ambrosyadan, o kadar tatlı ve saf bir içecekten bahsettiklerini duymuştum ki, sadece tanrılara özelmış. Şimdi bunun bir efsane olmadığını biliyorum."

"Durma. Lütfen."

Dudaklarını tekrar vajinasına götürürken sırttı ve konuşurken nefesinin vajinanın üzerinde fısıldamasına izin verdi. "Ah, öyle bir niyetim yok, cadı."

Nyte onu tekrar tekrar yaladı, dili dudaklarını okşadı, girişini tahrik etti ve doğrudan baskı veya temas uygulamadan klitorisinin etrafında daireler çizdi. Onun her tepkisinden zevk aldı; vücudundan geçen seğirmelerden, kalçalarını yuvarlama şeklinden, dudaklarından kaçan her iç çekişten ve iniltiden. Bütün bunlar, kelimelere gerek kalmadan ondan daha fazlasını istiyordu.

Ve arzusu tüm varlığını yutacak kadar büyümüş olsa da, daha önce hiç bilmediği bir şiddetle acı çekse de, Ember'in içinde olmayı her şeyden çok arzulasa da, ona boyun eğdi. Onun zevki kendi zevkiydi ve tadı başlı başına bir heyecandı.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Nyte, bacaklarını yukarı doğru iterek, cinsel organını daha da açarak, dilini sıcak vajinasının derinliklerine soktu. Dişlerini narin etine bastırarak dilini ileri geri hareket ettirdi. İç duvarları dilini sıkıca kavradı.

"Kahretsin," diye bağırdı, sırtını kamburlaştırarak. "Nyte..."

Cinsel organı seğirdi ve onun dudaklarından kendi adının dökülmesini duyduğunda memnuniyetle gözlerini kapattı. Ne büyük bir tutku, ne büyük bir saygı...

Nyte hareketlerini hızlandırdı, dilini öyle bir şekilde kıvırdı ki Ember inledi ve kalçalarını kıvrırken bağlarından kurtulmaya çalıştı. Adını tekrar duymak istiyordu, onun bir kutsama gibi haykırmasını, gecenin içine doğru şarkı söylemesini istiyordu.

Gölgelerini teninin üzerinde akıtmaya, onu okşamaya, karanlık kucaklamasıyla sarmaya yönlendirdi ki, onu bir anda tüm varlığıyla

hissedebilsin.

Kadının vajinası özsuuyyla ıslanıyordu ve adam daha fazlasına susamış bir şekilde hepsini yaladı. Kadın çok tatlı, çok sıcak ve ıslaktı.

O, onundu...

Benim. Tamamen benim.

Nefesi kesik kesik geliyordu ve uylukları onun avuçlarının altında titriyordu.

Nyte dilini geri çekerek klitorisine yapıştı ve emmeye başladı.

"Afiyet olsun!" diye bağırdı Ember.

İki parmağındaki pençeleri kısaltarak, dilini acımasızca klitorisine sürerken parmaklarını içine soktu. İç duvarları parmaklarını sıkıca kavradı, öyle ki bu his doğrudan penisinde hissedildi.

Aman Tanrım, onun içinde olmak nasıl bir his olurdu? Vücudunun onun penisini açgözlülükle kavrayıp onu gittikçe daha derine çekmesini hissetmek nasıl olurdu?

Yakında öğreneceğim.

Kalçaları, parmaklarının hareketleriyle aynı ritimde hareket ediyordu ve adam da klitorisini bırakmadı.

Nyte bakışlarını kaldırıp vücudunu süzdü. Gözleri kapalıydı, yanakları kızarmıştı ve göğsü hızlı nefes alışverişleriyle inip kalkıyordu. Gölgeleleri, meme uçlarının sertleşmiş kısımlarının etrafında dönüyordu. Kalçalarının hareketi hızlandıkça inlemeleri de arttı, onu parmaklarını daha sert ve daha hızlı hareket ettirmeye teşvik etti.

Ember'ın tutkuya kapılmış, kendini kaybetmiş halini görmek, hayatında gördüğü en güzel, en baştan çıkarıcı şeydi. Cinsel organındaki ağrı şiddetlendi ve kalçalarını aşağı doğru bastırarak penisini yatağın üzerine bastırdı. Bu ek baskı acıyı hafifletmedi; sadece arzusunu daha da güçlendirdi.

Vücudu gerildi ve sıvı sıcaklığı içini kaplayıp parmaklarını ve elini yıkarken hıçkırıklı, kırık bir çığlık attı. Nyte hırıldayarak dudaklarını klitorisinden ayırdı ve parmaklarının yerine ağzını koyarak, bir kez daha dilini içine sokup özünü içti. Başparmağıyla klitorisini çevreleyerek orgazmını uzattı ve ondan daha fazla o lezzetli nektarı çıkarmaya çalıştı.

Çıglıkları dindiğinde, o da ilgisine ara vermedi. Dokunuşunu yumuşattı ve yavaşça okşadı, diliyle tenini yalayıp her damlasını emdi. Kadın hafifçe inledi, kalçaları onun dokunuşuyla uyuşuk bir şekilde hareket ediyordu.

“Nyte,” diye fısıldadı, bakışlarını tekrar yüzüne çevirerek. Ona bakıyordu, gözleri yumuşak ve memnuniyetle parıldıyordu. “Sana dokunmama izin ver.”

"Yakında, cadım." Dudaklarını onun iç uyluğuna değdirdi. Uyluğu titredi ve nabzının attığını hissetti.

Benim. O benim.

Ne yaptığını anlamadan önce, dudakları geriye doğru kıvrılmış, ağzı açılmış ve dişlerini kadının etine saplamıştı.

“Ah!” diye inledi Ember, avuçlarının altında kasları geriliyordu ama kanının tatlılığını içerken onun sarsılmaz kavrayışından kurtulamıyordu. “Nyte, ne yapıyorsun— Aman Tanrım!”

Kesik kesik nefesleri kısa süre sonra zevk çığlıklarına dönüştü ve bir başka doruk noktasına ulaşırken onun altında titredi.

Dişlerini geri çektiğinde, açtığı delikleri yaladı, yaraları kapattı ama izini geride bıraktı.

Ve o işaret tam orada duruyordu. Oraya aitti.

Nyte, dudaklarına bulaşmış son kan ve özsuyu temizlemek için dudaklarını yaladı, ardından yavaşça vücudunda yukarı doğru sürünerek, ağzını üzerinde gezdirerek ilerledi. Kasıklarını, yumuşak karnını ve göğüslerinin arasını, tam da atan kalbinin üzerini öptü. Ember, dudaklarının her dokunuşunda titreyerek kıvrandı.

Kalçası onunkiyle birleştiğinde ve penisi onun yakıcı vajinasının kıvrımları arasına yerleştiğinde, bir ürperti onu sardı ve dişlerini sıktı. Zevk, omurgası boyunca ta kuyruğunun ucuna kadar yayıldı. Henüz içine bile girmemişti, ama bu muhteşimdi.

Nyte doğruldu ve elleriyle kadının göğüslerini kavrayıp, yumuşacık etlerini yoğurdu. Aman Tanrım, bir şey nasıl bu kadar yumuşak olabilirdi? Meme uçlarını sıkıştırarak, her birine alaycı bir şekilde büktü. Kadın keskin bir nefes aldı ve sırtını kamburlaştırarak, penisinin üzerinde sürtündü. O hassas ete karşı oluşan sıcak, kaygan sürtünme neredeyse onun sonunu getirecekti.

"Ember'im, vücudun bana çok güzel karşılık veriyor," diye mırıldandı Nyte, ağzını göğsüne indirip, tomurcuklanmış meme uçlarından birinin etrafında dilini döndürürken.

Ember inleyerek gölge bağlarından kurtulmaya çalıştı. "Lütfen beni bırakın."

HAYIR!

O kelime ruhunun ta derinliklerinden fıskırdı, şaşırtıcı bir güçle tüm vücudunda yankılandı. Göğsünde bir alev fırtınası kopardı, kalbi öfkeyle patlayacak gibi oldu, duyguların yoğunluğuyla adeta patlayacaktı.

Artık onu elde ettiğine göre, onu bırakmayı reddetti, bırakmayı reddetti

—
Daha önce söylediği sözler onu derinden etkiledi ve duygularını alt üst etti.

Sana dokunmama izin ver.

İçinde bir dalgalanma oldu, tıpkı onu saran sahiplenme duygusu kadar güçlü bir şeydi bu. Arzusunun yeniden kendini göstermesiydi.

Onun ellerinin bedenine değmesinin nasıl bir his olacağını, dokunmanın, keşfetmenin, zevk vermenin nasıl bir şey olacağını tekrar tekrar merak etmemiş miydi? Geçtiğimiz gecelerin en karanlık saatlerini, uyuyan bedenine bakıp yapabilecekleri her şeyi, bir araya gelebilecekleri her yolu hayal etme dürtüsüne karşı koyarak geçirmemiş miydi?

“Seni serbest bırakacağım.” Nyte, gözlerinin içine bakarken dişinin ucunu memesinin üzerinde gezdirdi. “Ama sen benim kalacaksın, cadı.”

"Evet," diye fısıldadı titreyerek. "Seninim, Nyte."

Kahretsin.

Homurdanarak meme ucunu ağzına aldı ve emdi, ondan bir inilti daha kopardı. Son, uzun süren bir okşamayla, uzuvlarının etrafındaki gölgeler dağıldı, büyülerini tekrar ona geri döndü.

Serbest bırakılır bırakılmaz, bacaklarını beline doladı ve elleri saçlarına dalarak, boynuzlarının dibini kavradı. Bu çekişlerden kaynaklanan hafif acı, onun arzusunu daha da artırdı.

Şimdi. Şimdi onun içinde olması gerekiyordu.

Dişlerini son bir kez ısırarak meme ucunu bıraktıktan sonra Nyte kendini yukarı doğru itti ve kadının başını bırakmasını sağladı. Kadının elleri omuzlarına düştü ve göğsünü okşadı, parmakları meme uçları ve piercingleriyle oynadı.

Haz dalgası tüm vücudunu sardı, penisi kadının ıslak vajinasına şiddetle sürtünerek zonkladı. Kendini tutmaya çalışırken dişlerini sıktı.

Onun en ufak bir dokunuşu bile onu neredeyse alt üst etmeye yetmişti.

Bakışları onunkilerle buluştu. Yarı kapalı koyu mavi ve kor gibi parlayan gözleriyle ona bakıyordu, saçları başının etrafında gümüş bir hale gibiydi. Ölümsüzler dünyasının asla eşleşemeyeceği bir güzelliğin simgesiydi, en ufak kusuru bile güzelliğini daha da artırıyordu.

Göz teması kurarak, bir eli yatağa dayalıyken diğer eliyle penisinin dibini kavrayıp başını giriş yerine hizalayarak kadının üzerine eğildi. Kadın alt dudağını dişleriyle yakaladı. Nyte, kadının bakışlarının bedenlerinin birleşmek üzere olduğu noktaya kaydığını fark etti.

Tanrı aşkına, o şehvet dolu beklenti çok cezbediciydi.

Ama sonra gözleri parladı. "Sen... sende çıkıntılar var."

Nyte kıkırdadı. "Hım, seni daha çok memnun etmek için, sevgili küçük cadım."

Yavaşça içine girdi. Kadının cinsel organı, sıkı ama davetkar bir şekilde, penisini santim santim sıcak ve ıslak derinliklerine sardı.

Ember'ın kirpikleri titredi ve dudakları titrete bir nefesle aralandı, ama o daha derine indikçe gözlerini ondan ayırmadı.

Göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi. Ellerini Ember'ın başının iki yanına yatağa sertçe vurdu, pençelerini yatak örtüsüne sapladı. Dilini ve parmaklarını kullanarak onu içeriden hissetmiş, sıkılığını, sıcaklığını deneyimlemişti, ama bu hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Onun penisini sıkıca kavraması, aynı anda hem çılgın bir işkence hem de coşkulu bir mutluluktu.

Nyte kalçasını öne doğru itti ve Ember'ın her zerresini içine alana kadar onu sertçe becerdi. Ember'ın başı geriye doğru eğildi, dudaklarından onun adı döküldü. Zevk vücudunu titretirken, ta derinliklerine kadar sarsılırken, yatak örtüsüne olan tutuşu sıkılaştı ve kuyruğu ayak bileğine dolanıp sıkıca sarıldı.

"Penisinin içimde olması çok iyi hissettiriyor." Ember, bacaklarını daha da açarak onu daha derine alırken tırnaklarını göğsünde gezdirdi.

Nyte ürperdi. "Ve sen, cadı... Sen ilahi birisin."

Elleri çenesini kavradı ve bu dokunuş bile onda hoş bir duygu dalgası yarattı. Başını aşağı çekti, ağızları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Adımı söyle."

Gözlerine baktı, ne arıyordu? Aldatma mı? Bencillik mi? Onu reddetmek için bir sebep mi? Ama baktıkça, kendini onun bakışlarında, onda daha da kaybolmuş buldu. Bu ölümlü kadına duyduğu bağ bir oyunca, bir aldatmacaysa, bu duyguları biraz daha yaşamak için bunu kabul ederdi.

Dudaklarını onun dudaklarına hafifçe değdirerek, "Ember," diye fısıldadı.

Gözlerini kapatıp dudaklarını onun dudaklarına bastırmadan önce onun gülümsemesini hissetti. İnleyerek, dışarıdan sakın görünmesinin aksine, içten içe bir açlıkla öpücüğe karşılık verdi. Ve o da tereddüt etmeden ona

açıldı, öpücüğü derinleştirmesine, tıpkı bedenini sahiplendiği gibi dudaklarını da tamamen sahiplenmesine izin verdi.

Nyte kollarını onun etrafına dolayarak sırt üstü yattı ve onu da yanına alarak üzerine oturdu. Vücudu onun üzerine yerleşirken inledi, cinsel organı penisini sıkıca kavradı.

Nyte tıslayarak ellerini kalçalarına götürdü ve ağzını kulağına yaklaştırdı. "Üzerime bin, cadı."

Başını kaldırdı, saçlarını yüzünden çekerek gözlerine baktı ve ellerini göğsüne koydu.

Sırttı ve kalçasını yönlendirerek klitorisini kasıklarına sürttü.

"Afiyet olsun," diye inledi.

"Tadını çıkar, Ember. Ben de buna şahitlik edeyim."

Kendini yukarı doğru iterek, tekrar onun üzerine oturdu ve bu da penisinin daha da derine inmesine neden oldu. Parmakları kasıldı ve onu tekrar ters çevirip bedeninden zevk alma isteğine direndi. Hayır... Onu görmek istiyordu.

Ember dizlerini yatağa dayadı ve kalktı, vajinasının penisinin üzerinde gezinmesine izin verdikten sonra kendini tekrar aşağı indirdi ve onu yavaşça ve derinden içine aldı. Başı geriye düştü ve tırnaklarını göğsüne geçirirken gözleri kapandı. "Nyte, o çıkıntılar..."

Kasıtlı hareketlerinin yarattığı coşku karşısında sesi titrek olsa da kıkırdadı. "İşte bu, cadı. Devam et." Kalçasını yukarı doğru iterek içine girdi ve kadının nefesi kesildi. "Bana bak."

Kaşları umutsuzlukla çatılmış bir halde, onun emrettiği gibi yaptı.

"Güzel dişi." Klitorisinin etrafında dönen ince bir gölge parçası çağırdı. "O tatlı amına penisimi alırken bana bak."

"Nyte..." diye mırıldandı Ember, ama gözlerini ondan ayırmadı.

Kalçalarından tuttuğu eliyle yönlendirilerek, penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket etmeye devam ederken nefes alışverişi hızlandı. İç duvarları penisin üzerinde her kaydığında, onu sıcak bedenine her aldığı anda, zevk vücudunda sarmal bir şekilde yükseliyor ve çekirdeğindeki basınç yoğunlaşıyordu.

Ember'ın ihtiyacı onunkiyle eşit gibiydi, çünkü gözlerindeki ateş artarken adımları da hızlanıyordu. Düşünmeden onun hareketlerine ayak uydurdu, bedeni içgüdüsel olarak ona tepki verdi, her şeyi hissetti, her şeyi izledi.

Kadın her aşağı indiğinde, vücudunda yoğun bir zevk dalgası yayılıyor, uzuvları geriliyor, ardından tekrar yukarı kalktığında coşku fısıltıları yükseliyordu. Kadın her kalktığında, sanki üzerinden kayıp giderse varlığının özünü söküp alacakmış gibi hissediyordu. Sanki aralarındaki bağ koparsa, varoluşu sona erecekmiş gibi.

Vücudu hayranlık uyandırıcıydı. Pembe teni, iri göğüslerinin sallanıp durması, omuzlarından aşağı dökülen gümüş rengi saçları, parıldayan mavi gözleri... Vücudunun penisini tekrar tekrar içine almasını, koyu renkli uzunluğunun içine kaybolup tekrar ortaya çıkmasını, kendi özüyle kaplanmasını izledi. Vajinasının etrafını sarmasını açgözlü bir şekilde izledi.

Bu, ölümlülerin ölümden sonra ulaşabileceklerini sandıkları cennetin bir tadıydı. Bu, fiziksel biçim almış mutluluk, duygunun, yakınlığın doruk noktasıydı.

Ve bu da yeterli olmadı.

Nyte daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ember'ın her parçasını istiyordu; tutmak, arzulamak, sahip olmak için.

Her parçası.

On dördüncü Bölüm

Haz, erimiş lav gibi Ember'in damarlarına akıp onu tüketmekle tehdit ediyordu. Karnında kıvrılıp daha da sıkılaşıyor, Nyte'nin girintili çıkıntılı penisinin her hareketinde ve klitorisini çevreleyen gölgelerin her kışkırtıcı kıvrımında zonkluyordu. Ve uyluklarındaki yanmaya rağmen, duramıyordu.

"Gel bakalım cadı," diye hırladı Nyte, pençeleri kadının etine saplanırken.

Acıması gerekirdi. Derisini deldiği yerden akan ılık kanı hissetti, ama acı sadece zevki artırdı, ona dişlerinin uyluğuna saplanmasını ve ardından gelen coşkuyu hatırlattı.

Bu Ember için normal değildi. Ama Nyte ile ilgili hiçbir şey normal değildi, değil mi? O bir iblis, kelimenin tam anlamıyla gecenin bir yaratığı, sadece bir efsane olması gereken bir varlıktı. O, Ember'ın dileğinin ve fantezilerinin vücut bulmuş haliydi.

Peki normal olmak kimin umurundaydı ki? Ona ihtiyacı yoktu.

Çünkü o an, o tamamen ona aitti.

Ember onun bakışlarına karşılık verip gözlerindeki saygı parıltısının tadını çıkarırken, kısa bir süreliğine de olsa kendisinin de ona ait olduğunu biliyordu.

Nefesi kesik kesik geliyordu ve vücudu boşalma ihtiyacıyla titriyordu. Uçurumun kenarında sallanıyordu ve her penis darbesiyle sonun yaklaştığını hissediyordu.

Bir başka gölge parçası kolundan yukarı doğru süzüldü, teninde serin ve hafif bir his bırakarak yanağını okşadı. Yüzünü ona doğru çevirdi ama yine

de ondan gözlerini ayırmadı, onun emri güçlü bir şekilde etkisini sürdürüyordu.

"Kendini bana bırak, Ember," diye fısıldadı Nyte, derin ve boğuk bir sesle.

Daha fazla dayanamayan kadın öne doğru düştü, ellerini adamın başının iki yanına dayayarak üzerine doğru hareket etmeye devam etti. Saçları etraflarını bir perde gibi sardı ve hırıltılı nefesleri birbirine karıştı.

Nyte'nın elleri kalçalarından poposuna kaydı, kalçalarını kavrayıp iyice araladı ve içine girdi. "Benimsin de."

Değişen açı, penisin çıkıntılarının kadının içinde yeni bir noktaya temas etmesine ve klitorisinin penisin pelvisine sürtünmesine olanak sağladı. İhtiyacı olan tek şey buydu. Coşku Ember'ı ikiye böldü. Dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı ve vücudu gerilip cinsel organı kasılırken hareketleri sendeledi.

Nyte hemen kontrolü ele aldı, ayaklarını yatağa sabitleyerek vajinasına sertçe girip çıkmaya başladı, her vuruş bir öncekinden daha sert ve hızlıydı. Bu amansız tempo, kadının zevkini daha da yoğunlaştırdı ve orgazmını uzattı.

"Söyle!" diye emretti, yüz ifadesi vahşileşmişti.

Nefesi kesik kesik, teslimiyet dolu inlemelerle, "Seninim! Ben seninim!" diye haykırdı.

Hareketlerini yavaşlattı ve işte o zaman hissetti—gölgesinin serin dokunuşu kalçasının girişini dürtüyordu.

Gölgeler içeri sızarken Ember nefes nefese kaldı. "Nyte, ne... Ne yapıyorsun?"

Dilini kadının alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Senin her zerrene sahip çıkıyorum, cadı."

Kalçasındaki gölgeler katılaştı, büyüyüp kalınlaştı, onu genişletti. Bu his çok yabancı, çok garip ve inanılmaz derecede iyiydi. Gölge, penisinin itişleriyle aynı anda içeri ve dışarı pompalanırken, üzerinde çıkıntılar oluştuğunu hissetti.

Bu... Olamaz.

Ama o bunun böyle olduğunu biliyordu. Karanlıktan yaratılmış ikinci bir horoz.

Ember, bu heyecan verici hisle yatak örtüsünü sıkıca kavradı. Hiçbir kayganlaştırıcı olmamasına rağmen, acı yoktu, sadece onun onu germesinin kısa süreli bir yanması vardı. Gerçeküstü bir his veriyordu, inanılmaz

derecede pürüzsüz bir şekilde kayıyordu, ancak o penis ilki kadar gerçek ve sağlamdı.

Hayatında hiç bu kadar dolu hissetmemişti ve bu... Aman Tanrım, bu neredeyse dayanılmazdı. O penislerin her bir vuruşu, vücudunda uzun, titreşimli zevk dalgaları yaratıyor, teninde karıncalanma hissi uyandırıyor. İçinde bir duygu girdabı büyüyordu ve ona teslim oldu. Ona.

"Birbirimize o kadar mükemmel uyuyoruz ki," diye hırıltılı bir sesle söyledi Nyte, ardından dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladı.

O sıcaklık giderek arttı ve sanki bundan güç alıyormuş gibi kalçalarını daha hızlı hareket ettirerek, birkaç dakika önce sürdürdüğü çılgın tempoyu yeniden yakaladı. İhtiyaç dolu inlemelerini yutarak, Nyte penisini acıyan vajinasına ve deneyimsiz anüsüne soktu, her darbe Ember'ın içinden bembeyaz, yakıcı bir zevk dalgası geçirdi.

Her şey hislere indirgenmişti. Pençelerinin hissi, vücudunun hissi, doyumsuz öpüşünün hissi ve onu geren, dolduran, çıkıntıları içindeki her hassas noktaya değen o penislerin hissi.

Bedeni artık kendisine ait değildi. Onu tamamen ona teslim etmişti.

O alevler onu sardığında, ecstasy'nin yakıcı tatlılığına teslim oldu. Vücudu kilitlendi, vajinası ve kalçası penisini sıkıca kavradı ve içinden sıvı bir sıcaklık aktı.

Nyte hırladı. Gölgeler ondan akıp hem kendi bedenini hem de Ember'ın bedenini sardı ve dünya bir kez daha yok oldu. Gerçeklik, pozisyonları tersine dönmüş bir şekilde yerine oturdu; Ember sırtüstü yatarken, Nyte onun üzerinde yükseliyor ve kalçaları durmaksızın bacaklarının arasında çarpışıyordu.

Kanatlarını açarak etrafı gece gökyüzünün geniş parçalarıyla kapladı ve tenindeki yıldızlar parladı. Elleri kalçalarını kavradı, parmakları morarttı, pençeleri batırdı, onu her hamlesine karşılık vermesi için zorla kendine doğru çekti.

Vücudunu bir gerilim sardı ve dudakları aralanarak sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Sen benimsin."

Acımasız bir hırıltıyla, olabildiğince derine, tekrar içine girdi ve nefesi kesildi. Penisi içinde şişti. Kollarını kavradı, tırnaklarını etine sapladı, o da başını geriye atıp kükreyerek boşaldı, gözlerini sımsıkı kapattı.

Vücudundan fışkıran ısı, kadını sarıp sarmalayarak onu bir başka doruk noktasıyla göklere fırlattı.

Ama gözlerini kapatmadı. Gözlerini açık tutmak, zevk onu sarıp sarmalarken ona bakmak için mücadele etti. Gri teni, uzuvlarının siyahlığıyla uyumlu hale gelerek koyulaştı ve bu yıldızlar, uzayın sonsuzluğunda sayısız süpernova gibi parıldadı. Gözlerinden yayılan ışık o kadar yoğundu ki göz kapaklarından sızıyordu. Siyah, dalgalı saç telleri, dünyevi olmayan yüzünde sallanıyordu.

O çok güzeldi. İnsanüstü bir varlıktı; soğuk, mesafeli, karanlık görünmesi gerekirdi ama öyle derin ve büyüleyici bir ışıltı saçıyordu ki Ember ondan gözlerini alamıyordu. Gözlerini ondan ayırmak istemiyordu da.

Ve bu karşılıklı coşku dalgalarını yaşarken, o ışıltı hiç bu kadar saf olmamıştı.

On beşinci Bölüm

Nyte'nin göz kapaklarının ardında galaksiler dönüp çarpışırken, haz, evrende yarışan ışık dalgaları gibi vücudunda dolaşıyordu. Fiziksel varlığının bu kadar farkında hiç olmamıştı, duyular tarafından bu kadar boğulmamıştı. Kendini ağır, uyuşuk ama doymuş hissediyordu.

Eğer bu coşku onu bu bedene, bu ölümlü aleme bağlayan zincirlerse, onları kırmak için ne gücü ne de iradeyi toplayabiliyordu.

Öne doğru yığıldı, elleriyle Ember'ın üzerine tutunarak kendini topladı. Boğazından kesik kesik nefesler girip çıkıyordu. Kolları titriyordu ve vücudunun her ufak hareketinde cinsel organı zevkle seğiriyordu.

Ember'ın elleri göğsüne dokunduğunda, göz kapaklarının ardındaki yıldız ışığı belirgin bir şekilde daha sıcak bir hal aldı. Parmakları boynunu okşayıp çenesini izlerken gülümsedi; dokunuşu o kadar yumuşak, yatıştırıcı ve sevgi doluydu ki, böyle devam ederse mevcut bedenini kaybedeceğinden korktu.

Tanrı aşkına, onunla sevişmek inanılmazdı, ama bu yavaş, nazik okşamalar bambaşka bir şeydi.

Bacakları belinden aşağı kayarak yatağın üzerine yerleşti ve bedeni onun altında gevşedi. Elleri yavaşladı, dokunuşları daha da yumuşadı. Mırıldandı. Çok sessiz, huzurlu bir sestti. Nyte bunu duyduğunda bir gurur ve memnuniyet dalgası hissetmeden edemedi.

Çok geçmeden Ember'ın elleri çekildi ve onun altında bitkin bir halde uzandı.

Rahatlayıp onunla birlikte uzanabilirdi, tüm o telaşlı hareketlerden sonra bu yakınlığın, bu dinginliğin tadını çıkarabilirdi. Bunun yerine gözlerini açtı ve cadısına baktı. Gözleri kapalıydı, koyu kirpikleri kızarmış yanaklarının üzerinde duruyordu ve alnı pürüzsüzdü. Dolgun dudakları hafifçe aralıktı ve nefesleri derin ve düzenliydi.

Uyuyordu. Derin, huzurlu bir uykuya dalmıştı; sadece onun yanında değil, onun üzerinde olduğu halde.

O, onun içindeyken.

Nyte hareketsiz kaldı. Bir başka zevk yankısının ardından soğukluk vücuduna yayıldı ve kalbinin etrafında buz oluştu.

Ne yapmışlardı?

Ne yaptım ben?

Dizlerinin üzerine doğruldu, hareketin bedenleri arasında yarattığı işkence dolu sürtünmeye karşı dişlerini sıktı.

Düşünceler, gece gökyüzünü aydınlatan bir meteor yağmuru gibi hızlı ve kaotik bir şekilde zihninden geçiyordu. Dikkatlice geriye yaslandı ve yavaşça penisini Ember'dan kurtardı.

Etin ete sürtünmesinin verdiği o sürtünme hissine karşı homurdanmayı zorlukla bastırdı. Uyurken bile, bedeni ondan ayrılmak istemiyor gibiydi.

Bakmaması gerektiğini biliyordu ama yine de gözleri kaydı. Vajinasının ve kalçasının narin pembe teni, menisi sızdıkça parıldıyordu; içindeki ısıltılı parçacıklar loş ışıktaki gümüş gibi parlıyordu. Daha fazla gümüş rengi parçacık iç uyluklarına ve kalça yanaklarına yayılmıştı.

İçinde güçlü, ilkel bir dürtü yükseldi; özünü tekrar onun içine hapsetmek, hiçbirinin kaçmamasını sağlamak istedi. Aralarında hiçbir çocuk dünyaya gelmese de, içgüdüsel olarak kendisinin bir parçasını onun içinde tutma, onu içeriden bile olsa işaretleme isteği duydu.

Eli, kadının cinsel organına doğru yarıya kadar ilerlemişti ki kendini durdurdu.

Güneş onu küle çevirdi, hiçbir şey öğrenmemiş miydi?

Kanatlarını çırpmasıyla gölgeye dönüşüp yatağından uzakta yeniden şekillendi. Ember'dan, bu cadıdan, bu... bu baştan çıkarıcıdan uzakta.

Nyte yatak odasında bir aşağı bir yukarı dolanıyordu, karanlıkta pek teselli bulamıyor, düşüncelerinde ise daha da az. Kuyruğu düzensizce sallanıyordu.

Bütün o inkâr, bütün o kararlılık, bütün o direniş ve yine de teslim olmuştu. Şehvete yenik düşmüştü. Onu öpme, ona dokunma, onunla

sevişme arzusu, görmezden gelinemez bir itici güç haline gelmişti. Şimdi bile ona karşı o çekimi hissediyordu ve artık bunun sadece bağlayıcı büyü'nün bir etkisi olduğunu iddia edemezdi.

Hayır, bu çok daha farklı ve çok daha endişe verici bir durumdu.

O ve Ember'ın az önce paylaştıkları şey, Sarnessa ile yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu... Bu, ruhunu sayısız parçaya ayırmış ve Ember'ın parçalarıyla karıştırarak yeniden birleştirmişti. Bu, seksten çok daha fazlasıydı, duyulardan çok daha fazlasıydı.

O sadece özlem duymuyordu, hissediyordu.

Ve bu... rahatsız ediciydi. Çok, çok rahatsız ediciydi.

İstemsizce eli göğsüne uzandı ve ovuşturdu. Kalbinden hayaletimsi bir acı yayılıyordu, ruhunu ezen ıstırabın hayaletimsi fısıltıları, varlığına kazanmış çok daha derin bir acının gölgesinde kalmıştı.

Parmaklarını kıvrırarak pençeleri etini tırmaladı ve durdu.

Ember'in yatağının önünde duruyordu, gözleri çoktan ona kaymıştı.

Yatak örtüsünün üzerinde çıplak uzanmış, bir kolunu bükmüş, eli başının yanında duruyordu. Yüzünü ona çevirmişti ve hafif nefesleri, yanındaki saçlarının hafifçe dalgalanmasına neden oluyordu.

Nyte, bakışlarını ondan alamıyordu. Göğüs uçları hâlâ dikti, ilgisiyle koyulaşmıştı ve pençelerinin çizdiği yerlerde kalçalarında kurumuş kan vardı. O soluk, yumuşak ten, o dolgun kıvrımlar... Vücudu, ellerinin, dudaklarının dokunuşunu adeta yalvarıyordu.

Gözleri aşağıya, menisinin kadının iç uyluklarında ve çıplak vajinasında parıldadığı yere sabitlenmişti.

Dişlerini sıktı. Cinsel organı ona doğru gerilmişti, acı verecek kadar sertti. Onun kayganlığı ve kendi özünün karışımının cinsel organlarında kuruduğunu hissedebiliyor, havada birleşmiş kokularını alabiliyor, dilinde hâlâ onun tatlı boşalmasının tadını duyabiliyordu.

Nyte'ın teninde bir karıncalanma hissetti. Bu karıncalanma hızla tüm vücuduna yayılan bir zonklamaya dönüştü. Sanki tüm varlığı onu umutsuzca arıyordu, sanki onu oluşturan tüm gölge büyü'sü şimdi onunla birlikte olmak zorundaydı.

Huzursuzluğuna ve içsel karmaşasına rağmen, Ember'ın yatağına tırmanıp, bacaklarının arasına sıkışıp, onun nefis sıcaklığına geri dönme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bedenleri birbirine dolanmışken, düşünmesine, endişelenmesine, hiçbir şey yapmasına gerek yoktu; sadece hayal bile edemeyeceği bir zevk hissediyordu.

Yıllarca süren deneyimine, edindiği tüm bilgiye ve dile rağmen, Ember'la paylaştıkları şeyi yeterince tarif edecek kelime bulamıyordu.

Bu durum, her şeyi daha da endişe verici hale getirdi.

Bu her ne olursa olsun, bir zayıflıktı. Ve bir daha asla bu kadar savunmasız kalmamaya yemin etmişti.

Nyte'in arkasında, kendine özgü tanıdık bir şekilde, sihirli bir enerji dalgası havada süzüldü.

İçgüdüsel olarak, gölgelerden bir battaniye ördü, onu havadan şekillendirip Ember'in uyuyan bedeninin üzerine örttü ve göğsünün üst kısmından aşağıya doğru çıplaklığını kapattı.

Hafifçe kıpırdandı ve başını hafifçe çevirerek nazik bir iç çekti.

Starling, Nyte'in omzunun üzerinden, "Ne kadar düşüncelisin," dedi.

Homurdandı. Bu hareketin ardında tek bir düşünce vardı.

Benim Korumun suretine benden başka kimse bakamaz.

Kahretsin, onu bedeni ve ruhuyla ele geçirmek istiyordu. Her yönüyle onun olmasını istiyordu. Ama bu küçük cadının çoktan kendisini ele geçirdiğinden korkuyordu.

Nyte, horozlarının dağılmasına zorladı kendini, onlara yapışmış olan özün kaybına yas tutmaktan başka çaresi yoktu.

Sığırcık omzuna kondu ve yumuşak ışığı Ember'in dağınık gümüş rengi saçlarının parlamasına neden oldu. Peri yerinde zıpladı. "Ooo! Tamamen tatmin olmuş bir kadına benziyor."

Çenesini sıkan Nyte, Starling'i de yanına alarak yataktan uzaklaştı. Alçak bir sesle, "Bu seni ilgilendirmez," dedi.

Kıkırdayarak oturan Starling, minik topuklarıyla hızlı bir ritimle onu tekmelemek için bacaklarını salladı. "Peki ya sen, Nyte? Sen de tamamen memnun kaldın mı?"

Hayır. Asla. Ona daha çok, daha çok, daha çok ihtiyacım var!

"Memnun mu görünüyorsun?" diye homurdandı merdivenlerden inerken.

"Her zamanki gibi huysuz görünüyorsun. Ama nadiren duygularını belli edersin. Cadı yavrusundan keyif almadın mı?"

Keyif aldınız mı? Ben tamamen yıkıldım.

"Burada ne olmasını umuyorsan, cin, olmayacak. Benimle cadı arasında hiçbir şey yok." Göğsünü parçalayan bir acı hissetti, neredeyse irkilmesine neden oldu; his aynı anda ateş ve buz gibiydi, yakıyor ve donuyordu. "Ve lanetli büyün etkisini yitinceye kadar böyle kalacak."

Sığircık omzundan fırlayıp önünde havada asılı kaldı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Üç gözü de öfkeyle kısılmıştı. "Bu sözlerle kendini ikna edemezsin."

Duraksadı, kaşları burnuna doğru hafifçe çatıldı. "Kendimi ikna etmeye çalışmıyorum, Starling."

Sabırsızca elini salladı.

Nyte ellerini yanlarına doğru sıktı. İçinde, çökmekte olan bir yıldızdan daha dengesiz, çalkantılı duygular kaynıyordu. Vücudunda bir enerji patlaması yaşanıyordu, ancak bu onu canlandırmak yerine dengesiz ve huzursuz hissettiriyordu.

Sonunda konuştuğunda boğazı düğümlenmişti. "Böyle bir acıyı bir daha çekmek istemiyorum."

Kaşlarını çatarak kollarını indirdi ve başını yana eğdi. "Yani bunun yerine saklanacak mısın? Sonsuzluğa kavuştun ve onu boşa harcamaya mı kararlısın?"

Nyte gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. O an hayatını ne kadar kolaylaştıracak olsa da, Ember'ın kokusunun havayı sarmasını görmezden gelemiyordu. "Savaşmak istemiyorum."

"Yine de bunu yapmanız gerekiyor gibi görünüyor. Kendinizle ilgili olarak."

Başını salladı. "Yine mi sen—"

"Sus, iblis. Harika bir şeye çok yakınsın, ama sen sürekli yolunu tıkayan bir engelsin. Düşünmen gereken çok şey var, Nyte. Ondan kaçma."

"Lanet olsun, Starling." Gözlerini açtı ama peri çoktan gitmişti. Her zaman son sözü söylemeyi garanti altına alırdı, bunun onu ne kadar sinirlendirdiğini hiç düşünmeden.

Merdivenlerin tepesine doğru bakmak için döndüğünde kuyruğunu havada savurdu. Göğsündeki o ağrı, eskisinden daha da şiddetli ve yoğun bir şekilde devam ediyordu ve dalgın bir şekilde ovuşturdu.

Düşünecek, değerlendirecek hiçbir şey yoktu. Yaklaştığı tek şey bir sonraki dolunay ve bu çağrının sonuydu.

Ember'la paylaştığı tek şey... seksti. Başka hiçbir şey. Ve öyle de kalacaktı. Birbirlerine karşılıklı rahatlama sağlamışlardı ve bunu bir daha yapmayacaklardı. Birkaç hafta daha azim gösterirse özgür olacaktı...

O, bir daha ayartmaya boyun eğmeyecek, kendini olası acıya maruz bırakmayacaktı.

Hayır, dört yüzyıl sonra bile bunların çoğu onda hâlâ mevcutken.

On Altıncı Bölüm

En tatlı rüyalar, Ember'in yağmur sesiyle uyanmasıyla birlikte kayboldu. Kırpikleri aralandı. Penceresinin dışındaki sabah gökyüzü kapalı, karanlık bulutlarla kasvetliydi ve yağmur suyu camlardan incecik akıntılar halinde aşağı iniyordu.

Gülümsedi.

Dün gece yaşadıkları bir rüya değildi. Her öpücüğü, her dokunuşu, söylenen her kelimeyi hatırladı. Nyte'nin altında, üzerinde, içinde hissettiği duyguyu, gözlerindeki ışığı ve tenindeki yıldızların parlaklığını hatırladı.

Ama her şeyden çok, Ember onun kendisiyle yaşadığı yoğun, vahşi cinsel ilişkiyi hatırlıyordu.

O anı hatırladıkça teni karıncalandı ve içi kasıldı. Adam onun bedenine sahip olmuş, onu kontrol altına almış, ona el koymuştu; ama ondan istediği şey, daha fazlasının, daha derin, daha anlamlı bir şeyin en tehlikeli, en cazip vaadini barındırıyordu.

Benimsin de.

Beklediğinden bile çok daha fazlası olmuştu.

Hafif bir iniltiyle Ember gözlerini kapattı, sırtüstü döndü ve gerindi; battaniye göğüslerinden aşağı kayarak hassas meme uçlarına değdi. Vücudu ağrıyordu ve Nyte'in dişleri ve pençeleriyle bıraktığı küçük yaraların acısını hissedebiliyordu, ama bundan hoşlanıyordu. Bu, aralarındaki ilişkinin bir başka kanıtıydı. En belirgin olanı ise vajinasında ve anüsünde hissettiği duyguydu. Her ikisi de, penislerinin yarattığı zevkin yankılarıyla hassastı.

Tanrım, Ember onu tekrar istiyordu.

Bugün onun izin günüydü ve hiç acele etmiyordu. Bu anın tadını çıkarmak ve bir gecelik coşkunun getirdiği tüm o keyifli ağrı ve sızıları hissetmek istiyordu.

Ember elini yanındaki yatağın üzerinde gezdirerek Nyte'ı aradı, ancak sadece dokunulduğunda serin olan boş bir yatak buldu. Başını çevirip gözlerini açtı. Gerçekten de yatakta yalnızdı.

Uyurken kollarını ona dolamaması, onu kucaklamaması göğsünde bir acıya neden olmuş ve neşesinin bir kısmını almıştı. Ama bu saçmaydı. Nyte uyumuyordu. Ondan bütün gece yanında yatıp can sıkıntısından ölmesini bekleyemezdi.

Ancak bu bilgi, onun hayal kırıklığını ve beraberindeki yalnızlığı azaltmadı.

Ember doğruldu ve gözlerini kırıştırdı. Üzerine örtülmüş olan battaniyesi değil, gölgeden oluşmuş bir şeydi. Nyte bunu o uyuduktan sonra mı yapmıştı?

Gayet açık, Ember. Gölgeleeri kim çağırıp şekillendirebilir ki?

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gölgelerinin hayalet dokunuşlarını neredeyse hala bedeninin üzerinde hareket ediyor, onu samimi bir şekilde okşuyor ve bağlıyor gibi hissedebiliyordu. Ama bu? Uyurken onu korumak ve sıcak tutmak için o gölgelerden yapılmış bir battaniyeyle örtmek? İnanılmaz derecede düşünceli ve tatlıydı.

Gölgeyi örten battaniyeyi alıp kenara çekti, bacaklarını oynatarak yatağın kenarına oturdu. Nefesi kesildi. Vajinasından sıcak bir sıvı sızdı.

Ember aşağı baktı. Dişlerinin bıraktığı ısırık izi ve etrafındaki morluklar teninde çok belirgindi, ama dikkatini çeken bu değildi. İç uyluklarına gümüş rengi, parıldayan simler bulaşmıştı. Elini aralarına uzattı, parmağını cinsel organının içinden geçirdi ve elini kaldırdı. Kalın, simli meni elini kaplamıştı. Kaşları yukarı kalktı.

Pekala... bu mantıklı. Sonuçta o bir gece iblisi. Neden menisinde yıldız tozu olmasın ki?

Yatak örtüsüne göz attı. Soluk sabah ışığı üzerine vuruyor, dün gece yaptıklarının daha fazla parıltılı izini ortaya çıkarıyordu. Parmağını battaniyenin üzerinden geçirdi.

Zaten onun ilk izin günü genellikle çamaşır yıkama günü oluyordu.

Yüzünü odaya doğru çevirerek, içindeki iblisi aradı. "Nyte?"

Onu en bariz yerde gördü: yatak odasının en uzak köşesinde, gün ışığının ulaşamayacağı bir yerde, sırtı duvara dönük ve etrafı gölgelerle

çevrili halde oturuyordu. Karanlık o kadar yoğunlu ki, tenindeki yıldızları zar zor görebiliyordu. Sadece gözleri netti.

Ember gülümseyerek ellerini yatağa dayadı ve öne eğildi. "Neden yatağa geri gelmiyorsun?"

Nyte'in gözleri ona kaydı. Gözlerinde bir soğukluk vardı, onu çağırdığı geceden beri gördüğü her şeyden daha buz gibiydi. "Hayır."

Reddedilmesi canını acıtmıştı ama bu onu yıldırmadı. Onu bu kadar sinirlendiren ve bu karamsar ruh haline sokan her ne olursa olsun, bunun üstesinden gelmesine yardım edecekti.

Elini kaldırdı ve daha önce kendi kendine dokunduğu, şimdi onun menisiyle parıldayan aynı parmağıyla alt dudağına dokundu. Onun kokusu burnuna doldu. Şakacı bir tonda, "Buraya gelersen, seni oral seksle tatmin ederim," dedi.

Bir anlık hevesle parmağını ağzına soktu. Parmağını yavaşça dışarı çekerken, onun tadı diline yayıldı. Sanki en tatlı yağmuru tatmak gibiydi.

Nyte'in gözleri bir an parladı ve etrafındaki gölgeler daha da koyulaştı. Ancak bunun dışında hareketsiz kaldı ve hiçbir yanıt vermedi.

Ember kaşlarını çatı. Dün gece ile bu sabah arasında ne değişmişti?

Yatağından kalkarak odanın karşısına doğru sessizce yürüdü. Şeytanına yaklaştıkça çıplak teninde serin bir hava hissetti.

"Nyte?" Uzandı ve bükülmüş dizine dokunmak istedi, ancak parmakları temas etmeden önce, etrafını saran gölgeler bir anda yok olup gitti.

Dönüp baktığında, onu odanın ortasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları dik ve çenesi yukarı kalkmış halde dururken buldu.

Yeter artık, cadı!

"Nyte, neler oluyor böyle? Dün gece her şey... mükemmeldi. Neden aramızda böyle bir mesafe koyuyorsun, sanki yaptığımız hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi?"

"Çünkü öyle olmadı."

Ember, onun sözlerinden sarsılarak irkildi. "Ne?"

Çenesi seğirdi. "Bu bir daha olamaz. Olmayacak."

Çıplaklığının içinde birdenbire savunmasız hisseden kadın, kollarını kendine doladı. Sanki göğsü içeri çöküyor, iç organlarını sıkıştırıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Birbirlerine kendilerini teslim etmişlerdi. Adam ona "benim" demişti. "Neden bunları söylüyorsun? Neden bunu yapıyorsun?"

Burun delikleri genişleyerek yüzünü çevirdi. Zaten gergin olan duruşu daha da gerildi ve pençelerinin pazularına saplandığını, kanatlarının sırtına sıkıca yapıştığını, kuyruğunun yere doğru savrulduğunu gördü.

Yatak odasındaki sessizlik boğucuydu, havayı kaplayan boğucu bir sis Ember'in ciğerlerini doldurmasını daha da zorlaştırıyordu. Gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. Bu kadar mıydı? Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra, hayatının en güzel gecelerinden birinden sonra, onu tüm bu acıyla baş başa bırakıp gidecek miydi, tek bir cevap bile vermeden, en ufak bir ipucu bile vermeden?

Hiçbir sebep yok mu?

Onunla bu halde burada kalamazdı, dayanamazdı. Acı çok taze, sessizlik çok yoğun ve eğer yıkılıp ağlayacaksa, onun buna şahit olmasını istemiyordu.

Kadın banyoya doğru ilerleyip çıkmak üzereyken Nyte konuştu. Sesi kalın ve alçaktı, sanki söylenmek istemeyen kelimeleri zorla ağzından çıkarmaya çalışıyordu. "Uzun zaman önce başka bir kadınla ilişkim vardı. Sarnessa adında bir succubus'la."

Ember donakaldı. Kafası karışmış, hem sıcak hem soğuk dalgalar tenini sardı ve ürpermesine neden oldu. Bir succubus mu? Kaşlarını çatarak gözlerini ona çevirdi.

Nyte çenesini aşağı indirdi, bakışlarını yere dikti. "Onunla karşılaşmadan önce binlerce yıldır insanlığı gözlemlemiş olsam da, birçok konuda saf kalmıştım. Çok şey görmüştüm ama çok az şey yaşamıştım. Aşk ve şehveti görmüştüm ama hiç hissetmemiştim, cinselliği izlemiştim ama hiç katılmamıştım. Böyle duygularım, böyle arzularım olmamıştı. İnsan korkusuyla yakındım ama... yakınlığın kendisiyle değil."

"Onu ilk kez zavallı bir ölümlüyle sevişirken gördüm. Öyle dizginsiz bir tutku, öyle bir...hayat sergiliyordu ki, büyülenmişim. Elbette ondan besleniyordu. Onu neredeyse ölümüne kadar tüketmişti. Ve kurbanından uzaklaşırken, gülümseyerek, memnun ve ışıldayarak, beni fark etti. Ve gülümsemesi daha da büyüdü." Kanatlarında hafif bir titreme geçti. "Ona hemen kapıldım. Daha önce sadece gözlemlediğim şeyi yansıtıyordu...arzu, şehvet ve ham, kendinden emin bir cinsellik. Ve ilk kez bunu hissettim. O kıpırdanmaları hissettim. Daha önce onun gibisiyle hiç karşılaşmadığım için, hem bu duyguların hem de ilgisinin gerçek olduğunu aptalca düşündüm."

“Varolduğumdan beri dünyam soğuk ve karanlıktı. Gece, korku, yalnızlık ve boğucu bir sessizlik zamanıydı. Ama o bana gecenin tutku, sıcaklık, yakınlık zamanı olabileceğini gösterdi. İşte o anda dünyam sonsuzca genişledi. Bana yeni zevkler gösterdi ve itiraf etmeliyim ki, ona düşkün oldum. Ona çok düşkün oldum. Kendimi asla yapmayacağım şekillerde savunmasız bıraktım. Ona güvenimi, dikkatimi, zamanımı verdim... ve bunu yaparken, farkında olmadan ona üzerimde güç verdim. Onun avıydım. Ölümsüz biri olarak, onun için dipsiz bir besin kaynağıydım.”

“Ama o zaman bunu anlamamıştım. Başından beri orada olan işaretleri fark etmemiştim. Sadece bir şekilde... tutuştüğümü biliyordum. İçimden alevlenmişim. Daha parlak hale gelmişim. Ve o duygunun doruk noktasında, o...” Nyte derin bir nefes alırken omuzları kalktı ve sertçe nefes verdiğinde dudakları seğirerek dişlerini gösterdi. “Başından beri planladığı gibi kalbimi söktü.”

Ember hafifçe nefes nefese kaldı, gözleri alev alev parlıyordu. Elbette bunu kastetmiyordu... "O... senin kalbini mi söktü?"

Elini avuç içi tavana dönük şekilde uzattı ve sanki içlerinde bir şey tutuyormuş gibi parmaklarını kıvırdı. "Tam göğsümden. Ve gözlerimin önünde onu yuttu."

"Neden?"

Nyte yumruğunu sıktı ve havada titredi. “Çünkü oburluğu onu buna mecbur etti. O zamana kadar yıllarca benden beslenmişti ve kalbim şehvet ve sevgiyle doldukça, bu onun için daha da cazip hale geliyordu. Neden sadece bir tadımla yetinsin ki, koca bir ziyafeti doyasıya yiyebilirdi? Büyümle, çalıntı yaşam gücümle dolup taşarak her zamankinden daha güçlü oldu ve uzun, uzun bir süre daha beslenmesine gerek kalacağını sanmıyorum.”

Ember ona şaşkınlıkla baktı. "O kahrolası sürtük!"

Elini indirirken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve ona baktı.

Ona yapılanlar, yaşadıkları yüzünden göğsünde öfke yanıyordu, kollarını sımsıkı kavradı. O kadar... Tanrım, ilk defa bir tür sevgi deneyimlemişti ve değer verdiği, güvendiği kişi, kelimenin tam anlamıyla kalbini göğsünden çalmış ve yemişti.

Ember içindeki öfkeyi dizginlemeye çalıştı. Şeytan kadın burada değildi ve artık onun hakkında yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Bu yüzden mi kendini Umutsuzluk ukuru'na kapattın?" diye sordu nazikçe. "Onun yüzündendi, değil mi?"

"Evet. Ben... eksik kalmıştım. Savunmasızdım. İyileşmek için zamana, kalbimin kendini yenilemesi için zamana ihtiyacım vardı."

İçini bir hüzün kapladı ve parmaklarını göğsüne götürdü; onun neler hissetmiş olabileceğini, ne kadar yalnız kalmış olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ember ona doğru yaklaştı, ona dokunmak, onu teselli etmek istedi. "Ben Sarne değilim—"

Öfkeyle tıslayarak sözünü kesti, gözleri alev alevdi. "Hayır. Dudaklarını onun lanetli adıyla kirletme."

"Ben o değilim, Nyte. Sana asla zarar vermezdim."

"Bir zamanlar şehvete yenik düşecek kadar aptaldım." Nyte doğrudu, hem bedeni hem de ifadesi sertleşti. "Bunu bir daha yapmayacağım. Kendimi böyle bir ihanete maruz bırakmayacağım. Bağlılığa, ilgiye ve şefkate ihtiyacım yok."

"Onlara ihtiyacınız olmadığını söyleyebilirsiniz, ama ben onların sizin için önemli olduğuna inanıyorum. Dahası, onlara sahip olmayı hak ettiğinizi de biliyorum."

Kollarını kavuşturan Nyte, kaşlarını çatarak çenesini yukarı kaldırdı ve kanatlarını arkasına yaydı. "Ben bir gece kuşuyum. Ben şekil almış karanlık ve boşluğum."

Ember, onun üstünlük taslayan tavrına burun kıvırdı ve kurumuş menisinin hala parıldadığı uyluklarını işaret etti. "Dün gece boşaldığında kesinlikle boş değildin."

Nyte konuşmak için ağzını açtı ama bakışları kadının uyluklarına kaydđ ve hiçbir ses çıkmadı. Gözlerindeki ışık, dün geceki gibi aynı ateş, şehvet ve ilkel sahiplenme duygusuyla parladı ve ardından gözlerini tekrar kadının gözleriyle buluşturdu. "Alay konusu olmayacağım."

"Seni alaya almıyorum Nyte, sana gerçeği söylüyorum. Dün gece bir şey paylaştık. Ben hissettim ve senin de hissettiğini biliyorum. Eski sevgilin kötü, manipülatif ve zalimdi, ama ona zaten dört yüz yıl verdin. Onun yüzünden daha fazla zaman kaybetmemelisin."

Göğsünü tırmaladı. "Zaman böyle bir yaraya ne fark edebilir ki, ölümlü?"

Ölümlü dünyaya geri döndük, ha?

Onun onun adını söylemesi de böylece boşa çıktı.

Aramıza mesafe koymaya çalışıyor.

"Cidden, kalbine layık olmayan o iğrenç şeytan yüzünden aşktan vazgeçecek misin?" diye sordu Ember.

"Aşk mı?" diye alay etti, gözlerini yana çevirerek. "Öyle bir şey yok."

"Var ve bunu kanıtlayacağım." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve bu sefer adam ondan uzaklaşmadı, kenara çekilmedi, ancak yine de temkinli davrandı.

Parmaklarını nazıkçe yanağından aşağı, çenesine doğru gezdirdi. Kendini tutamıyormuş gibi, hafifçe onun dokunuşuna karşılık verdi, kirpikleri hafifçe düştü.

Gülümseyerek, Ember parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Senden vazgeçmeyeceğim, Nyte."

Geri çekildi ve yanından geçerek banyoya doğru yürüdü, dudaklarında daha fazlasını istemenin verdiği karıncalanma hissiyle onu şaşkına çevirdi.

On yedinci Bölüm

Nyte sırtüstü uzandı, dirseklerinin üzerine yaslandı. Alt tarafındaki zonalar tahriş ediciydi, ancak bu rahatsızlık göğsünü delip geçen suçluluk duygusundan dikkatini dağıtmadı.

Aşağıdaki evde Ember'ın varlığını hissetti. Tam da olması gerektiği gibi, bu varlık cezbedici bir sıcaklık yayan bir ateş gibiydi. Uzun zamandır, sıcaklıktan ve ışıktan yoksun, buzlu bir uçurumda sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Şimdi tek yapması gereken ona gitmekti ve o buz eriyecekti.

Ama o, onun çatısında uzanmış, ay ve yıldızların karanlık bulutlar ve şehrin yapay ışıklarıyla örtüldüğü gece gökyüzüne bakıyordu. Bağlantı kablosunun menzili içinde, onun onu takip edemeyeceği tek yerde saklanıyordu.

Ölümlülerden saklanan, zamansız bir gece kuşu.

Bu, her ne kadar aksini ısrarla söylese de, tam olarak buydu. Kaçınma değildi, kişisel alan talep etme de değildi. Sadece basit bir korkaklıktı. Çünkü Ember'ın yanında olmak, Nyte'in gerekli olanı yapmasını çok zorlaştırıyordu. Bu lanet olası bağı koparmayı çok zorlaştırıyordu.

Yere uzandı, gözlerini kapattı ve parmaklarını birbirine kenetleyerek ellerini karnının üzerine koydu. Bininci kezmiş gibi, bir hafta önceki konuşmalarını hatırladı.

Senden vazgeçmeyeceğim, Nyte.

Ama o öyle yapmamıştı. Nazik, düşünceli ve sevecen kalmış, onunla konuşmaya, ona gülümsemeye ve her fırsatta onunla flört etmeye devam etmişti. Ve o da ona karşılık hiçbir şey vermemişti.

Aralarındaki bu yeni mesafe, bu gece aradığı fiziksel mesafeyi yansıtıyordu. Aralarında bir uçurum açılmıştı, o kadar derin ve karanlık bir ağız ki, sanki dipsizmiş gibiydi. Ember her gün, her an bu uçurumu kapatmak için çabaladı.

Nyte yüzünden çabaları sonuçsuz kalmıştı. O uçurum onun yüzünden vardı ve Nyte o uçurumun geçilmesine izin veremezdi.

İçinde kaynayan tüm suçluluk ve yalnızlık tamamen kendi hatasıydı.

Yedi gün boyunca o ve Ember birbirlerine dokunmamışlardı. Parmak uçlarının en hafif teması bile olmamıştı. Nyte bunun için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Aralarında mesafeyi korumuş, o çalışırken dükkanın karşı tarafında durmuş ve evinde de farklı odalarda kalarak aralarındaki mesafeyi daha da artırmıştı. Onunla akşam yemeği yememiş, film izlememiş ve dışarı çıktıklarında her zaman arkasından yürümüşü.

Ve kaçındığı her şeyi özledi. Bağlantı ve birliktelik anlarının hepsini özledi. Onu özledi...

Teninde onu hissetme arzusu zonluyordu ve aralarındaki her santim mesafeyle bu his daha da yoğunlaşıyordu. Dokunuşuna susamıştı, ellerinin üzerinde olmasını, dudaklarının kendi dudaklarına değmesini özlüyordu. Cadısının içinde olmayı özlüyordu.

Kapalı banyo kapısının ardında duşun açıldığını her duyduğunda, karnının alt kısmında dayanılmaz bir ağrıyla mücadele etmek ve tüm iradesini Ember'a katılmamaya, onun çıplak bedenini, suyun pürüzsüz, soluk teninden aktığı halini hayal etmemeye yöneltmek zorunda kalıyordu. Onu giyinik görmek bile çoğu zaman çok fazlaydı. Giysilerinin kıvrımlarını vurgulama şekli, vücudunun hareket etme şekli, saçlarının yüzünü çerçeveleme şekli, gözlerindeki o ışıltı... hepsi çıldırtıcıydı.

Hangi yöne dönerse dönsün, ayartmalar karşısına çıkıyordu.

Dişlerini göstererek elini kasıklarına indirdi ve penisinin sertleşmesini engellemek için bastırdı. Damarları yokken, kanı yokken, kalbi atmıyorken pelvisi nasıl zonklayabilirdi ki?

Geceler, atlatılması en zor dönemlerdi. Onu yatakta, sakın ve savunmasız bir halde yatarken görmek, içinde onun yanına uzanma, onu kollarına, kanatlarına ve kuyruğuna sarıp karanlıkta koruma içgüdüsünü uyandırdı. Ve uzun, sessiz geceler uzadıkça bu içgüdü daha da baskın hale geldi.

Nyte ve Ember arasında yaşananlara ve bu uzun süren sonrasına rağmen, Ember çalışırken ve işlerini hallederken ona eşlik etmekten başka

aresi yoktu. Kendini diğ er insanlardan gizleme güvenine geri dönmüştü, ancak bu sadece k    k bir teselli kaynağıydı.

Daha sessiz ve mesafeli davrandığı için, kadın bu sessizliğı doldurmanın bir yolunu bulmuşt . İki kez kütüphaneye gitmişlerdi. Bir yerde bu kadar çok kitap görmek, hem de zengin bir ölümlünün özel koleksiyonunun parçası olarak değıl, halkın serbestçe erişebileceğı şekilde, hayret vericiydi.

Ember, sihir, cadılık, maneviyat ve iblislerle ilgili çok sayıda kitap ödünç almış ve saatlerce bunları inceleyerek bilgisayarında ilgili konuları araştırmıştı.

şu anda yaptığı şey tam olarak buydu: yatağında, yanında bir yığın kitap ve dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarıyla oturmuş, okuyordu.

O, çatıda düşüncelere dalmışken.

Gözlerini a an Nyte, doğırlu, bacaklarını büktü ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. Kuyruğı arkasındaki kiremitlere yavaş ama huzursuz bir ritimle vuruyordu.

Ember'ın sınırsız merakını sinir bozucu bulmaya kararlıydı, ama başardığı tek şey onu sevimli bulmak olmuştu. O, kendi dünyası, onun dünyası ve kendisi hakkında aktif olarak bilgi arıyordu. Onca   p n arasından gömülü gerçek kırıntılarını ortaya çıkarmak için gösterdiği çabayı izlemek, ona olan hayranlığını daha da güçlendirmişti.

Zeki ve uyumlu bir yapısı vardı; bildiklerinin çoğunun eksik veya yanlış olduğunu öğrenmesine rağımen, benlik duygusunu sıkıca korumayı başardı.

Keşke onun örneğini takip edebilsen, seni aptal herif.

Yumruklarını sıktı. Sarnessa'yı düşünmeden edemedi. Bu succubus, sarsılmaz bir özgüvene sahipti, elindeki her gücün farkındaydı ve bu araçları nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Soğuk ve hesapçı bir özü gizleyen baştan çıkarıcı, çekici bir dış görünüş; açgözlü bencilliğı maskeleyen sahte ilgi ve yakınlık. Sarnessa, umursamaz ve adaletsiz bir evrende aşırı güzelliğın ve acımasızlığın vücut bulmuş haliydi.

Amacına ulaşmak için acımasızlığını geçici olarak dizginlemişti; Nyte'nin yaşam enerjisini emerek doymak biliyordu. Ona gösterdiği tek iyilik kendi çıkarına yönelikti... ve Nyte bunu sadece iyilik olarak düşünmüştü çünkü daha iyisini bilmiyordu.

Ember hiç de öyle değıldi. Elbette istekleri vardı, ama onları hiçbir zaman Nyte'nin isteklerinden daha önemli görmemişti.  ağıрма kasıtlı olmasa da, bundan faydalanabilirdi. Birçok insanın diğ er doğı st 

varlıklarla yaptığı gibi, kendi çıkarına olacak bir anlaşma yapmaya kalkışabilirdi.

Ama öyle yapmamıştı. Bunun yerine onu evine kabul etmiş, ona özen ve saygıyla davranmış, onunla konuşmuş, şakalaşmış ve gülmüştü. Ember, ona sadece istendiğini değil, aynı zamanda değerli olduğunu da hissettirmişti.

Kalbinize layık olmayan iğrenç bir şeytan yüzünden aşktan vazgeçecek misiniz gerçekten?

Bu sözler, Nyte'in asla tahmin edemeyeceği bir şekilde canını yakmıştı; geçmişten değil, şimdiki zamandan dolayı. Ember'dan dolayı.

Çünkü ondan başka hiçbir şey istemiyordu, sadece kalbini ona vermek istiyordu ve tam da bu yüzden direnmek zorundaydı. Ember'a o kadar aşık olması ve öğrendiği acı dersleri görmezden gelmesi romantik değil, endişe vericiydi.

Üstelik, bir kere onun kalbini kazanmışken, ona tekrar ne ihtiyacı olabilirdi ki?

Kendine böyle bir düşüncenin onun hakkında bildiği her şeye aykırı olduğunu söyledi, ama ne bu düşünceden ne de ona eşlik eden huzursuz edici hissten kurtulabildi.

Nyte parmaklarını boynuzlarının yanındaki saçlarına sapladı, pençelerini kafa derisinde gezdirdi. Keşke bu acı, ya da havadaki soğukluk, ya da herhangi bir şey zihnini temizlemeye ve göğsündeki yakıcı, ezici baskıyı hafifletmeye yetseydi.

On gün... sadece on gün daha dayanması gerekiyordu, sonra özgür olacaktı. Bu işkence dolu ayartmadan kurtulmak için özgür, özgür...

Umutsuzluğa kapılmak mı?

Başını eğerek bakışlarını tavana indirdi.

Büyü bozulduktan sonra gerçekten de bunu mu yapmayı planlıyordu? Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp karanlık bir çukura geri çekilip, çağlar geçerken eriyip gitmeyi mi?

Starling'in gelişini işaret eden o tanıdık gizemli titreşimi hissettiğinde, başını kaldırmaya zahmet etmedi. "Ne istiyorsun?"

Cin'in parıltısı, Nyte'nin gölgesini kiremitlerin üzerine uzun ve karanlık bir şekilde yansıttı; Nyte yaklaştıkça gölge küçüldü.

"Neden hala burada somurtuyorsun?" diye sordu Starling. "Vakit kaybediyorsun, aptal şeytan!"

Nyte'in kaşları çatıldı. Sesinde, sabırsızlığından ve rahatsızlığından daha fazlası, gizli bir şeyler vardı. Acaba... bir endişe belirtisi miydi?

Sığırcık kuşu ön tarafına doğru kanat çırpı, gözlerini kendisine çevirdi ve ellerini beline koydu. "Git onun yanına. Yoksa seni zorla götüreceğim."

Nyte başını yana eğerek küçük arkadaşını inceledi. Sesinde tuhaf bir acele, duruşunda alışılmadık bir gerginlik vardı. Son bir haftadır birkaç kez karşısına çıkmış, Ember ile olan ilerlemesinin yetersizliği konusunda onu defalarca azarlamıştı, ama diğer zamanlarda hiç bu kadar tuhaf görünmemişti.

"Sorun ne?" diye sordu.

Kadın, çaresizce ellerini uzattı. "Sen! Neden onun elinden kayıp gitmesine bu kadar ısrar ediyorsun?"

Ama şimdi onu dikkatle izliyordu ve kaşlarındaki gerginliği ya da kanat çırpışındaki düzensiz seğirmeyi gözden kaçırmadı.

"Sığırcık..."

Cin, abartılı bir omuz silkme hareketi yaparak yüzünü ondan çevirdi.

Elini kaldırdı ve kıvrık parmağıyla hafifçe beline dokundu. Kadın pençe gibi iki eliyle parmağı yakaladı, itmek istercesine gerildi ama adam nazıkçe "Sığırcık, lütfen" dediğinde durdu.

Parmak ucunu sıktı, hafifçe içini çekti ve geri çekilerek önünde havada ileri geri sallanmaya başladı. "Pekala. Bundan bahsetmek istemiyordum çünkü zaten yeterince huysuzsun, ama eğer bana huzur vermezsen..."

Nyte'in kaşları çatıldı. Cevap verebileceği o kadar çok şey vardı ki, ama onun devam etmesine izin vermeyi seçti. Bu en kolay şeydi ve varoluşu, sanki binlerce yıldır süren bir huzursuzluk içinde geçiyordu.

"Pekala, artık Umutsuzluk Çukuru'nda değilsin, bu iyi bir şey, değil mi? Hatta harika!" Cin, konuşurken dört eliyle de işaretler yaparak ileri geri uçmaya devam etti, sadece ara sıra ona bakıyordu. "Ve ilerleme kaydediyorsun bile. Sonunda kendi etrafına ördüğün bu kabuğu kırıyorsun. Her ne kadar inatçı olsan da."

Son sözünü vurgulamak için ona sert bir bakış fırlattı. "Ama sen orada çok uzun bir süreydin—yani Umutsuzluk'ta—ve ani yokluğun biraz dikkat çekti. Ve dikkat çekmek kötü bir şey değil, çünkü bazı dikkatler iyidir, Ember'ın sana gösterdiği dikkat gibi, ama..."

Nyte'nin içindeki her şey sustu ve tüm sesler algısından silindi. Göğsündeki sıkıntı dayanılmaz bir dereceye kadar arttı ve o eski, acı keder içinden kükreyerek ruhunu pençeledi.

"Ama ne?" diye hırıltılı bir sesle sordu, kelimeler boğazını kesen kırık cam parçaları gibiydi.

Starling durdu, kollarını yanlarına düşürdü ve derin bir nefes aldı. Sanki tekrar konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama birkaç saniye geçmeden bir şey söyleyemedi ve konuştuğunda sesi özellikle kısık çıktı. "Sarnessa biliyor."

Nyte'in elleri yumruk oldu, pençeleri avuç içlerine saplandı. "Neyi biliyor?"

"Dışarıdasın. Ve o seni arıyor olabilir..."

Nyte'ı saran duygu seli o kadar güçlüydü ki, bunların hiçbirinin ne olduğunu algılayamadı ve boğucu, işkence gibi bir uyuşukluğa düştü. "Ya öyledir ya da değildir."

Cin irkildi, dudaklarını geri çekerek minik, sivri dişlerini gösterdi ve tereddütle mırıldandı. "Öyledir."

Nyte homurdandı: "Güneş beni küle çevirsin."

"Ama"—Starling yatıştırıcı bir şekilde dört avucunu da açtı—"senin nerede olduğundan haberi yok. Bu yüzden hiç endişelenmene gerek yok. Ve eğer o şeytan ortaya çıkarsa, sana dokunduğuna pişman olmasını sağlayacağım."

Eğer Sarnessa onu arıyorsa, onu bulması sadece zaman meselesiydi. Geri dönmesi ve... Ne yapacaktı? Ne başarmayı umabilirdi ki? Bu sefer savunmasız ve saf olmayacaktı. Bu sefer tetikte olacak ve onu paramparça etmeye hazır olacaktı.

Ama Ember... Onun o sevgili küçük varlığı, herhangi bir iblise karşı, hele ki kadim bir succubus'a karşı hiç savunmasızdı.

Tanrı aşkına, burada şansa bırakılan çok fazla şey vardı. Bilinmeyen çok fazla şey vardı. Ve Ember'ın herhangi bir zarar görmesi düşüncesi, kaburgalarından kalbine saplanan soğuk bir demir mızrak gibiydi. Bu soğukluk, içindeki öfke fırtınasıyla, serbest kalmaya hazır kükreyen bir alevle dengeleniyordu. Eğer Sarnessa Ember'a dokunursa, Nyte'nin cadısına şöyle bir bakarsa bile, çektiği acının bin katını ona çektirecekti.

İçinde biriken tüm baskıyla patlamak üzereymiş gibi hissetse de, kendini konuşmaya zorladı. "Bu evin güvenliğini sağlamamda bana yardım edin. Ona bağlı olduğum sürece Ember tehlikede. Sarnessa bir yemeği geri çevirecek biri değil."

"Bunca zamandır ne yaptığımı sanıyorsun?" diye karşılık verdi cin, dişlerini göstererek sırtarak.

Nyte başını salladı, dudaklarının kenarının hafifçe yukarı kıvrılmasını engelleyemedi. "Elbette bunca zamandır röntgencilik yapıyordun. Başka ne bekleyebilirdim ki?"

Sığırcık kıkırdadı. "Bunun eğlenceli olacağını söylemiştim zaten."

"Bu iş bittiğinde, yeni arkadaşlar edinmem gerekecek."

"Yeni arkadaşlara ihtiyacın olmayacak Nyte. Ruh eşini bulacaksın."

Cevap veremedi. O kelime çok ağır, çok güçlü, çok...

Kesinlikle.

Nyte ilk defa ne hissettiğini anladı. Uzun zamandır ölümlülerde uyandırdığı şeyi bizzat kendi gözleriyle kavradı.

Korku.

On sekizinci Bölüm

Ember televizyonu kapattı ve kumandayı bir kenara attı. Filmi defalarca geri sardıktan sonra, dikkatini vermediğini kabul etmek zorunda kaldı. Komodinin üzerindeki kitaplardan birine uzanırken yatağın çerçevesi hafifçe gıcırdadı; amacı cadılar hakkında daha fazla şey okumaktı, ama inleyerek elini geri çekti ve yatağa geri uzandı.

Araştırmasının bir yere varmadığını hissediyordu. Cadılar ve tarihleri hakkında okumuştı, ancak mevcut kayıtların çoğu gerçek cadılardan ziyade cadılıkla suçlanan masum insanlarla ilgiliydi. Birçok kültürden iblisler, incubuslar ve succubuslar ve diğer varlıklar hakkında okumuştı, ancak mitlerin hangi kısımlarının gerçeklere dayandığını nasıl bilecekti?

Nyte'nin türü olan gece yaratıklarına gelince, hiçbir şey bulunamadı. Eski öykülerin çoğunda diğer gece yaratıklarıyla aynı kefeye konulduğundan, insanların rüyalarına musallat olan korkunç adamlar ve dehşet verici varlıklarla ilgili peri masallarına dönüştürüldüklerinden şüpheleniyordu.

Cadılar ve cadı toplulukları hakkında kitaplara ve çevrimiçi kaynaklara dalmıştı. Dünyanın her yerinde, özellikle de Salem'de cadı toplulukları vardı; bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama yine de, nereye ait olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Bazı insanlar cadı estetiğini benimseyerek kristallerden, tütsülerden ve tüm okült şeylerden keyif aldılar. Diğerleri ise kendilerini manevi anlamda cadı olarak gördüler, sezgiye, içsel bilgeliğe odaklandılar ve ister Paganizm'i uygulasınlar ister daha kişisel inanç sistemlerini benimsesinler, kendilerini doğaya adadılar.

Bazı cadı toplulukları daha çok sosyal gruplar gibiydi, kadınları kardeşlik içinde bir araya getirmenin yollarıydı. Diğerleri ise ortak maneviyat ve ritüeller etrafında topluluk oluşturmaya odaklanmıştı. Birçok cadı topluluğu gönüllü çalışmalara ve aktivizme katılarak, eylemleriyle mahallelerini iyileştirmeye çalışıyordu. Ve bazı araştırmalar yaptıktan sonra Ember, birkaç cadı topluluğunun oldukça gizli ve üye seçiminde seçici olduğunu, katı kurallara uyduğunu ve dışarıdakilere çok az şey açıkladığını öğrendi.

Bu gruplardan hangisi Nyte gibi iblislerin gerçek olduğunu biliyordu? Hangisi büyü yapmayı biliyordu da Ember'e kanında olduğu anlaşılan büyüü kullanmayı öğretebiliyordu? Anne babasının bu konuda hiçbir şey bilmediğinden şüphe ediyordu ve onları arayıp sormaya da niyeti yoktu.

Anne, baba, ailede cadı olup olmadığını biliyor musunuz? Belki büyükanne bana miras bırakabileceği eski bir büyü kitabı vardır?

Ember tamamen kaybolmuştu.

Ve bu gece okumaya kalkışırsa, film izlemekle aynı şey olacağını biliyordu. Gözleri kelimelerin üzerinden geçecekti, ama tek bir kelime bile aklına kazınmayacaktı.

Aklı sürekli Nyte'ye kayıyordu.

Tanıdığı ve sorularının herhangi birine cevap verebilecek tek kişi oydu. Ancak o, bunu yapacak kadar hiçbir zaman yanında değildi.

Ember aralarındaki bu mesafeden nefret ediyordu. Onunla konuşamamaktan, onsuz film izleyememekten, hatta onsuz kitap bile okuyamamaktan nefret ediyordu.

Onu özledi.

Bugün daha da acımasız geçmişti çünkü onu meşgul edecek bir işi bile yoktu. Yalnız uyanmış ve gününü bu büyük eski evde tek başına geçirmişti; onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı.

Yeter artık.

Bu saçmalık sekiz gündür devam ediyordu. Artık bunun devam etmesine izin vermeyecekti.

Ember doğrulup yataktan kalktı ve gecelik elbisesini çıkararak şifonyerine doğru ilerledi. Siyah bir tayt ve bol kesimli, omuzları açık siyah bir kazak çıkarıp giyindi ve çoraplarını giydikten sonra aşağı indi.

Eğer Nyte gönüllü olarak yanına gelmezse, işleri kendi eline alacaktı. Hatta, fark etmesi umuduyla sütyen takmaktan bile vazgeçmişti.

Mutfaktan anahtarlarını alıp cebine koydu ve ön kapıya doğru ilerledi. Siyah askeri botlarını ayağına geçirip fermuarlarını çekti, ayağa kalktı ve dışarı adım atarak kaldırıma doğru yürüdü.

Ember gülümsedi ve evinden uzaklaştıkça attığı her adımı sessizce saydı.

"Gecenin bu saatinde nereye gidiyorsun Allah aşkına?" diye sordu Nyte, tam arkasından.

Durakladığı anda dudakları istemsizce bir gülümsemeye dönüştü.

Mükemmel sonuç verdi.

"Ah, sadece gece yarısı bir yürüyüşe çıkıyorum," dedi neşeli bir şekilde ona dönerek.

Yüzünde öfke ifadesi vardı; kaşları kor gibi yanan gözlerinin üzerinde keskin bir şekilde çatılmış, dudakları sıkıca kenetlenmiş ve burun delikleri genişlemişti. "Burada yalnız olmak güvenli değil."

"Ama yalnız değilim, değil mi? Bana katılman çok düşünceli bir davranış." Nyte'nin yanına geçti, kollarından birini onun kollarına doladı, göğüslerini ona bastırdı ve tatlı bir gülümsemeye ona baktı. "Biliyorum, beni geceleri çıkan tüm o ürkütücü şeylerden koruyacaksın. Yani, diğer her şeyden."

Gergin vücudunda bir ürperti dalgası yayıldı ve derin bir nefes verirken kanatları titredi. Ama birdenbire yok olmadı. Son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa bu, umduğundan çok daha fazlasıydı. Sanki sinirlenmiş gibi kuyruğunun arkalarında sallandığını hissedebiliyordu.

Bileğini abartılı ve sinirli bir şekilde sallayarak onu öne doğru çağırdı.

Daha ilk adımını atmadan, vücudunda giysiler belirdi. Şeytani özellikleri kalmış olsa da, onu gören başka hiç kimsenin onu böyle görmeyeceğini biliyordu.

Kollarını havada dolamış bir şekilde yürürken aklını kaçırmış gibi görünmüyordu.

"Bak, ne kadar güzel değil mi?" diye sordu. "Sessiz bir gece, temiz hava -yani, nispeten temiz hava- ve hoş bir arkadaşlık."

Nyte, oldukça şüpheli bir tonda homurdandı.

Ember gözlerini kısarak baktı. "Benimle vakit geçirmekten hoşlanıyorsun, değil mi? Çünkü beni sadece seks için kullanıp sonra ortadan kaybolduğunu düşünmekten nefret ederdim. Gölge gibi kışına büyü yapmam gerekebilir."

İçini çekti ve başını salladı. “Birincisi, ben bir gece meleğiyim, hayalet değilim. İkincisi, sen hiçbir büyü yapmayı bilmiyorsun. Üçüncüsü ise, ikimiz de hangimizin hoş bir arkadaş olduğunu, hangimizin olmadığını biliyoruz.”

Kadın kıkırdadı. "Eminim bir iki büyü yapmayı öğrenebilirim." Elini uzatıp alnından bir tutam kıvrıkcık saçı çekti. "Ayrıca, senin huysuz tavrına bayılıyorum. Çok tatlı."

“Şirin mi?” Başını ona doğru çevirdi, yüzündeki tedirginlik yerini şaşkınlığa bıraktı. “Ben karanlıktan yaratılmış bir iblisim, cadı. Şirin değilim. Ben siz ölümlülerin gecenin karanlığında korktuğu her şeyim.”

Ember yanağını çimdikledi ve yapmacık bir sesle, "Aaa, bak sen de ne kadar kötü ve korkutucu olmaya çalışıyorsun," dedi.

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Varoluşumun yeni bir dip noktasına doğru hızla ilerlediğini hissetmeden edemiyorum."

“Ah, bu kadar üzgün olma.” Kolunu tekrar onun koluna doladı ve yürümeye devam ederken ona sarıldı. “Akşamı benimle keyifli geçir. Son zamanlarda çok mesafeli davranıyorsun.”

"Peki, buna cevabınız bu mu?"

“İşe yarıyor, değil mi?”

Tekrar homurdandı. "Öyle olmamalı."

“Ama öyle oldu, çünkü benim için endişeleniyorsun. Çünkü beni önemsiyorsun. Değil mi?”

Ve onun kendisine dokunmasına, kendisine sarılmasına izin verdiğini düşünürsek, belki de o da Ember kadar temas özlemi çekiyordu.

"İstemedenden de olsa," dedi dişlerini sıkarak, "yapıyorum."

Göğsünde bir sıcaklık belirdi. Onun yokluğunda kalbinin ne kadar acıdığını, ne kadar soğuk ve boş hissettiğini ancak şimdi fark etti.

Ember gülümsedi ve başını onun koluna yasladı. Şehir merkezinden, insanlardan, gürültüden, ışıklardan uzaklaşıyorlardı. Yürürken, Nyte'nin kuyruğu ara sıra bacaklarına değiyor, hatta bir keresinde beline dolanmaya başlamış, sonra aniden geri çekmişti.

Zamanla Nyte'nin üzerindeki gerginlik azaldı ve rahatladı.

Kaldırım boyunca sıralanmış ağaçların dalları arasından gökyüzüne baktı. Ay ışığının birkaç tembelce süzülen bulutu aydınlattığı, çoğunlukla açık bir hava olmasına rağmen, neredeyse hiç yıldız görünmüyordu.

“Buradaki gökyüzü Nebraska'dakiyle aynı değil,” dedi usulca. “Yıldızları o kadar net göremiyorsunuz. Sanırım buraya taşındığımdan beri

en çok özlediğim şey bu. Yukarı bakıp, sayamayacağınız kadar çok yıldızla dolu tüm evreni görebilmek.”

Nyte başını geriye doğru eğerek yukarıya baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Karanlıktan korkmadığını biliyorum, cadı. Peki ya yükseklikler?"

Ember ona baktı; keskin çenesine, düz, ince burnuna ve günahkar dudak kıvrımına. Ay ışığı tenine vuruyor, üzerindeki beneklerin parlamasını sağlıyor ve küpelerinden yansıyor. Bir kez daha, ne kadar güzel olduğuna hayran kaldı. "Yükseklik korkum yok."

"Güzel." Bir anda Ember'ı kucağına alıp gelin gibi taşıdı ve göğsüne bastırdı. Ember şaşkınlıkla nefes nefese kalıp kollarını onun boynuna dolayacak vakit bulamadan kanatlarını açtı ve yerden havalandı.

"Aman Tanrım, Nyte!" Yükseklik kazandıkça midesi bulandı ve ona daha sıkı sarıldı.

Giysileri duman gibi dağıldı. Rüzgar etrafında esiyor, saçlarını ve kazağını dalgalandırıyor, giysilerinin altına girip tenini üşütüyordu. Ve yerin ve şehrin gittikçe uzaklaştığını izledi.

Çok geçmeden, Salem aşağıda geniş bir alana yayıldı; ıslık ıslık sokaklarının düz hatları, Salem Limanı'nın karanlık suları ile tezat oluşturuyordu.

"Seni buraya aşağıdaki dünyaya bakıp durman için getirmedim," dedi Nyte, sesi uğultulu havayı yarıp geçerek.

Ember, şaşkın bakışlarını rüzgâra karşı gözlerini kırıştırarak Nyte'ye çevirdi. Nyte ona oyunbaz bir sırıtışla bakıyordu. Ah, onun o gülümsemelerini ne kadar özlemişti.

Uçağı durduğunda, kanatlarının gölgeleri arkasında dalgalanırken, kadın Nyte'nin ötesindeki karanlık, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Gözleri hayretle açıldı ve dudakları aralandı. Buradan bakıldığında, aşağıdaki sokaktakine hiç benzemiyordu.

Gökyüzü, mor ve pembe tonlarındaki ince bulutsularla bezenmiş gece mavisiydi ve sayısız parıldayan yıldızın arkasında yer alıyordu. Büyüyen ay, gökyüzünde daha alçakta asılı duruyordu, saf gümüş rengindeydi ve daha önce hiç görmediği kadar büyüktü.

"Beni yıldızları görmeye sen getirdin," diye fısıldadı Ember.

"Ve sen hepsinden daha parlak parlıyorsun, Ember."

Nefesi kesilen ve kalbi hızlanan kadın, onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri uhrevi bir şekilde parlıyordu; çevredeki gökyüzündeki aynı mavi ve

mor tonları, saf beyaz yıldız ışığının etrafında dönüyordu. Göğsündeki sıcaklık genişledi, vücuduna yayıldı ve onu ona daha da yaklaştırdı. Adını nadiren söylerdi ve her söylediğinde derin bir anlam taşırdı. Günlerce mesafeli durduktan sonra şimdi bunu söylemesi, neredeyse gözlerini yaşartacaktı.

Dikkati onun ağzına kaydı. "Nyte..."

Parmakları kasıldı, pençelerinin ısırığı ona paylaştıkları zevki hatırlattı ve tekrar yaşama özlemini artırdı. Tutuşunda bir sahiplenme vardı ve kuyruğu bacağının etrafına dolandığında bu daha da pekişti. Gölgele etrafında birleşerek onu fısıltılı kucaklamalarıyla sardı, maddesiz dumanları bir şekilde soğuğu engelledi.

Nyte'in gözleri, ateşli bir şekilde, onu daha da yakına, daha da yakına çağırarak, onun gözlerinde oyalandı...

Lütfen... Lütfen, beni öp.

Aniden başka yöne baktı. Kanatlarını çırpı ve onları gökyüzünde ileri doğru fırlattı. Ember'in içinden bir heyecan geçti, karnı gıdıklandı ve sıkıca tutunarak ciyaktı. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Nyte onu sıkıca, sarsılmaz bir şekilde kollarıyla sarmıştı. Düşmesine izin vermeyecekti.

Saçları başının etrafında savruluyordu ve yüzüne ve kollarına vuran hava soğuk olsa da, etrafını saran gölgeler onu sıcak tutuyordu.

Gökyüzünde süzöldüler, yıldızlar ve ay ışığı denizinin ortasında uçtular. Büyülüydü. Ve bu, onun sesindeki özlemi duyduğu için ona verdiği bir hediyeydi. Nyte, aralarında oluşan bağı koparmak, ondan uzaklaşmak için çabalayabilirdi, ama bu, bu çabasında başarısız olduğunun bir işaretiydi.

Bunların hiçbirini onun için yapmak zorunda değildi. Yürürken koluna girmesine izin vermek zorunda değildi, söylediklerine cevap vermek zorunda değildi ve kesinlikle onu uçakla gezdirmek ve bu göz kamaştırıcı, nefes kesen manzarayı paylaşmak zorunda değildi. Ama yine de hepsini yapmıştı ve bunu onun için yapmıştı.

Gülümseyerek, Ember, sanki yukarıdaki yıldızlara dokunabilecekmiş gibi uzanmak için Nyte'nin boynunu bıraktı, oysa ne kadar uzakta olduklarını biliyordu.

"Böyle şeyler ölümlü ellerin tutabileceği şeyler değil," diye homurdandı Nyte.

Yıldızlardan birini parmaklarıyla kıvrıp göğsüne doğru götürüyormuş gibi yaparken kıkırdadı ve avucunu oraya bastırdı. "O zaman onu benim için tutabilirsin."

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve gözlerinde bir yumuşama oldu. Karnında bir kelebek uçuştı ve bunun uçuyor olmalarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ey ölümlü, dileklerine dikkat et... yoksa gerçekleşirler."

Ondokuzuncu Bölüm

Gölgeler Ember'ı sardı, gökyüzünü kararttı ve dünyasını yalnızca Nyte'ye indirgedi. Ardından gelen geçici hiçlikte bile kucaklaması sarsılmadı. O, gerçek ve sağlam, onun dayanağı, kayası olarak kaldı.

Sonra gölgeler hızla dağılarak yatak odasını ortaya çıkardı; Nyte şimdi oradaydı ve onu hala kollarında tutuyordu. Ani yer değişikliği kafa karıştırıcı olmalıydı, ama Nyte onu sakinleştirmeyi başarmıştı. Bir şekilde, gece gökyüzünde süzülürken bile bunu başarmıştı.

Onu ayaklarının üzerine indirdiğinde ve uzaklaşmaya çalıştığında, Ember boynuna daha sıkı sarıldı ve alnını onun alnına dayadı.

"Gitme. Lütfen," diye yalvardı. "Benimle kal."

Elleri kalçalarına düştü, parmakları sanki tutuşunu bırakamıyormuş gibi kıvrıldı. "Yapamam."

"Bunu kendine sadece korktuğun için söylüyorsun." Başını geriye çekerek gözlerine baktı ve avucunu göğsüne dokundurdu. "Ama Nyte, bana özgürce vermediğin hiçbir şeyi senden asla almam."

Çenesini sıkarak gözlerini kadının eline çevirdi. Hiçbir şey söylemese de, kadın onun kendi içinde bir savaş verdiğini biliyordu. Bu savaş, yüz ifadesinde, vücudundan yayılan gerilimde ve kuyruğunun telaşlı hareketlerinde açıkça görülüyordu.

Ember onu bıraktı ve geri çekildi, gözlerini ondan ayırmadan botlarını çıkardı ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirip bir kenara fırlattı. Yavaşça yatağa doğru geri çekilirken, kazağının etek ucunu kavrayıp başından çıkardı ve yere fırlattı, saçları da omuzlarının etrafına geri düştü.

Nyte'in alev alev yanan, kozmik bakışları bedenine indi ve bakışlarındaki açlığı yanlış anlamak mümkün değildi. Bakışları o kadar yoğundu ki Ember bunu teninde hissetti, göğüslerinin üzerinden geçen, meme uçlarında oyalanan ve karnından aşağıya, vajinasına doğru inen yakıcı yolunu hissetti. Titreyerek nefes aldı, dudakları aralanarak dişlerinin uçlarını gösterdi.

Gözlerindeki keskin, yırtıcı parıltı, içini ısıtan, saf ve katıksız bir şehvet dalgası yarattı. Ellerin üzerinde olmasını, ağzını, dişlerini istiyordu. Öpüşlerini istiyordu, penisinin vücudunun içine girmesini istiyordu. Onu sahiplenmesini, tamamen ele geçirmesini istiyordu.

Onun kendisini sevmesini istiyordu...

Eğer Nyte onu şimdi terk etseydi, Ember yıkılacaktı. Ne hissettiğini kanıtlamak için zamanının azaldığını biliyordu. Onun da kendisine karşı aynı duyguları beslediğini kanıtlamak için.

Yatağının kenarına oturmuş, geriye yaslanmış, bir koluna dayanarak doğrulmuş ve bacaklarını yavaşça aralamış, sıcak cinsel organına değen havayı hissetmişti. Sağ uyluğunun iç kısmında parmaklarını gezdirirken, şeytanın dişlerinin bıraktığı yara izinin üzerinden geçerken gözleri ondan ayrılmamıştı. Ve onun bakışları da hareketlerini takip ediyordu.

Göğsünden kısık bir hırıltı yükseldi.

"Beni istemiyor musun, Nyte?" diye sordu Ember.

"Ember..." Ses tonunda bir uyarı vardı, ama aynı zamanda ilkel, cezbedici bir açgözlülük de hissediliyordu.

"Bu senin olabilir," dedi usulca, parmaklarını vajinasının içinde gezdirip dudaklarını hafifçe okşayarak. Zaten onun için ıslanmıştı, sıvısı kıvrımlarını kaplamış ve neredeyse kalçalarına kadar damlıyordu. "Senin olabilirim."

Nyte'in kuyruğu arkasında çırpınıyordu. Bakışları hâlâ onun vajinasına odaklanmış, tutkuyla izliyordu ve vücudundaki yıldızlar daha da parlıyordu. Derin bir nefes aldı, burun delikleri avını koklayan bir yırtıcının gibi genişledi.

Ember klitorisini okşadı. Vücudunda zevk fısıltıları dolaşırken nefes nefese bir iç çekiş çıktı ağzından. Başını geriye yasladı, sırtını kavisletti ama Nyte'den gözlerini ayırmadı. Onu bu halde görmek inanılmaz derecede erotikti. Baştan çıkarılmaya direnirken vücudundaki gerilim, gözlerindeki alev alev yanan arzu, umutsuz, tüketici istek... İçinde şehvetli bir canavar uyanmıştı ve bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar heyecan vericiydi.

Ember'in klitorisine her dokunuşta hissettiği duygu daha da keskinleşti. Kendi parmakları yerine onun parmaklarının dokunmasını çok istiyordu.

"Beni tamamen alabilirsin, Nyte." Bacaklarını daha da açtı, nefesleri kesik kesik ve sığlaştı. "Beni istediğin gibi alabilirsin."

Ember elini aşağı kaydırды ve orta parmağını vajinasının derinliklerine sokup içeri dışarı pompaladı, ne kadar ıslak olduğunu tam olarak duydu. "Beni becerebilirsin."

Nyte dişlerini gösterdi ve bir adım ileri attı, ancak boynundaki kaslar gerilerek aniden durdu. Kasıklarında karanlık toplandı ve kadın, büyülenmiş bir şekilde, bu karanlığın, şekillendirilmiş başı ve gövdesi boyunca uzanan açılı çıkıntılarıyla penisini oluşturmalarını izledi. Vajinası, o anların içinde nasıl hissettirdiğini hatırladıkça kasıldı.

Parmak ucunu geri çekerek vücudunda gezdirdi, karnından, göğsünden ve meme ucundan geçen kaygan sıvının izini bıraktı. "Beni tadabilirsin."

Ember dudaklarını parmağının etrafına kapattı ve uyarılmasını emerek bastırdı.

"Sen kötü cadısın," diye hırladı. Penisinin ucundan parıldayan gümüş rengi bir damla meni sızdı.

Yavaşça parmağını çekti ve dudaklarında bir gülümseme belirirken alt dudağını parmağıyla okşadı. "Beni sonsuza dek yanında tutabilirsin, Nyte."

Aniden Nyte tam karşısında belirdi. Gözlerinin algılayamayacağı kadar hızlı mı hareket etmişti yoksa ışınlanmış mıydı, hiçbir fikri yoktu; sadece tam orada olduğunu, ellerinin kalçalarını demir gibi bir kavrayışla tuttuğunu ve pençelerini etine sapladığını biliyordu.

Etrafında gölgeler dönüyordu ve dünya bir anlığına kaybolmuştu, ancak onun üzerindeki tutuşu aynı sağlamlık ve güven içinde kalmıştı. Gölgeler yeniden belirmediğinde, artık Ember'ın önünde değil, altında, kalçaları göğsünde ve dizleri başının iki yanında duruyordu.

Ember'in gözleri, onun yakıcı, yıldızlarla dolu bakışlarıyla karşılaştığında alevlendi.

Ellerini kadının uyluklarına dolayarak onu öne doğru çekti, ta ki vajinası yüzünün üzerine gelene kadar. "Bu am benim."

Ve sonra dudakları onun üzerindeydi.

Ember, adamın klitorisine yapışıp sert ve keskin bir şekilde emmesiyle nefes nefese kaldı; bu emme hareketi vücudunda bir zevk patlamasına neden oldu. Elleri neyi tutacağına karar veremeden çırpındı, sonunda

adamın boynuzlarına düştü. Boynuzlarını sıkıca kavradı, ezici his giderek artarken kaşları çatıldı ve ayak parmakları kıvrıldı.

"Ah, ah kahretsın! Nyte!" diye bağırdı, gözlerini sımsıkı kapatarak.

Tam orgazm olacağı sırada, adam klitorisini bıraktı ve sıcak, lezzetli dili kıvrımlarının arasına daldı. Kadın bir ürperti geçirdi ve ardından klitorisi, adamın ona yaşatmadığı orgazmın acısıyla zonkladı.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı. "Hayır, hayır, hayır."

Kükredi, titreşimler bir anlığına içine yayıldı ve ardından uzun dilini vajinasının içine daldırdı. İç duvarları tatlı istilaya karşı kasıldı. Pençeleri derisine saplandı, diliyle onu delip geçerken, hızlı ve derin itişlerle içeri ve dışarı girip çıkıyor, kıvrılıp bükölüyor, içindeki her hassas noktaya dokunuyordu.

Sonra ağzı tekrar klitorisine döndü, dili ve dudakları yavaş, uzun süren ısırıklar ve dairesel hareketlerle orayı okşadı. Dışlerinin hassas etine sürtünmesini hissedebiliyordu ve bu da heyecanı artırarak karnında kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Ve yapabildiği tek şey onun üzerinde kıvranmaktı, çünkü elleri sıkıca bacaklarının üzerinde onu yerinde tutarken, o da gözlerinden hiç sapmayan, uhrevi bakışlarıyla vajinasını adeta yiyip bitiriyordu.

Yumuşak tüyler tenine dokunurken, gölgeler ondan ayrılıp adeta vücudunun her yerine değıyordu.

Ember nefes nefese, hırıltılı bir sesle defalarca onun adını tekrarladı, yerinde duramıyordu. Daha fazla baskıya, daha fazla sürtünmeye, ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bu anın her şeyi, Nyte'in her şeyi bunaltıcıydı, ama asla yeterli değildi. Asla da olmayacaktı. Her zaman daha fazlasını isteyecekti.

Vücudunda bir sıcaklık yayıldı, teni karıncalandı, kalçası sallandı ve uylukları titredi. Boynuzlarını daha sıkı kavradı. Çok, çok yakındı.

Hisler dayanılmaz hale geldiğinde, ellerinin üzerine düştü ve tüm çekingenliği kaybolarak onun yüzüne oturdu. Var olan tek şey Nyte ve içindeki coşkun hazdı. Göğüsleri altında sallanıyor, ona sürtünürken inlemeleri odayı dolduruyordu.

Çıkardığı sesler vahşiydi; göğsünün derinliklerinden gelen hırıltılar, homurdanmalar ve inlemeler vajinasına titreşerek hissi daha da yoğunlaştırıyordu. Dili, klitorisini hızla, acımasızca, tekrar tekrar yaladı.

Nyte, kadının uyluklarını kavrayarak onu sıkıca aşağı çekti, dudaklarını klitorisine bastırdı ve emmeye başladı.

Yıldızlar ona doğru hızla akarken, nefesini, düşüncelerini, görüşünü çalarak Ember'ın bedeni gerildi. Boğazından keskin bir patlama çıktı, tiz çığlıklara dönüştü. Bedeni, ardı ardına gelen coşku dalgalarıyla kasıldı ve bu saldırıdan kaçmaya çalışsa da Nyte onu ağzına hapsetti.

"Nyte!" diye yalvardı, gözleri yaşadığı yoğunluğun etkisiyle yaşlarla doluyordu, ama adam pes etmedi. Ta ki onu bir orgazm daha sarana ve vücudundan yoğun bir sıvı akışı fişkırana kadar.

Yirmiinci Bölüm

Nyte, Ember'ın boşalmasını izlerken ondan içti. Bacaklarını yerinde tuttu, vajinasının erişemeyeceği bir yere gitmesine izin vermedi ve özünün her damlasını yalayarak ondan daha fazlasını çıkarmaya çalıştı. Üzerinde titriyordu, uylukları başının iki yanında titriyordu ve tutkulu, çaresiz çığlıkları, şimdiye kadar duyduğu en tahrik edici şarkı gibi havayı dolduruyordu.

O, bu nektarla yetinmeliydi. Doymuş olmalıydı. Kaç kişi bu kadar saf, bu kadar cennet gibi bir şeyin tadına baktığını söyleyebilirdi ki? Ondan daha fazlasını istemek bencilce, açgözlüce, oburca olurdu.

Ama içindeki dayanılmaz ihtiyaç, bu tür şeyleri umursamasına yetmeyecek kadar güçlüydü. Olası acı ve ıstırap, o kırılgnalık, bunların hiçbirisi önemli değildi. Ember artık her şeydi ve kendini daha fazla mahrum bırakmayacaktı.

Öfkeyle dudaklarını ondan ayırdı. Kadının kaygan sıvısı çenesinden aşağı damladı ve dili onu yalamak için dışarı fırladı. Kokusu burnunu doldurdu, başka kokuya yer bırakmadı ve o da bu kokuyu açlıkla içine çekti.

Gölgelerin selinde, Ember'in altından kayboldu ve arkasında yeniden belirdi. Elleri ve dizleri üzerinde, hemen başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı; gözleri yarı kapalı ve zevk ve arzuyla parıldıyordu.

Ona, onun hissettiği kadar büyük bir ihtiyaçla baktı. Ölümlü bir varlık, onun iştahına denk. Tanrı aşkına, o mükemmeldi.

Onun sevgili küçük cadısı.

Nyte, elleriyle kalçalarını kavradı, pelvisini eğerek penisinin başını ıslak vajinasına bastırdı ve sertçe içine girdi. Kadın nefes nefese kaldı, kolları titriyordu, o da hırliyordu. Hassas teni, iç duvarları sıkışırken pençelerinin altında teslim oldu.

Haz duygusu kasıklarından yukarı doğru sarmal şeklinde yükselerek vücudunun geri kalanına yayıldı. Hiçbir şey Ember kadar iyi hissettirmiyordu. Hiçbir şey ona yaklaşamamıştı, yaklaşamayacaktı da. Bu, evrenin değişmez tek gerçeğiydi.

Onu sıkıca tutarak, tekrar tekrar, sert ve hızlı bir şekilde içine girip çıktı, penisini gittikçe daha derine itti ve zevkini gittikçe artırdı. Penisinin ucu uyluğunun etrafına dolandı, kıvrımlarına bastırdı ve kalçalarının hareketleriyle eş zamanlı olarak klitorisini okşadı. Vücudundan yayılan gölgeler, varlığının, ruhunun uzantıları, tenine dokundu ve meme uçlarını tahrik etti.

Ve o hâlâ hızını artırdı, hâlâ artan bir güçle itti, karnının alt kısmındaki basınç gittikçe arttı. Elleriyle, cinsel organıyla, kuyruğuyla ve gölgeleriyle Ember'ın her şeyini hissetti, her tepkisini, vücudundan geçen her titremeyi, içine çektiği her nefesi, hızla atan kalbinin her çarpıntısını hissetti ve hâlâ daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sonsuza dek daha fazlasına.

Onu hissetmek yeterli değildi. Nyte'in onunla bir olması gerekiyordu. Bedenini ve ruhunu ona işlemesi, böylece asla ayrılamayacakları, bir daha asla birbirlerinden ayrı kalmayacakları bir hale gelmesi gerekiyordu.

Onu götür.

Ona şiddetle vurdu, kadın acıyla bağırdı.

Onu sahiplen.

Pençeleri derisine saplandı, onu tekrar penisinin üzerine çekti, uylukları birbirine çarpıyordu.

Onu yanında tut.

Nyte'nin kuyruğu klitorisine sıkıca bastırılmış ve titreşiyordu.

Bana ait.

Kırık bir çığlıkla Ember öne doğru düştü, kolları altından güçsüzleşti. Kalçaları daha da yukarı kalktı, aç hareket eden bedenleri arasındaki sürtünmeyi artırdı ve penisinde yeni bir zevk dalgası yayıldı.

Battaniyeyi sıkıca kavradı, yüzünü yanağına yaslamak için çevirdi, nefesi gümüş rengi saçlarının dağınık tellerini savurdu. Gözleri kapalı, dudakları aralık, yanakları kızarmıştı. Her geçen an daha da güzelleşiyordu.

Ve Nyte pes etmedi. Kalçalarını ileri geri hareket ettirdi ve kadının bedeni onu sıkı, aç ve kaygan bir şekilde içine çekti.

Gözleri yere indi. Üzerinde minik yıldızlar parıldayan ve kadının özüyle kaplı koyu renkli penisinin, onu içine alacak şekilde genişleyen ve onu içeride tutmak için kasılan pembe teninin içinde girip çıkışını izledi. Bu manzarayı görünce göğsünden bir hırıltı koptu.

Bana ait.

Bakışları vajinasının üzerindeki gül şeklindeki çıkıntıya kaydı. Onu tamamen doldurması, ona kendisinin olduğunu, her şeye sahip olduğunu hissettirmesi gerekiyordu. Gölgeleleri kasıklarından uzanıp kalçasının içine doğru ilerleyerek ikinci penisini oluşturdu. Etinin etrafındaki sıklıktan dolayı inledi. Kalçalarını hareket ettirirken, bir penisin çıkıntılarının diğerinin alt tarafına değdiğini, ikisinin de onu tamamen doldurduğunu, sadece etleriyle ayrıldığını hissedebiliyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi, bir yandan da Nyte'ı daha fazla görebilmek için kalçasını ona doğru iterek yatak örtüsünü tırmaladı.

Nyte, zevk vücudunda sarmal bir şekilde ilerleyip kalbini, zihnini, ruhunu sararken, nefesleri ham ve ağır bir şekilde ona tekrar tekrar girdi. Tıpkı onun bedeninin onun penisini sıkıdığı gibi, onun bedenini de sıkıca sıkıyordu. Uylukları onun uyluklarına çarpıyor, ses onun giderek artan çığlıklarıyla karışıyordu.

"Sen benimsin, Ember," diye hırladı. "Bana aitsin."

Gölgeleleri kıvrılıp meme uçlarını sıkıştırırken ve kuyruğu klitorisine sürtünürken, elini kalçasından kaldırdı ve poposuna vurdu. Derinin deriye çarpma sesi diğer seslerin üzerine yükseldi, keskin, delici ve tamamen tatmin ediciydi.

"Afiyet olsun!" diye haykırdı nefes nefese.

Tanrım, onun adının onun dudaklarından dökülmesini ne kadar çok seviyordu.

Onun çılgın inlemelerinin tadını çıkardı, kalçalarının ve vajinasının penisini ne kadar tatlı ve açgözlü bir şekilde kavradığının tadını çıkardı, yumuşak bedeninin her acımasız itişinde nasıl titrediğinin tadını çıkardı, hislerin onu açıkça alt etmesine rağmen ona karşılık vermeye çalışmasının tadını çıkardı.

Hareketleri sendeledi ve vajinası onu sıkıca kavradı, sıcak meni fişkirirken sözsüz bir kutsama haykırdı.

İçindeki baraj nihayet yıkılınca Nyte'nin göğsünden bir kükreme koptu. Özü cinsel organlarından fişkırdı ve coşku onu paramparça etmekle tehdit ederek içinden geçti. Kanatlarını sonuna kadar açarak, son bir hamleyle kendini olabildiğince derine gömdü, parmakları kalçalarını kavradı.

Bir şekilde gözlerini açık tutmayı başardı. Görebildiği tek şey Ember'dı; karanlığın içinde dans eden yıldızların fonunda sadece o, boşlukta milyarlarca ışık noktası, hepsi parıldayarak görüşünü tamamen kör edici bir beyazlıkla kapladı.

Nyte, bir kolunu Ember'ın beline doladı ve gövdesini yukarı çekerek onu kendi göğsüne yasladı. Diğer kolunu da etrafına doladı ve boğazını kavrayarak parmaklarıyla başını geriye doğru eğdi ve yüzünü kendine çevirdi.

Gözleri buluştu. Gözlerindeki ateşin şehvetten çok daha fazlası olduğu, ona baktığı duygunun ne kadar yoğun olduğu inkar edilemezdi. Bu duygu ona da yansıyor, adeta varlığından fişkırıyordu.

Ve aynı duygu onun da göğsünde karşılık olarak yankılandı, mükemmel bir yansıma.

"Sonsuza dek," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak sahiplenici, sahiplenici bir öpücük verdi.

Yirmi Birinci Bölüm

Ember, kollarını tezgâhın üzerine koymuş, eğilmiş bir şekilde duruyordu ve Nyte'nin dükkanın karşısındaki bir müşteriyle konuşmasını, müşterinin de Nyte'nin kıyafetlerini işaret etmesini gülümseyerek izliyordu. Adama göre Nyte insan gibi görünüyordu ve şu anda normalde bir mankenin üzerinde duran kıyafetlerden birini giyyordu. Ama Ember için o, her zaman olduğu gibi muhteşem, yıldızlarla dolu bir iblisti.

Ve aman Tanrım, ne kadar da seksiydi!

Siyah ve mor korse yeleği ince belini vurgularken, geniş göğsünü ve omuzlarını ortaya çıkarıyordu; altındaki siyah gömlek ise kaslı, ince kollarına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Ember'ın bakışları vücudunda gezindi ve alt dudagını dişlerinin arasına aldı. Siyah pantolonu uyluklarını ve sıkı kalçasını sarıyordu.

Altında ne olduğunu bilmesine rağmen, kıyafetleri onu, günahkar derecede çekici vücudunu santim santim soyup ortaya çıkarmak için can atıyordu. İçinde alevlenen arzuyla kıpırdandı, bacaklarını birbirine sürttü.

Geçtiğimiz birkaç gün, önceki haftaya göre tam bir zıtlık içindeydi. Nyte nadiren yanından ayrılmış, neredeyse ellerini ondan uzak tutamamıştı. Onu uçakla götürdüğü gece, karşılıklı şehvet ve özlemlerine sonunda yenik düştüğünde, o uyuyana kadar yatakta onunla kalmıştı. İçinde kalmıştı. Ve o günden beri her gece böyle olmuştu.

Ember'ın vajinası ve kalçası, sabah butiğe gelmeden önce yaptıkları şeyin hatırasıyla kasıldı; hisler hala tazeydi.

Sanki düşüncelerini sezmiş gibi, Nyte ona doğru baktı. Mor-mavi gözleri ateşle parladı ve dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle

kıvrıldı. O kısa bakışta şeytani bir vaat vardı ve bu da içinde bir arzu dalgası uyandırdı.

Kapanışı sabırsızlıkla bekliyorum.

Ember'ın yanında biri öksürdü.

Kadın, dalgın dalgın etrafa bakınırken birden kendine geldi, doğruldu ve tezgahın diğer tarafında, kucağında bir sürü eşyayla bekleyen kadına baktı.

Ember, tezgahı işaret ederek aceleyle, "Çok özür dilerim," dedi. "Bunların hepsini buraya koyabilirsiniz."

Kadın elinde tuttuğu eteği, çantayı ve takıları yere bırakırken kıkırdadı. Öne eğilerek, Nyte'ı imalı bir şekilde işaret etti. "Seni suçlamıyorum. Çok yakışıklı."

Ember sıırttı.

Ve o benim.

Ama bu doğru değildi, değil mi? Belki şimdilik onundu, ama beş gün sonra dolunay yükseldiğinde, onları birbirine bağlayan büyüden kurtulacaktı. Onu terk etmekte özgür olacaktı.

Ember'ın içindeki o ısıt ısıt parlayan mutluluk söndü. Kadınla sohbet ederken ve ürünlerin kasada ödemesini yaparken gülümsemesini zorla yüzünde tuttu.

"Ah, bir de bu." Kadın, kasanın yanındaki sepetten son paket tütsü çubuğunu aldı. "Bunları çok seviyorum."

"Onlar benim de favorilerim."

Özellikle de baharatlı, odunsu kokusu ona Nyte'ı hatırlattığı için.

Kadın ödeme yapıp dükkandan ayrıldıktan sonra Ember, Nyte'ye baktı. Adam hâlâ onunla sohbet ediyordu ve Nyte'nin söylediğı bir şeye yüksek sesle gülüyordu. Ne kadar huysuz davransa da, bu iblis istediğı zaman gerçekten de çekici olabiliyordu ve dükkandaki müşterilerle kurduğı iletişim, onu şaşırtmaya devam eden bir kolaylık ve coşkuya dönüşmüştü.

O sırada dükkanda başka kimse olmadığı için Ember, arka odaya gidip sepeti doldurmak üzere biraz daha tütsü almak fırsatını değerlendirdi. Parmak uçlarına yükseldi, üst raflardan birindeki kutuyu kaptı ve aşağı çekti.

"Sonunda!" diye tiz bir ses yankılandı.

Ember çığlık attı, kutu elinden kaydı ve yanında minik, parlayan bir figür belirdi. Kutunun yere düşmesini engellemek için çaresizce çabaladı. Kutuyu göğsüne sıkıca bastırdıktan sonra, periye baktı. "Sığırıcık?"

Sığırcık kuşu kutunun üzerine konarken sıırttı. "Başka kim olabilirdi ki?"

Ember'ın içinden bir ürperti geçti. O dişlerin ne kadar keskin olduğunu asla kendi gözleriyle öğrenmek zorunda kalmamayı umuyordu. İlk bakışta Starling'in bir peri masalından çıkmış, narin ve güzel bir peri olduğunu düşünebilirdiniz, ama güzelliğinin tehditkar bir yanı da vardı. Belki de üçüncü gözü, uzun vücut oranları ve fazladan kolları gibi daha insan dışı özelliklerinin tuhaflığından kaynaklanıyordu bu.

Yakından bakınca biraz rahatsız ediciydi.

"Çok şaşırdım," dedi Ember. "Seni o ilk geceden beri görmemiştim."

Sığırcık kıkırdadı. "Ama ben senden çok gördüm."

Ember kaşını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

Cin, sağ üst elini savurarak, "Seninle yalnız konuşmayı bekliyordum, ki bu son birkaç gündür ikiniz ayrılmaz olduğunuz için zor oldu. Şikayetçi değilim tabii ki. Nyte'nin umutsuzluktan kurtulup yeniden hayata dönmesini yüzyıllarca bekledim ve işte o yaşıyor. Sen kesinlikle onda yeni bir şey ortaya çıkardın, cadı yavrusu. İkinizi görmek, ikinizi duymak..." dedi.

Daha da genişçe gülümsedi ve kendini yelpazeledi.

Ember ona şaşkınlıkla baktı. "Bekle, bekle, bekle, bekle. Bizi sevişirken mi izledin?"

Starling gözlerini devirdi. "Siz ölümlüler çok gerginsiniz. Ama hayır, izlemek için kalmadım. Sadece zaman zaman kontrol ediyorum. Yani... nöbet tutuyorum, diyebiliriz. Bu yüzden sizinle konuşmak zorundayım."

"Neden ben de Nyte değil?"

"Çünkü bunu sadece sen yapabilirsin." Starling, Ember'ın önünde havada süzölmek için yükseldi. "Nyte sana Sarnessa'nın onu aradığını söyledi mi?"

Ember'ın midesi alt üst oldu. Nyte ne zamandır biliyordu? Ve neden... neden ona söylememiştir?

Kadın kutuyu sıkıca tutarak aşağı baktı. Acaba... hâlâ o şeytan kadına karşı hisleri mi vardı? Onun ihanetinin acısını atlatmak için dört yüz yılını kendi isteğiyle sürgünde geçirmişti. Starling, Ember aracılığıyla çağırmayı başlatmasaydı, hâlâ orada olurdu. Bunun sebebinin savunmasız kalması, kalbinin iyileşmesi için zamana ihtiyacı olması olduğunu söylemişti. Ama bu, içinde bu kadar çok şeyi uyandıran şeytan kadına karşı hiçbir his beslemediği anlamına gelmiyordu.

“Hayır,” dedi Ember başını sallayarak kutuyu rafa koyarken. “Nyte bana söylemedi.”

Starling yaklaştı ve Ember'ın çenesinin altına bir el koyarak onu kaldırdı, Ember'ı kendisine bakmaya zorladı. Küçük yapısına rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Cadı yavrusu, aklından geçen düşünceleri biliyorum. Onları bir kenara bırak ve bir daha asla geri dönmeleri için ateşe ver. O, ona karşı sadece nefret besliyor. Eğer sana söylemediyse, seni korkutmak istemediği içindir."

"Öyleyse neden bana söylüyorsun?"

“Seni hazırlamak için, çünkü o gelecek. Daha önce ondan çaldığı şeyi tekrar almaya çalışacak. Onun gücüne göz dikmiş durumda ve bu güç şimdi özellikle etkili olacak. Bu yüzden sana bir lütuf bahşedeceğim. O şeytana karşı kullanabileceğin bir şey.”

Sığırcık, Ember'ın omzuna kondu, ağzını Ember'ın kulağına yaklaştırdı ve Ember'ın anlayamadığı kelimeler fısıldadı. Bu kelimeler, anlatılmamış bir güçle yankılanarak Ember'ın omurgasında bir ürpertiye neden olurken, parmaklarında ve ayak parmaklarında elektrik çarpması gibi bir his uyandırdı ve uzuvlarında çıtırtılar yarattı.

Ve her ne kadar mantıklı olmasa da, gerçekliğin böyle işlemesi gerekmeseydi, o sözler zihninde kök saldı. Sanki onları duymak bile onları kendisinin bir parçası haline getirmişti, sanki ihtiyaç duyduğu her an onlara başvurabilirdi.

Starling konuşmasını bitirdiğinde, gülümseyerek geriye doğru çekildi. "Ona karşı o büyüyü oku."

Ember parmaklarını göğsüne dokundurdu, içinde kadim ve gizemli bir büyüün döndüğünü hissetti. "Bir succubus'a karşı büyü yapmamı mı istiyorsun?"

Starling sırtarak başını salladı. "Doğrudan cehenneme gönderin onu."

“Bunu başarabilir miyim bilmiyorum. Nyte'ı nasıl çağırdığımı bile bilmiyorum. Uyuyordum!”

“Ah, cadı yavrusu. İçinde güç var. Onu nasıl kullanacağını hiç öğrenmedin, ama o orada ve emrine amade. Ve o an geldiğinde... ne yapacağını bileceğine inanıyorum.”

Ember'ın kaşları çatıldı. Bütün bunlar onun için çok yeniydi. Hayal ürünü olduğunu düşündüğü, sadece fantastik kurgularda var olması gereken şeyler, gerçekliğinin bir parçası haline gelmişti. Büyü yapabileceğini, cadı olduğunu neden düşünmüştü ki?

Ailemle ciddi ciddi konuşmam gerekecek.

Depoya açılan perde kenara çekildi ve kapıda Nyte belirdi. Gözleri Starling'e kaydı. "Burada varlığını hissettiğimi sanıyordum, cin. Şimdi ne tür bir yaramazlık yapıyorsun?"

"Yaramazlık mı?" diye alay etti Starling. Yüzünün bir tarafını Ember'ın yanağına bastırdı, kanatları Ember'ın saçlarına sürtündü. "Sadece sevimli cadımızla sohbet ediyorum."

Kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Bizim mi?"

Dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturarak Nyte'ye doğru uçtu. "Ne kadar sahiplenici bir gece kuşusun."

Ona gülümsedi, açıkta kalan dişleri pek de sıcak bir ifade taşımıyordu. "Bütün o gözlemlmelerden, bu ölümlü üzerindeki iddialarımı mutlaka duymuşsundur. O benim."

Cin, hafif ve cıvıltılı bir kıkırdama çıkardı. "Bunu duyduğuma çok sevindim." Küçük sol elleriyle yanağını okşadı. "Gitmem gerek. Yapacak çok iş var, anlarsın. Hoşça kal!"

Cin kayboldu ve geride soluklaşan küçük bir yıldız tozu bulutu bıraktı.

Kaşını çatarak kollarını kavuşturan Ember, kalçasını yana doğru eğdi ve Nyte'ye baktı. "Starling'in bizi izlediğini ne zamandır biliyorsun?"

Kıkırdayarak Ember'a doğru yürüdü, kollarını ona doladı ve onu göğsüne çekti. "Başından beri öyleydi, ama önemli değil. Biz bilsek de bilmesek de, o her zaman kendi küçük planının nasıl işlediğini izleyecekti."

Yüzünü aşağı indirirken parmağıyla saç tutamını kavradı, burnunun ucunu onun burnuna hafifçe değdirdi, dudakları onun dudaklarına kışkırtıcı bir şekilde yaklaştı. "Ne olursa olsun, şu anda bizi izlemiyor..."

Elleri, sıcaklık yayarak kalçalarına doğru kaydı ve kısa eteğini yavaş yavaş yukarı çekerek bacaklarının daha fazlasını ortaya çıkardı.

Ember'ın nefesi kesildi ve onu durdurmak için kollarından tuttu. "Nyte! Dükkan açık. Biri içeri girebilir."

"Kapıyı kilitledim ve tabelayı çevirdim." Nyte başını daha da eğdi ve dişleriyle kadının boynunu sıyırdı, kadın titredi. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Ağzını iyice açtı ve ısırıldı.

Acının şiddeti dudaklarından bir çığlık koparmasına neden oldu, ancak bu çığlık yükselen bir zevk dalgasıyla hızla kayboldu. Ember ellerini kaldırdı ve parmaklarını koyu saç tutamlarının arasına sokarak kavradı.

Zevk dalgaları vücudunda hızla yayılırken, onu daha da sıkıca kucakladı; zevk doğrudan klitorisine ulaştı ve klitorisinin zonklamasına neden oldu.

Parmakları kasıldı, kalçalarını kavradı ve pençelerini etine bastırdı.

“Nyte,” diye inledi, ağzından gelen her nazik çekiş, içindeki boşluk ve acıyı daha da artırırken, içini kasiyordu. Nefes nefese bir kahkaha dudaklarından döküldü. “Vampir olmadığını söylemiştin.”

Dişlerini geri çekti ve dili yaraların üzerinden kayarak onları karıncalandırdı ve ısıttı. Kıkırdayarak başını kaldırdı ve gözlerine baktı. "Senden bir kez daha tatmak için her şeyi yaparım."

Nyte, açgözlü bir öpücükle dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ve onu duvara yasladı. Dilinde kan tadı vardı, bu tat onun kendi tadıyla karışmıştı ve Tanrım, bu neden bu kadar tahrik ediciydi? Onu yerden kaldırdı, bacaklarını iyice açtı ve o da bacaklarını kalçalarına dolayarak öpücüğe karşılık verdi, dudaklarını araladı ve günahkar dilini karşıladı.

Kuyruğu uyluğunun arkasında sürünerek iç çamaşırının altına kayd. Kuyruğu vajinasına değdiğinde Ember inledi. Kumaşın yana çekildiğini, sıcak merkezine hava değdiğini hissetti ve sonra Nyte'in penisi oradaydı, başı ona sürtünüyordu.

Bir hırıltıyla yavaşça, derinden içine girdi, kalınlığı onu gerdi, uzunluğu onu doldurdu ve Ember onun ağzına karşı nefes nefese kaldı. Dediği gibi, ona mükemmel şekilde uyacak şekilde yaratılmıştı.

Nyte'in gözleri, vahşilik ve sahiplenmeyle parıldayarak, onu içine çekerken bakışlarını esir aldı ve ikisini de yavaş yavaş coşkunun doruklarına doğru götürdü. Evren etraflarında parçalanmaya başladığında bile ikisi de bakışlarını başka yöne çevirmedi.

Yirmi İkinci Bölüm

Banyoda düşün çalıştığını, Ember'in suyun altında hareket ederken çıkardığı sesleri duysa da, Nyte'in zihni ilk defa onun çıplak bedenini hayal etmekle meşgul değildi. Zaten on gün boyunca birlikte duş aldıktan sonra artık hayal etmesine de gerek yoktu.

Bunun yerine, dikkati dışarıya yönelmişti.

Ember'in yatağının üzerinde uzanmış, hızla kararan akşam gökyüzüne pencereden bakıyordu. Bugün hiç bulut yoktu. Son gün ışığı, görüş alanını engelleyen binaların üzerinde batıda inatla varlığını sürdürüyor, soluk turuncudan mora, oradan da siyaha doğru soluyordu.

Duş kapandı. Geriye kalan sessizlik, kısa süre sonra Ember'in saç kurutma makinesinin vızıltısıyla doldu.

Nyte'in kuyruğu battaniyeye tembel ve ağır bir ritimle vuruyordu. İnsanlar sabrı bir erdem olarak görürdü. O da buna katılıyordu; ölümsüzlük, sabrı olmayan herkes için dayanılmaz olmalıydı. Ama bu gece sabrı her zamankinden çok daha azdı.

Ember'ı beklemek her zaman böyle hissettirecekti. Bunu imkansız bir kesinlikle biliyordu ve vücudunun hiçbir parçası bu gerçeği inkar edemezdi. Gözden kaybolduğu her an, göğsünde kocaman bir boşluk, o kadar soğuk ve boş bir his oluşuyordu ki, yanıyordu. Dokunuşunun onu yatıştırılamayacağını bilmesine rağmen şimdi ovuşturuyordu.

Ve bu his, beklediği diğer şey yüzünden daha da şiddetlendi.

Ay.

Bağlayıcı büyü, bu gece yükselecek olan dolunayın kalan gücüne tepki vererek içinde kaynaşıyordu; sanki büyü, kendisi de ondan kurtulmak kadar

dağılmayı istiyordu. Çünkü Nyte bir kere özgür kaldığında...

Parmakları seğirdi, pençelerini göğsüne sürttü ve kuyruğunu sertçe yere vurdu.

Özgürlük... Şimdi onun için ne anlama geliyordu? Ember ile birlikte sadece bir ay hapsolmuş olsa da, hapis hayatı bundan çok daha uzun sürmüştü. Özgürlük neydi? Neleri kapsıyordu?

Seçim. Nihayetinde özgürlük, seçim yapabilme gücüydü.

İçinde güçlü, ilkel ve birbirine zıt duygular girdap gibi dönüyordu. Işık ve karanlık, ateş ve buz, gürültü ve sağır edici bir sessizlik. Ve Ember bunların hepsinin merkezindeydi. Nyte'in merkezindeydi.

Ellerini karnının üzerinde birleştirip aşağı doğru bastırdı.

Şehvet. Ember'a karşı hissettiği buydu, değil mi? Tüketen, zihni bulandıran bir şehvet ve bunun saplantıya dönüşmesine izin vermişti. Bu arzulara göre hareket etmek onları sadece daha da alevlendirmişti.

Sarnessa ile birlikte yoğun bir şehvet seline kapılmıştı. Bunun hissini, tadını biliyordu. Şimdi bunu kendisinde de tanıyordu, ancak bu şehvet, succubus'un onda uyandırdığı her şeyden yüz kat daha saf ve güçlüydü.

Çünkü bu sadece şehvet değil, basit bir saplantı da değil...

Nyte derin bir nefes aldı. Havada gecenin tadını alabiliyordu, yaklaşan ayın büyüsunü her yerinde hissedebiliyordu. Ama bunların hepsi içindeki şeyle kıyaslanamazdı. Varlığının her zerresine yayılmış bu muazzam, karmaşık duyguyla.

Bu büyüleyici, her şeyi kapsayan şey, aynı anda hem çok açık hem de çok incelikli, daha önce hiç hissetmediği, hayal bile edemeyeceği, çok geniş ve derin bir duygu. Harika, korkunç, ürkütücü ve ilham verici.

Hayır, bu sadece şehvet ya da saplantı değildi, hatta yakından bile alakası yoktu. Bu yeni bir şeydi ve nasıl idare edeceğini, nasıl besleyeceğini bilmesede, adını biliyordu.

Bu, dipsiz, acımasız bir uçurumun ötesinde birbirine uzanan iki ruhtu. Büyüsel veya fiziksel olsun, diğer tüm bağlardan daha güçlü, kaderi bile aşan bir kuvvetle birbirine çekilen iki kalpti.

Bu... aşktı.

Starling'in kullandığı kelimeyi hatırladı.

Ruh eşi.

Ve bu gece, onu Ember'a bağlayan büyülu bağ dolunayın ışığı altında çözüldüğünde, bir seçim yapması gerekiyordu. Özgürlüğün onun için ne anlama geldiğini, nasıl görüneceğini tanımlamalıydı...

Burada uzanıp bunu düşünürken, ne istediğinden, sevgili küçük cadısına ne vermek istediğinden giderek daha emin oluyordu.

Bu gece ona bir hediye verecekti—

"Güzel Nyte'im."

O tanıdık, baştan çıkarıcı ses Nyte'nin etrafında yankılandı. Onu etkisi altına aldı, duyularını, bedenini, zihnini istila etti. Bir zamanlar onu cezbederdi, tahrik ederdi. Dizlerinin üstüne çöker, itaat etmeye can atardı.

Bu durum artık onun tüylerini diken diken ediyor ve gölgelerini alt üst ediyordu.

Sarnessa'nın kokusu onu sardı, hoş kokulu ve cezbediciydi. Kalçasında bir ağırlık hissetti ve omuzlarına saçlarının değdiğini hissetti, sonra Sarnessa üzerine çıktı, kalçalarının üzerine oturdu ve kollarıyla başını iki yandan kavradı.

Simsiyah gözleri Nyte'ın gözlerine dikildi ve gülümsedi. "Merhaba, aşkım."

Sarnessa başını eğdi ve dolgun, koyu dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Nyte onu itti, aynı anda gölgeye dönüşüp yataktan birkaç metre ötede yeniden belirdi. Tüm varlığı alarm, yanlışlık ve öfkeyle doluydu.

Sırtüstü yatağa uzanmış, dizleri bükülü ve bacakları açık bir şekilde kahkaha attı. Tüm kızıl teni göz önündeydi. Uzun, simsiyah saçlarının arasından kıvrımlı siyah boynuzlar çıkıyordu; saçları başının etrafına yayılmıştı.

Sırtını kamburlaştırdı, pençe gibi parmakları yatağa saplandı, ellerini göğsüne doğru götürerek göğüslerini avuçladı ve sert, koyu kırmızı meme uçlarını kavradı. "Ah, Nyte'im, seni ne kadar özledim."

Ellerini yanlarında yumruk yaptı, eski acının yankılarıyla zonklayan göğsünü tutma dürtüsüyle mücadele etti. "Hisler karşılıklı değil ve ben senin değilim."

Sarnessa yan tarafına dönerken alt dudağını büzdü ve başını avucuna yasladı. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Bu çok hafif bir ifade."

"Dört yüz yıl boyunca Umutsuzluk Çukurundaydınız. Bunu bilseydim, olanları düzeltmek için daha önce yanınıza gelirdim. Açıklamak için." Yüz ifadesi şehvetli bir hal aldı. "Size telafi etmek için."

"Açıklamak için mi?" Acımasızca güldü, kuyruğunu havada savururken etrafında gölgeler birleşti. "Hâlâ atan kalbini göğsünden söküp boğazına

tıkmalıyım. Boğulurken açıklama yaparsın.”

Kaşları çatıldı ve kendini yukarı doğru iterek yataktan kalktı. "Açlığın kölesi olmanın ne demek olduğunu biliyor musun? O amansız, kemirici acıyı hissetmenin, varoluşunun ilk anından itibaren dinmeyen bir susuzlukla işkence görmenin ne demek olduğunu?"

Sarnessa ona yaklaştı, kalçaları ve göğüsleri şehvetli bir şekilde sallanıyordu. "O açlığımı giderdin, sevgilim. Beni çok tok hissettirdin. Benim için bunu istememiş miydin? Acılarıma son vermeyi?"

“Benim çektiğim acılar ne olacak, Sarnessa?” diye sordu Nyte. Etrafındaki oda karardı.

İçini çekerek elini havada umursamazca salladı. "Acın geçici bir şeydi ve zaten kalbe ihtiyacın da yoktu. Senin o küçük fedakarlığın beni bir yüzyıl boyunca doyurdu, Nyte."

Yeterince yaklaştığında ona doğru uzandı. Nyte'in teninde yakıcı, rahatsız edici bir sıcaklık belirdi ve kadın ona temas edemeden odanın diğer ucuna ışınlandı.

"Bana dokunmana izin vermeyeceğim," diye hırladı Nyte.

Sarnessa, gözlerinde yırtıcı bir parıltı ve yüzünde keskin dişlerini gösteren bir köpekbalığı gülümsemesiyle yüzünü ona çevirdi. Kalçasını yana doğru çevirerek, duruşunun arka tarafını vurgulamasını sağladıktan sonra dudaklarına zorla bir büzme daha yerleştirdi. "Biz sevgilileriz, güzel gece kuşum. Sevgililer birbirlerine bakmakla yükümlüdür. Bunu neden göremiyorsun? Ama ben açıklama yapamadan, sana teşekkür edemeden benden kaçtın ve saklandın."

Daha önce nasıl olup da bunu fark edememişti? Nasıl bu kadar saf, bu kadar aptal olabilmişti? Sarnessa en başından beri sadece kendi arzularını, kendi ihtiyaçlarını tatmin etmeye çalışmıştı. Övgü ve şefkat dolu sözler söylemiş, sanki onun için dünyayı yerinden oynatacakmış gibi konuşmuştu... ama gerçekten ne yapmıştı ki?

O, her şeyi yutan, alan, alan, alan ve karşılığında hiçbir şey vermeyen bir kara delikti.

Banyo kapısı açıldı. Nyte yüzünü Ember'a çevirdi; Ember kuru saçları omuzlarına dökülmüş, kıvrımlı vücuduna havlu sarmış halde dışarı çıktı. Aniden durdu ve gözleri Sarnessa'ya kilitlenince nefesi kesildi.

Ember'ın şaşkın ifadesi yerini hızla öfkeli bir surat asmaya bıraktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım bu meşhur şeytan kadın, değil mi?"

Nyte hiç düşünmeden maddesizleşti ve Ember'ın yanına ışınlandı, bedenini Ember ve Sarnessa'nın arasına yerleştirerek yeniden şekillendi, elleri yanlarında, pençeleri açık bir şekilde duruyordu.

Şeytan kadın ince kaşını kaldırdı ve kıkırdarken dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gördün mü, Nyte? Benim hakkımda konuşmaktan, hatta sıradan ölümlülere bile bahsetmekten vazgeçemediğin halde, aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyemezsin."

"Ha, kendini beğenmişlikten vazgeç," dedi Ember. Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu.

Sarnessa'nın gözleri Ember'a dikildi, ama bakışları tekrar Nyte'ye döndü, büyüleyici gülümsemesi geri geldi. "Tek bir anın bile aramızdaki ilişkiyi yok etmesine izin verme. Sana nasıl hissettirdiğimi hatırlamıyor musun? Paylaştığımız her şeyi hatırlamıyor musun?"

Pençelerinin uçlarını göğsünün üzerinden karnına doğru gezdirerek yavaşça ona doğru süzüldü. Parmakları gittikçe aşağıya, cinsel organına doğru indi; açıkta kalan iç dudakları şehvetle şişmişti. Kıvrımları hafifçe okşadı. "Dokunuşunu özledim, Nyte'im. Çok özledim. Özellikle o şeytani, şeytani dilini. Benim tadımı hatırlıyor musun?"

Kokusu daha da güçlendi ve Nyte, kokunun büyüsunü hissetti; tenine değen sıcak okşayışını, içine daha derine inmeye çalıştığını hissetti. Zihni bu sessiz saldırı karşısında altüst oldu. Fark edemediği, dikkate alamadığı bir şey daha vardı: Sarnessa bir succubus'tu ve kokusu afrodizyak etkisi yaratıyordu. Ona duyduğu arzusun ne kadarı gerçekten kendisine aitti?

"Ah, ne kadar çaresiz olduğun gerçekten acınası," dedi Ember. "Çaresizliğin kokusu üzerinizden akıyor."

Sarnessa tiksintiyle alaycı bir şekilde durdu. "Şu ölümlü sürtüğü haddini bildirip ağzını tıkasanız olmaz mı? Sürekli havlıyor, dikkat dağıtıyor."

Ember, Nyte'nin yanına geçti ve şeytani kadına parmağıyla işaret etti. "Buradaki tek sürtüğ sensin ve kızgınlık dönemindeymiş gibi davranıyorsun. Yemin ederim, yere bir şey damlatırsan..."

Nyte kolunu uzatarak Ember'ın yolunu kesti, ancak kıkırdamasını engelleyemedi.

Sarnessa'nın ağzı açık kaldı, gözlerinde inanmazlık vardı. "Gülüyor musun?"

"Bundan başka bir şey yapmadığım için şükretmelisin. Sarnessa, artık gitme vaktin çoktan geldi."

Gözlerini dikerek, Ember'a sertçe işaret etti. "Elbette bu cadı tarafından büyülenmiş değilsin." Siyah gözleri Nyte'ı süzdü ve sonra kahkaha attı. "Büyüledin! Seni kendine bağladı. Ve kalbini aldığım için beni zalim mi sandın? En azından seni tuzağa düşürmedim."

Nyte dişlerini gösterdi, bir kanadını genişçe açarken diğerini Ember'in arkasından doladı. "Ondan bahsetmeyeceksin. Ona sadece bakmaktan bile gözlerini oyacağım."

Sarnessa'nın feromonları güçlendi, etkili ve baş döndürücü bir hal aldı, incelikten eser kalmayarak zihnini hırpaladı ve duyularını alt etme tehdidinde bulundu. Nyte başını salladı. Etrafındaki oda titriyor gibiydi ve görüş alanının kenarlarına kızıl bir sis sızdı. Bu ezici, sinsi etkiye direnmeye çalışarak sendeledi, ancak succubus'un saldırısı amansızdı.

İblis kadın gülümsedi, bakışları onun gözlerine kilitlendi, aralarındaki mesafeyi kapatıp yanağını okşamak istercesine elini uzattı. "Benim Ny'm —"

Ember, Nyte'nin kolunu aşağı itti, tam önüne, Sarnessa'nın yoluna geçti ve iblis kadının elini savuşturdu. "Geri çekil. Lanet olsun."

Sarnessa nefes nefese kaldı, gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir an için maskesi düştü. O kendini beğenmişlik, o baştan çıkarıcı özgüven yok oldu, geriye sadece gerçek bir şok kaldı.

Nyte derin bir nefes aldı. Burnuna başka bir koku doldu, Sarnessa'nın kokusunu bastırdı, seyreltti, alt etti. Sonsuz derecede daha tatlı, daha saf ve daha çekici. Taze gardenya, sıcak vanilya ve tamamen kadınsı ve eşsiz bir şey. Ember'ın kokusu.

O koku, Nyte'nin bilincini saran kan kırmızısı bulutun bir kısmını geri püskürttü. Ellerini başına koyarak, tüm dikkatini Ember'ın kokusuna verdi. Şeytanın büyüünden kurtulmaya çalıştı.

Sarnessa hızla kendine geldi. Yüz hatları çarpıklaştı, acımasız, aşağılık ve kinci bir hal aldı; ilk kez özündeki zulüm ve bencilliğin yüzüne yansıdığını görmüştü. Kolunu geriye çekti, pençeleri saldırmaya hazır haldeydi.

Nyte dişlerini sıktı. Kendini ileri doğru itti, ama sanki yapışkan bir çamurun içinde savaşıyormuş gibi hissediyordu, vücudu ağır, hava bile hareketine direniyordu. Ember'ın zarar görmesine izin veremezdi, Sarnessa'nın darbesinin isabet etmesine izin veremezdi, ama müdahale etmek için yeterince hızlı hareket edemiyordu.

Bir yıldız kayması Nyte ve Ember'in önünden hızla geçti. Mavi-beyaz bir ışıkla şeytanın yüzüne çarptı ve parıldayan yıldız tozlarından oluşan bir bulut yaydı.

Ember keskin bir nefes aldı.

Sarnessa'nın başı geriye doğru savruldu ve şaşkın bir çığlıkla birkaç adım geriye sendeledi. Starling, dört eliyle de şeytanın gözlerini ve yanaklarını tırmaladı, iki ayağıyla da ağzına tekme attı ve şeytanın burnunu ısırdı. Minik, telaşlı bedeninden parıldayan gümüş parçacıkları döküldü.

Sarnessa'nın elleri Nyte'nin yüzündeki cini ayırmak için hızla uzanırken, karanlık Nyte'nin etrafını sardı. Starling pençeleri ve dişleriyle tutunarak çok daha büyük olan iblise direndi. Sonunda, iblisin eti yırtıldı ve cin serbest kalınca çığlık attı.

"Kahrolası vahşi haşere!" Sarnessa, Starling'i bir kenara fırlattı, dudakları geriye doğru kıvrılarak dişlerini gösterdi. Burnunun üst kısmından bir parça kopmuştu, siyah bir sıvı akıyordu ve yüzünde onlarca küçük çizik vardı. Öfkeli gözleri, kaynayan katran dolu iki havuz gibiydi.

Starling duvara çarpıp yere düştüğünde, o nefret dolu bakış Ember'a yöneldi.

"Sığırçık!" diye seslendi Ember.

Sarnessa hırlayarak cadıya saldırdı, cadı ise geri çekildi.

Nyte kükredi. Ses vahşiydi, ruhunun derinliklerinden yankılanıyordu. Kanatlarını öne doğru savurarak Ember'ı yıldızlarla dolu gecenin içine koruyucu bir şekilde sardı. Sarnessa'nın pençeleri kanatlara saplandı. Darbesinin neden olduğu acı kıvılcımları, Nyte'nin öfkesinin perdesini delemeydi.

Kollarını Ember'ın etrafına doladı, onu göğsüne doğru çekti ve kanatlarını açarken sihrini kanatlarından geçirdi. Tüyler ürpertici bir karanlık dalgası Sarnessa'yı geriye doğru savurdu. Uzak duvara çarptığında acı dolu, öfkeli bir hırıltı çıkardı.

Düzinelerce gölgeli uzantı ona doğru savruldu, yatak odasının ışığının çoğunu engelledi, uçları simsiyah bıçaklara dönüşmüştü. Şekil almış ve öfkeyle dolmuş, kıvrılan bir gece kütlesi.

Sarnessa'nın silueti dalgalandı ve Nyte'nin gölgeleri ona çarptığında dağılan kızıl bir sis bulutu içinde kayboldu.

Ember'ı sıkıca kendine doğru çekerek, odada onu herhangi bir şekilde görebilmek için tüm duyularıyla etrafı taradı. Şeytanın kokusu çoktan

solmaya başlamıştı. Anlar, Ember'ın kalbinin atışlarıyla işaretlenerek, yavaş yavaş geçti.

Sarnessa kaçmıştı. Elbette kaçmıştı; yaptığı her şey kendi çıkarı içindi, kendi hayatta kalması içindi. Her şeyi riske atacak türden biri değildi. Hayır, avını zorlamayı ve manipüle etmeyi tercih ederdi. Bir gece böceğinin kalbi bile onun hayatına değmezdi.

"Gitti mi?" diye sordu Ember.

"Evet." Gölgesi kaybolurken, Nyte, Ember'ı kendine doğru çevirdi ve kanca şeklindeki parmağıyla çenesini kaldırdı. "İyi misin?"

Nefes alışverişindeki titremeye rağmen gözleri onun gözleriyle buluştu. Ellerini onun göğsüne koydu. "Evet. Ama Starling—"

Nyte, Ember'ın gözleri irileşmeden hemen önce arkasındaki cehennemî nabızı hissetti. Sırtına lav gibi sıcak bir şey saplanıp fiziksel bedenini parçalarken, cadısını koruyucu bir şekilde kendine çekti. Yakıcı parmaklar kalbini, özünü, ta varlığını kavradı.

Acı her yerini sarmıştı. O ezici baskı onu felç etmiş, gücünü tüketmiş, çaresiz bırakmıştı. Bacakları acıdan kilitlenmemiş olsaydı dizlerinin büküleceğini biliyordu.

"Nyte!" diye haykırdı Ember. Yüzünde daha önce hiç bu kadar dehşet ve endişe görmemişti, ondan gelen bu kadar saf, güçlü bir korkuyu daha önce hiç hissetmemişti.

Ondan korkmuyordu, onun için korkuyordu. Onun güvenliği, sağlığı, hayatı için endişeleniyordu ve Sarnessa'nın eli sıkarken o da bunu zihninde canlandırdı, buna tutundu. Şeytan kadın kalbini çekip çıkarmaya niyetliydi.

Nyte hırladı ve sahip olduğu tüm irade gücüyle bu çekime direndi.

"Bunun bana ilk kez verdiği güç... çok heyecan vericiydi," diye mırıldandı Sarnessa. "Kendimi bir tanrıça gibi hissettim. Ve her zaman ve sonsuza dek böyle hissetmeyi hak ediyorum."

Ember, Nyte'den kurtulmaya çalıştı ama Nyte onu sıkıca tutarak yerinde tuttu, Sarnessa'nın pençeleri daha da derine saplanıp daha da sertçe çekti.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi Ember, başını sallayarak ve Nyte'in tutuşuna karşı koyarak. "Hayır, lütfen hayır."

Nyte'ın kalbi, succubus'un pençesinde gümbür gümbür atıyordu. Vücudunun geri kalanına bağlanan iplerin gerildiğini, zorlandığını, yırtılmaya başladığını hissediyordu.

"Ah, güzelim Nyte'im, kalbin... Bu da ne?" Sarnessa karanlık, baştan çıkarıcı ve mide bulandırıcı bir şekilde kıkırdadı. "Aşk mı? Gece kuşum

sevmeyi mi öğrendi? Ah, bu çok lezzetli olacak.”

Ember'ın kaşları çatıldı, burun delikleri genişledi ve çenesi kasıldı. Büyüleyici mavi gözlerinde hâlâ korku parlıyordu, ama şimdi öfke onu gölgede bırakıyordu. "Hayır dedim!"

Onun çığlığı, odayı saran şaşırtıcı bir güç dalgası gibiydi; Nyte'nin varlığının her zerresinde yankılanan, ham, cezalandırıcı, gizemli bir patlama gibiydi.

Bu güç Sarnessa'yı geri püskürttü. Nyte'nin kalbini kavrayışını kaybedip eli koptuğunda çığlık attı.

Nyte nefes nefese kaldı ve öne doğru yığıldı. Bedeni ve ruhu, yankılanan acıyla, neredeyse parçalanmayla, tüm o baskı ve ıstırapın aniden sona ermesiyle sarsıldı. Ember, Nyte'ı yakaladı, onu dengeledi ve içindeki her şey yerine otururken Sarnessa'nın istilacı dokunuşunun yakıcı etkisi hafifledi.

"Onun kalbini aldıktan sonra senin kalbini de seve seve yiyeceğim, cadı," diye tükürdü Sarnessa.

Nyte doğrulup ona doğru döndü. Şeytan kadın öfkeyle parlayan gözleriyle ona saldırdı.

"Ona dokunmayın!" diye emretti Ember. Sesi yine odayı sihirle doldurdu.

Nyte'nin önünde şekil aldı ve havada parıldayarak, kendisi kadar uzun ve iki kat daha geniş, saydam bir kalkan oluşturduğunu gördü. Bir ışık kalkanı.

Sarnessa bariyere çarptı. Bariyer altın rengi kıvılcımlarla dalgalandı, ancak ona boyun eğmedi ve ilerleyişini olduğu yerde durdurdu. Sarnessa sersemlemiş bir halde geriye doğru sendeledi.

Nyte dişlerini göstererek elini kaldırdı ve gölgeleri Sarnessa'nın altındaki zeminden fırlatarak bedenini sardı ve onu olduğu yerde hapsetti. Gözleri irileşti ve ilk korku belirtisi ondan yayıldı.

Yüz ifadesini anında yumuşattı, tüm öfkesinin yerini abartılı bir korku ve şaşkınlık aldı. "Nyte, lütfen..."

Gölge gibi kavrayışını daha da sıkılaştırarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. "Eğer merhamet dileseydim, elini çeker miydin?"

Sarnessa hıçkırarak, "Bu açlık," dedi. "Zihnimi bulandırıyor ve beni deliliğe sürüklüyor."

"Tanrım, gerçekten de en kötüsüsün." Ember, Nyte'nin yanına yaklaştı ve Sarnessa'nın saldırdığı sırtına elini koydu; gölgeli eti çoktan iyileşmişti.

Dokunuşu yumuşak, sıcak ve nazikti, birkaç dakika önceki Sarnessa'nın dokunuşundan tamamen farklıydı. Gerçek bir şefkat, gerçek bir teselliydi.

Sığırcık kuşu, neredeyse tüyleri diken diken olmuş bir halde, succubus'a doğru uçu. "Onun saçmalıklarından yeterince duydum."

Sarnessa'nın etrafında o kadar hızlı hareket etti ki, neredeyse mavi-beyaz bir ışık çizgisine dönüştü. Ardında yıldız tozları yağdı ve yere düşerek belirgin bir desen, bir bağlayıcı çember oluşturdu.

Succubus dişlerini gıcırdattı ve pençelerini savurmaya çalıştı, ancak onu engelleyen gölgeler periye zarar verememesini sağladı. Çember tamamlandığında, Starling Ember'a doğru hareket etti ve ölümlünün omzuna kondu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, cadı yavrusu," dedi Starling.

Işık bariyeri titredi ve kayboldu. Elini Nyte'den çeken Ember, öne doğru bir adım attı. Onun succubus'a yaklaşmasıyla kalbi kükredi, ama duruşunda, hareketlerinde onu yerinde tutan bir şey vardı.

Üzerinde sadece bir havlu olan, gümüş rengi parıldayan dalgalar halinde dökülen saçlarıyla muhteşem, görkemli, güçlü, kendinden emin, etkileyici... ve son derece ışıltılı ışıltılı görünüyordu. Cildi, kendine özgü yumuşak bir ışıltıyla parlıyordu, gerçekten parlıyordu.

Ember konuşurken, ağzından neredeyse gizemli bir müzikaliteyle dökülen kadim, gizemli sözleri tekrarladığını fark etti.

Sarnessa'nın gözleri, yıldız tozundan oluşan çember hafifçe parıldarken yerde gezindi. Kendisini tutan gölgelerle daha da umutsuzca mücadele etti, ama onlardan kurtulamadı. "Hayır... Hayır! Dur! Beni bırak!" Bakışları Ember'a yükseldi. Ondaki yayılan korku sesinin titremesine neden oldu. "Ne yapıyorsun, cadı?"

Starling kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtıttı. "Seni sürgün ediyorum. Bunu yut bakalım, sürtük."

Sarnessa vahşi bir hırıltıyla çırpındı, ancak tüm korkusu ve öfkesi bağları koparamadı. Ember'ın sözleri, iblis kadının etrafında ve altında sihirlerini ördü. Çemberden ışık fışkırdı ve yaydığı ışık büyüdükçe bu ışık da yoğunlaştı.

Kor halindeki ateşi alevlenmişti.

O, tam da onu kör etmesi gereken, ona acı vermesi gereken türden bir ışıltıydı, ama gözlerini ondan alamıyordu. Asla gözlerini ondan alamayacaktı.

Sarnessa'nın yüzü çaresizlikle buruştu. Ağzını açtı ve delici, vahşi, çaresiz bir çığlık attı. Işıltı etrafını sardı ve onu kuşattı.

Ember büyünün son sözünü söyledi.

Işık kütlesi Sarnessa'nın üzerine doğru çöktü ve Nyte'nin yüzünü çevirip gözlerini kışmasına yetecek kadar parlak bir şekilde parladı. Bir anda, parıltı söndü. Şeytan da onunla birlikte kayboldu. Yerde sadece gizemli çember kaldı, parıltısı hızla azalıyordu.

Sığırcık hızla havaya yükseldi ve döndü. "Evet! O sürtüğün hak ettiği cezayı almasını çok uzun zamandır bekliyordum."

Nyte'nin yanında Ember sendeledi. Nyte aceleyle kolunu onun beline doladı ve bedenini kendine doğru çekti. Ember onu sıkıca tuttu, ancak kısa sürede dengesini yeniden sağladı.

Cildinin ışıltısı, sönmekte olan bir ateşin son közleri gibi soldu.

Elini yanağına koydu ve yüzünü kendine doğru yaklaştırarak başparmağıyla tenini okşadı. "Aman Tanrım, Ember, iyi misin?"

Ona doğru ıslıl ıslıl parlayarak baktı. "Bunu gördün mü? Ne yaptığımı gördün mü? Aman Tanrım, sihirli güçlerim var!"

Ve tanrım, ne muhteşem bir şeydi!

Yakında duran ve küçük yüzüne göre çok büyük görünen bir sırtışıla Starling'e baktı. "Bütün bunları ona sen mi öğrettin? Ona bir sürgün büyüsü mü öğrettin?"

Bir şekilde, perinin sırtışı daha da genişledi. "Sürgün ve bağlama. Sarnessa, çok çok uzun yıllar boyunca Umutsuzluk Çukuru'nda hapsolacak ve oradaki yemekleri kesinlikle kolay olmayacak. Ama geri kalanını, cadı kızımız kendi başına halletti."

Nyte, Ember'a bakarken göğsü kabardı, kalbi aşk denilen o muazzam, karmaşık, keyifli duyguyla neredeyse patlayacaktı. Biliyordu ki, yaşaması gereken tüm acıyı ve geriye kalan korkuyu engelleyen tek şey buydu.

Bu gece onu sonsuza dek kaybedebilirdi... ve bu, ay bağları çözüldükten sonra yapması gerekeni bir kez daha doğruladı.

Ember'ı kucakladı, pençe gibi parmakları saçlarının arasına daldı. İçinin bir kısmı onu sonsuza dek böyle tutmak istiyordu.

Nyte dudaklarını onun alnına bastırdı. "Ah, benim Ember'ım. Benim için ne kadar da parlak parlıyorsun."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gülümseyerek ve gözlerini kapatarak Ember, kollarını Nyte'in etrafına sardı. Nyte'in onu öpüşünde, onu tutuş biçiminde bir umutsuzluk sezilmişti ve bu, Sarnessa'nın neredeyse kalbini söküp almasını izledikten sonra Ember'ın kendi içsel karmaşasını yansıtıyordu. Nyte'in gözlerindeki acıyı gördükten sonra.

Ondan başka hiçbir şey istemiyordu; sadece ona sarılıp erimek ve dünyanın geri kalanını unutmak.

Sarnessa ile karşılaşma ne kadar kısa sürse de, her açıdan yorucu olmuştu. Ember'ın içinde adrenalın yükseliyor, vücudunda kalan sihir kırıntıları uçuşuyordu. Bir yanı uyumaya hazır olsa da, bir süre dinlenemeyeceğini biliyordu. Tüm bunlar yatışana kadar.

Aman Tanrım. Ben... ben sihir kullandım!

Ember, bunun mümkün olup olmadığını, Nyte'i çağırmanın bir tesadüf olup olmadığını merak etmişti. Starling, zamanı geldiğinde Ember'ın Sarnessa'ya sürgün büyüsünü yapabileceğine olan inancında ısrarcıydı. Ember ise perinin bu özgüvenini paylaşmıyordu.

Ancak Sarnessa sadece Starling'in büyüsünü yapmakla kalmamış, aynı zamanda şeytanın Nyte'nin kalbini ikinci kez çalmadan önce onu ondan uzaklaştırmıştı. Sarnessa, Nyte'ye bir daha zarar vermeyecekti.

Ember'in nefesi kesildi.

Eğlence...

Bu gece onu kaybediyorum.

Bu anın geleceğini biliyordu ve güçlü olmaya, üzüntüsünü bastırmaya çalışmıştı. Tanrı şahit, duşta bile gözyaşlarını tutmakta zorlanmıştı. Ama

şimdi onları durduramıyordu. Gözlerini doldurdukça yakıcı bir his veriyorlardı.

Ve o, bu son anlarda onunla yatakta yatmanın yeterli olacağını mı düşünmüştü? Onunla yaşadığı anların yeterli olacağını mı? Bir ay içinde Nyte, onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişti.

Onun gitmesine izin vermek istemedi.

Ember parmaklarını onun sırtına doladı ve ona baktı. "Nyte..."

Kaşlarının arasında endişeli bir kırıksıklık oluştu ve büyük, sıcak elleriyle kadının yüzünü kavradı. "Ne oldu Ember? Sana zarar mı verdi?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı, alt dudağı titriyordu. Kalbi paramparça oluyor, göğsü paramparça olup kendi içine çöküyormuş gibi hissediyordu. "Seni kaybetmek istemiyorum. Seni bırakabileceğimi sanmıştım ama... yapamıyorum."

Dudaklarında beliren gülümseme, daha önce hiç görmediği kadar nazikti. Başını sallayarak, başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Hadi, Ember. Ayın doğuşunu izleyelim."

Gölge büyüğü tenine yayıldı, o fısıltılı dokunuşla tenini pütür pütür yaptı. Gölgeler kaybolduğunda havlusu yok olmuş, yerini mavi hilal ayları ve siyah kedilerle süslenmiş, tüylü çoraplarıyla birlikte en sevdiği sıcak, rahat beyaz pijamaları almıştı.

"Ooo, evet, hadi!" Sığırcık ıslıl ıslıl parlayarak daha yakına uçtu.

Nyte yüzünü periye çevirdi, gülümsemesi hiç solmadı. "Starling, eğer zaten değilsem, sana sonsuza dek minnettarım. Teşekkür ederim dostum. Ama bu gecenin geri kalanı..." Bakışlarını tekrar Ember'a çevirdi ve bakışları yumuşadı. "Bu gece kendim ve cadım için."

Ember'ın boğazı düğümlendi ve göğsü duygularla sıkıştı. Hıçkırarak ağlamaktan kendini alıkoymak için tüm iradesini kullanıyordu. Dağılabilirdi...

O gittikten sonra.

Starling gözlerini Nyte ve Ember arasında gezdirdi ve gülümsemesi genişledi. "Elbette." Nyte'nin boynuzlarından birine hafifçe vurdu. "Yarın görüşürüz."

Ve sonra gitti, geride sadece soluklaşan yıldız tozlarını bıraktı.

Nyte eğildi ve Ember'ı kucağına alıp göğsüne yasladı. Ember kollarını onun boynuna dolayacak vakit bulamadan dünya bir anlığına karardı. Evlerinin çatısında yeniden belirdiler, etraflarındaki gölgeler dağılıyordu. Soğuk rüzgar esiyordu.

Oturdu, bacaklarını önünde çaprazladı ve onu kucağına yerleştirdi, kollarını sıkıca etrafına sardı. Kuyruğu bacağının üzerinden sarktı ve dizinin arkasına dolandı. Sonra kanatlarını öne doğru uzattı ve ie doğru kıvrılarak onu bir battaniye gibi sardı.

Ember onlara aşağıdan baktı. Sanki sonsuz, yıldızlı bir gökyüzüne bakıyordu. Parmaklarını kanadının üzerinde gezdirdi, yıldızlar arasında yollar çizdi. Nyte gittiğinde, gece gökyüzüne bakarken onu düşünmeden nasıl duracaktı ki?

"İşte orada," dedi usulca.

Gözleri yanarken ve göğsündeki baskı giderek artarken, dikkatini zorla yukarıya verdi.

Salem'in loş gece ışığına rağmen, ufukta binaların üzerinden yükselen hilal şeklindeki ayı gördü. Nefes nefese, ayın yükselen gümüş ışığının yoğunlaşmasını izlerken, parmakları dalgın bir şekilde kanatlarında gezinmeye devam etti. Geçen dakikalar hem sonsuzluk hem de bir an gibi geldi.

Beklediğini fark etti. Kaçınılmaz değişimi bekliyordu. O dönüşümü, kendisini ve Nyte'ı birbirine bağlayan büyüünün kırılmasını, ani kopuşu, ani boşluğu hissetmeyi bekliyordu.

Ember, mümkün olduğundan daha büyük ve daha parlak görünen dolunay'a baktı ve içinde hiçbir değişiklik hissetmedi. Hissettiği tek şey, o manzaranın güzelliğiydi. Gecenin güzelliği.

Gece böceğine baktı. İlgilendiği tek güzellik, gece böceğinin güzelliğiydi.

Adam aya bakıyordu, ama kadın sadece ona bakabiliyordu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, geçen saniyeleri işaret ediyordu ve içindeki o sıkıntı daha da şiddetleniyordu. Elbette bir şey hissedecekti. Bağları artık kopmuştu, değil mi? Öylece ortadan kaybolacak mıydı, ardında kendinden bir parça bırakmadan? Yoksa kalbini de yanında götürerek, ardında acı dolu bir boşluk mu bırakacaktı?

Daha fazla dayanamayan kadın, gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve kozmik, mor-mavi gözleri onun gözleriyle buluştu. O alaycı gülümseme soldu. "Ember..."

Onu kendine daha da yaklaştırarak, pençelerini saçlarının arasından geçirdi ve uçlarını nazikçe sırtından aşağı doğru gezdirdi. "Bütün bu gözyaşlarına gerek yok. Beni kaybetmiyorsun."

Ember'in kaşları çatıldı ve umutlanmaya cesaret edemedi. Umut çok kötü bir şeydi. "Ne... demek istiyorsun?"

"Hayatım boyunca çok şey gördüm. Birçok olayı uzaktan izledim, birçok etkileşime, birçok duyguya tanık oldum. Ve uzun bir süre onları anlamadım. Benim için düşünce, duygudan çok önce vardı. Duygu... yapmayı gerektiriyordu. Katılmayı. Sevinci ve kederi öğrendim, öfkeyi ve ihaneti hissettim, umuda tutundum ve umutsuzluğa gömüldüm. Sevgiyi ve dostluğu tanıdım ve şehvet tarafından tüketildim."

"Ama beni hep aşan bir duygu vardı. Anlayışımın ötesinde, hissetme yeteneğimin ötesinde gibi görünen bir duygu. Bazen, bunun gerçek olup olmadığını bile merak ettim. Sonra beni yatak odana çağırdın ve bir şey hissettim... Daha o ilk gece bile. Ne kadar çok karşı koymaya çalışsam, ne kadar çok bastırmaya çalışsam da, o duygu o kadar ısrarcı hale geldi."

Nyte elini yanağına götürdü, saç tutamlarını geriye doğru itip kulağının arkasına sıkıştırdı ve başparmağıyla yeni dökülen gözyaşlarını sildi. "Ve şimdi biliyorum ki aşk gerçek. Çünkü onu bütünüyle, derinden hissediyorum, varlığımın bir parçası haline geldi. Bunu senden öğrendim, Ember. Senin için de hissediyorum."

Ember'in gözleri parladı. Kalbi hızlandı, göğsünde bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu. "Sen... beni seviyor musun?"

Gece karanlığında parıldayan sivri dişleriyle genişçe gülümsedi ve gözleri daha da ışıldadı. "Evet. Seni yanımda tutacağımı söylediğimde, gerçekten de öyle demek istedim. Ve seni benimle başka bir varoluş düzlemine sürüklemek pek pratik olmadığı için... burada kalmam gerekiyor gibi görünüyor."

Nyte'in sözleri zihninde tekrar tekrar yankılandı ve bunları hayal mi ettiğini merak etti. Ama hayır, gerçektir. O söylemişti bunları.

O beni seviyor. O beni seviyor.

Ember kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Yanaklarından yaşlar süzülürken bile onu öptü. Ama bunlar artık üzüntü ve keder gözyaşları değildi, mutluluk gözyaşlarıydı. Çünkü Nyte onu terk etmeyecekti.

Parmakları onun saçlarını kavradı, o da dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırıp öpüşmeye karşılık verdi ve öpüşmeyi derinleştirdi. Dudakları birbirine değdi, dilleri birbirine dolandı ve iç içe geçti. Nyte inledi ve ellerini kalçalarına indirdi, onları kavrayıp kendine doğru çekti, ta ki tamamen ona yapışana kadar, dizleri belinin iki yanında.

Sonunda nefesi kesik kesik bir şekilde öpüşmeyi kestiğinde, ayrılmak istemeyerek alnını onun alnına değdirdi. Ember başparmaklarıyla sivri kulaklarının uçlarını okşadı ve gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Nyte."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve başını geri çekti. Gözlerinde yeni bir yoğunluk, yüzünde yeni bir ciddiyet, sahiplenme ve koruma duygusunu aynı anda yansıtan sert bir ifade vardı. "Bil ki, yaşlanmanı izlemeyeceğim, Ember. Seni ölüme kaybetmeyi reddediyorum. Seninle bir hayatın sadece tadına bakmayı reddediyorum."

Geriye yaslandı ve elini göğsüne götürdü. Teninin rengi karardı, girdap gibi dönen bir gölge yığınınına dönüştü ve o da zahmetsizce bu girdabın içine uzandı. Kadının içini bir alarm dalgası kapladı.

Elini geri çektiğinde, kapalı parmaklarının arasından gümüş bir ışık parladı. Avuç içini yukarı çevirip yumruğunu açtı. Ember nefes nefese kaldı. Üzerindeki ışık küresi, tıpkı gözleri gibi mavi ve mor girdaplarla parıldayan, gökyüzünden koparılmış bir yıldız benzeyordu.

"Nyte, bu senin..."

"Senin her şeyini istiyorum, Ember. Sonsuza dek."

Kadın, adamın kalbinden başını kaldırdı. Adamın yüz hatları sert olsa da, gözlerinde bir kırılma vardı. Elini uzatıp alnından bir tutam saç çekti, sonra çenesini kavradı. "Söylediklerimin arkasındayım. Ben seninim, her zaman seninim."

"Öyleyse kalbimi benim için güvende tut, çünkü artık senin." Nyte kalbini Ember'ın göğsüne bastırdı. Işığı parladı ve Ember, kalbin ısınıp ve titreşimli büyüsunü hissederken nefesi kesildi. Kalp, göğsünün daha derinlerine yerleşti, kalbinin içine yerleşti ve onunla bir oldu. Onunla bir oldu.

O anda hissetti—ona duyduğu tüm sevgi, alev alev ve ısıldayarak içini dolduruyor, onları birbirine bağlıyordu. Onu hissetti. Vücudunun her parçası birdenbire onun varlığının daha çok farkına vardı. Kokusu daha güçlü, sıcaklığı daha fazla, bedeninin ona dokunuşu daha da uyarıcı ve heyecan vericiydi. Kalbinin her atışı, onun da atışıydı.

Birbirine geçmişlerdi. Bağlıydılar.

Ember, kendi eliyle onun elini örttü ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Onu her zaman güvende tutacağım."

Nyte hırıldayarak kadının başının arkasını yakaladı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekerek tutkulu bir öpüşe dönüştürdü. Dudaklarının teması, onun tadı ve pençelerinin kadının saç derisine değmesi her zamankinden

daha elektrikleyiciydi. Kadın inledi ve gözlerini kapatarak karşılık verdi, kollarını boynuna doladı ve göğüslerini göğsüne bastırdı.

Ona ihtiyacı vardı. Vücudunu hissetmeye, ten tene temas etmeye, ellerinin üzerinde kaymasına, penisinin içine girmesine ihtiyacı vardı. Ve buna hemen şimdi ihtiyacı vardı.

Ember, etrafını saran gölge büyüsunü hissetti, gerçekliğin o bir saniyeliğine yok olduğunu hissetti, aniden çıplak teninin altında yumuşak, tanıdık bir yatak örtüsü hissetti.

Bacakları aralandı ve Nyte, vücudunu onun üzerine yayarak aralarına yerleşti. Onu öperken eli göğsünü okşadı, kalbinin üzerinde—kalplerinin üzerinde—durakladıktan sonra göğsünü avuçladı. Onu yoğurdu, okşadı ve meme ucunu yuvarladı, ta ki altında kıvranıp inleyene kadar.

"Sevgili, tatlı cadım," diye fısıldadı Nyte dudaklarına doğru, menekşe mavisi gözleri onun gözlerine dikilmişti. "Aşkım."

Gülümseyerek Ember dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Güzel, kötücül iblisim." Bacaklarını onun etrafına doladı ve kuyruğu ayak bileğine dolandığında gülümsedi. "Dileğim."

Epilog

Nyte geriye doğru yavaşça yürürken gölgeler etrafında dönüyordu. Karanlık dallar, antreyi süsleyen uzun saplı kırmızı gülleri ve siyah mumları düzeltirken, elleri de ön kapıdan içeriye doğru uzanan zemine koyu kırmızı, bordo ve siyah gül yaprakları serpiyordu.

Ember, bugün butikten erken ayrıldığında onun bir şeyler planladığını şüphesiz biliyordu, ama bu kaçınılmazdı. Aldığı izin saatleri, her şeyi temin edip hazırlamak için zar zor yetiyordu; Ember muhtemelen şu anda eve doğru gidiyordu ve o da işini henüz bitirmemişti.

Bu tatil için inisiyatifi o almıştı. Ve her şeyin mükemmel olması gerekiyordu.

Nyte hâlâ insan bayramlarını tam olarak anlayıp anlamadığından emin değildi. Farklı insanlar için farklı anlamlar ifade ediyor gibiydiler, bu da onları gerçek anlamda kavramayı zorlaştırıyordu.

Cadılar Bayramı Ember'ın en sevdiği bayramdı ve bayram gününe kadar şehir heyecanlı turistler ve kostümlü yayalarla dolup taşmıştı. Ember'ın Cadılar Bayramı'ndan aldığı keyif ona da mutluluk getirmiş olsa da, butikte inanılmaz bir yoğunluk yaşanmış, bu da uzun günlerde ikisinin de kendilerine daha az zaman ayırabildiği anlamına gelmişti.

Elbette, cadısına dokunmak ve onu öpmek için bulabildiği her anı çalmıştı.

Büyüsüne olan hakimiyeti yavaş yavaş genişlemesine ve Nyte'in kalbinin onu fiilen ölümsüz kılmasına rağmen, Ember hayatını eskisi gibi yaşamaya ısrar etmişti. En azından şimdilik. Ve Nyte da onunla birlikte yaşamaktan son derece mutluydu. Her gün dükkanına gelen insanlarla

doğrudan ilgilenmek, tahmin edemeyeceği şekillerde büyüleyici ve tatmin edici olmaya devam ediyordu.

Ve arada sırada zor müşterilerle karşılaştıklarında... Sevgili patronu ona boğaz kesmeyi ve iç organları dışarı çıkarmayı açıkça yasaklamıştı, ama o zaman zaman istisnai korkulardan beslenme fırsatı bulmuştu.

Şükran Günü gelmişti. O ve Ember, Ember'ın memleketine gitmiş ve Ember onu ailesiyle tanıştırmıştı. Nyte'ye karşı açıkça dost canlısı ve kabullenici davranmışlardı, ancak çoğu zaman onun ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibiydiler. Başlangıçta, bayramın amacının oburluk olduğunu düşünmüştü, ancak büyük, yiyeceklerle dolu bir masada yemek yemeye oturduklarında, bunun daha çok birliktelikle ilgili olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ember'ın kardeşlerinin her birinin birkaç tabak yemek yiyip, midelerinin patlayacağından korkacak kadar tika basa doymaları üzerine, vardığı sonucu tekrar sorgulamak zorunda kalmıştı.

Elbette, tatilde yaptığı araştırmalar, etkileri bugün bile dünyada yankılanan karanlık bir tarihsel bölümü daha ortaya çıkarmıştı. İnsanların atalarının günahlarından korunmak için ne kadar çok zulüm ve vahşeti örtbas ettiklerini veya görmezden geldiklerini, böylece aynı döngüleri, aynı vahşetleri tekrarlamaya mahkum olduklarını merak etmeden edememişti.

Günün şu anki görünümüyle tarihsel olarak ifade ettiği anlam arasında bir uzlaşma sağlamaya çalışmak zor olmuştu ve henüz tatmin edici bir anlayışa ulaşamamıştı.

Noel, süslemeler, tatlılar ve hediyelerle ilgiliydi. Yine, tatilin daha derin bir anlamı varmış gibi görünüyordu, ancak etrafındaki mesajların çoğu çelişkiydi. Ember, çoğu tatilin ticarileştirildiğini, öncelikle mevsimlik ürünlere para harcamakla ilgili hale geldiğini açıklamıştı. Ama ikisi Noel sabahı birbirlerine hediyeler verdiklerinde, onun için önemli olan tek şey Ember'ın ışıltısı, gülümsemesi, mutluluğuydu.

Nyte uzanıp boynundan sarkan gümüş kalp şeklindeki kolyeye dokundu. İçinde Ember'ın kanının bulunduğu küçük bir şişe vardı. Gülümsedi. Hediye açtığı anda Ember endişelenmiş ve ona kalbini fiziksel olarak hediye edemeyeceği için, onun yerine hayatının kanını verdiğini açıklamıştı.

Bundan daha tatlı bir şey düşünemiyordu.

Yılbaşı gecesini Maggie ve Levi'nin evinde geçirmişler, parmakla yenen atıştırmalıklar yemişler (hiçbirinde gerçek parmak yoktu) ve Pictionary ve

Charades gibi oyunlar oynamışlardı. Ember ve Maggie ne kadar çok şarap tüketirse, Nyte ve Levi de onların şakalarına o kadar çok gülmüşlerdi. Nyte, çiftle vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyordu. Starling dışında edindiği ilk arkadaşlarıydılar ve Ember'a ne kadar değer verdiklerini çok takdir ediyordu.

Televizyonu açıp, parlayan bir topun çok yavaş ve sönük bir şekilde düşüşünü izlediklerinde, üç insanın da zamanlayıcı on saniyeye ulaştığında yüksek sesle geri saymaya başlamasıyla oluşan heyecanı anlamamıştı. Zero, bir tezahürat korosuyla gelmişti. Ama Ember kollarını ona doladığında ve onu baştan çıkarıcı bir öpücüğe çekip dudaklarına "Mutlu yıllar" diye fısıldadığında, kafasındaki karışıklık hızla buharlaşmış ve yerini içindeki yakıcı bir sıcaklığa bırakmıştı.

Bugün Sevgililer Günüydü ve bunun başkaları için ne anlama geldiği umurunda değildi. Ona göre amacı açıktı: aşk.

Son dört ayın her gününü Ember'ı severek geçirmişti ve sonsuza dek de onu sevmeye devam edecekti. Ama bugünü özel kılmaya niyetliydi. Bugün, tarihi bir olayın değil, ona duyduğu duyguların kutlaması olacaktı.

Nyte, gül yapraklarının geri kalanını giriş holünün zeminine döktü ve gölgelerini etrafına büyük bir kalp şekli oluşturacak şekilde yaymaları için yönlendirdi.

İşini bitirdikten sonra ön kapıya döndü ve yaptığı işe göz attı. Her yerde mumlar ve çiçekler vardı ve oturma odasında, bu sefer patlamış mısır ve şarap yerine çikolata ve şampanya eşliğinde bir film gecesi için yere battaniyeler ve yastıklar yerleştirmişti. Uygun bir ambiyans sağlamak için etrafa daha fazla çiçek yaprağı ve mum serpiştirilmişti.

Onu oraya yatırıp hak ettiği tüm sevgi ve şefkati göstermek için sabırsızlanıyordu.

Nyte hareketsiz kaldı. Ember'ın yaklaştığını hissedebiliyordu ve bu, tüm varlığını bir beklentiyle titreştiriyordu. Işıklar zaten kapalıydı, ama karanlığın daha da derinleşmesini diledi.

Ember anahtarı kilide soktu. Kilit döndü ve kapıyı açtı. Dışarıda gece çökmüştü, ama evin içindeki zifiri karanlıkla kıyaslanamazdı.

İçeri girmek için adım attı, ancak içerisinin ne kadar karanlık olduğunu fark edince tereddüt etti. "Nyte?"

Parmaklarını şıklattı ve bir sihir patlaması yarattı. Girişe en yakın mumlar mor alevlerle canlandı. Alevler birer birer mumdan muma

sıçrayarak ona doğru ilerledi, titreyen mor parıltı karanlığı geri püskürterek tavanın yerini yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bıraktı.

Ember nefesini tuttu, gözleri alevlerin izini takip etti ve etrafındaki alan alevler içinde kaldı. "Nyte... bu..."

Ona verdiği o güzel gülümseme, göğsünü içten, neşelendirici bir sıcaklıkla doldurdu ve her ne kadar artık teknik olarak içinde olmasa da, kalbinin kabardığını hissetti.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitleti ve çantasını yere bıraktı. "Bu inanılmaz derecede romantik."

"Burası daha da romantik." Eğri parmağıyla onu çağırdı. "Gel, cadım."

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp gül yapraklarının izini takip etti. Yürürken beyaz eteğinin uçuşan kumaşı bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Yaklaştığında Nyte ona elini uzattı. Parmakları onun parmaklarına değdiği anda, Nyte elini uzatıp onu kendine doğru çekti.

Kadın onun göğsüne yaslanırken güldü. Nyte ona gülümsedi; her zaman olduğu gibi, onun çarpıcı güzelliğine, ıslıl ıslıl gülümsemesine ve parlak mavi gözlerine kapılmıştı. Ama onu en çok etkileyen, kadının ona bakarkenki bakışlarındaki sevgiydi.

"Demek bu yüzden erken ayrıldın," dedi Ember.

"Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Günün büyük bir bölümünü onu kışkırtarak geçirmişti. Ateşli bakışlar atarak, gizlice samimi okşamalar yaparak, bacaklarından yukarı ve vajinasına doğru uzanan gölgelerle onu alaya alarak, gömleğinin düğmelerini gerekenden biraz daha açık bırakarak. Müşteriyle konuşurken yanaklarının kızarmasına ve nefesinin hızlanmasına bayılmıştı. Ve klitorisiyle oynarken arzusunu gizleme çabalarına, sakın kalma mücadelesine de bayılmıştı.

En güzel yanı ise ona yönelttiği şehvet dolu bakışlardı.

Ember burnuna dokundu. "Ve orada olduğun süre boyunca işleri benim için ne kadar zorlaştırdığını çok iyi biliyorsun."

Nyte sırttı, kuyruğunu onun arkasına kıvrıp bacağının üstüne sürdü. "Ne demek istediğini pek anlamadım, cadı."

"Hım... Pekala, şeytanım." Çenesine bir öpücük kondurdu, sonra da çene kemiğine bir öpücük daha. "Sana göstermekten çok memnun olurum."

Dudakları boğazının üst kısmından aşağı doğru süzülerek, içini ısıtan bir öpücük izi bıraktı. Başını geriye doğru eğerek ona daha iyi erişim sağladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kadının küt dişleri boynu ve omzunun birleştiği yere saplandığında, adam gerildi ve dişlerini sıkarak tısladı. Karnının alt kısmında derin bir ağrı belirdi ve kasıklarında gölgeler birleşerek penisini oluşturdu. Nyte parmaklarını oynattı, onu alıp battaniyelerin altına götürmek, hemen içine girmek istiyordu. Ama bekleyecekti.

"Tilki," diye homurdandı, zevk ve acının karışımı vücuduna yayılırken.

Dişlerini çıkarırken Ember hafifçe güldü ve ısırıldığı yere bir öpücük kondurmadan önce gülümsemesinin kıvrımını boynunda hissedebiliyordu. "Tatlı şeytanım."

Dolgun dudakları, zincirin uzunluğunu takip ederek kolyeye ve oradan da göğsüne doğru indi, meme ucunda durdu. Dili sivri piercingi okşarken inledi.

Vücudu kaskatı kesildi, cinsel organı ısrarla zonkluyordu. "Ember..."

Diğer memesini de ağzına alıp emdi, o çılgın dilini üzerinde gezdirip durdu. İçinde zevk dalgalanırken homurdandı. Gözlerini kapatıp başını geriye bıraktı, parmakları saçlarının arasına dolandı. Onun uyarılmasını hissedebiliyordu, havada kokusunu alabiliyordu.

Meme ucunu bırakarak, yavaşça dizlerinin üzerine çökerken, tırnaklarıyla yanlarını ve kalçalarını okşayarak, karnından aşağı doğru yakıcı öpücükler bırakmaya devam etti.

"Bütün gün dokunuşunu özledim," diye fısıldadı, nefesiyle tenini okşayarak. "Seninle sevişmeyi bekledim. Ama şimdilik..."

Ember, penisinin dibini kavradı ve Nyte, sıcak ve ıslak ağız penisin başını kavradığında hırladı. O emmeye devam ederken, adam da saçlarını daha sıkı kavradı.

"Kahretsin!" diye dişlerini göstererek hırladı. İnkâr edilemez bir zevk onu sarmış, vücudunu geriyordu. Kadının dili penisinin ucunda dalgalanıyordu. Her bir darbe içinde bir tel çakıyor, kendinden geçmiş notalarla kalbinin derinliklerinde bir coşku şarkısı yaratıyordu.

Gözlerini zorla açarak, güzel cadısına baktı. Cadı, büyüleyici mavi gözleriyle ona bakıyor, koyu renk ojeli dudakları ise penisinin etrafını sarmıştı.

"Ah, güzel aşkım." Nyte, kadının ağzının penisinin üzerindeki kıvrımları izlerken kısık bir kahkaha attı. "İşte bu. Penisimi derinden em. Menimi ne kadar istediğini göster bana."

Kadının şehvetli mırıltısı vücudunda yankılanarak titremesine neden oldu. Cinsel organı seğirdi ve Nyte, cadının ağzının kışkırtmasıyla ucundan

sızan özüyle inledi.

Bu günün Ember'la ilgili olmasını, onu övgülerle, şımartmalarla ve zevklerle boğmayı, tüm sabahı onu heyecanla kışkırtarak geçirmeyi istemişti, ama Ember çoktan durumu tersine çevirmişti. Dudaklarının birkaç dokunuşuyla kendini kaybetmişti. Arzusuna, ihtiyacına rağmen, önce ona veriyordu. Onun hatırı için kendini inkâr ediyordu.

Ve kadının ağzını her çekiştirmesi ve elini her hareket ettirmesiyle, adamın kendini tutma gücü daha da azalıyordu.

Saçlarını kavrayıp kendini itmekten alıkoyarak hırladı: "Kahretsin, cadı, ağzın çok güzel hissettiriyor."

Nyte onun bedenini görmek, çıplak bir şekilde ayaklarının dibinde diz çökmüş halini görmek, o onu zevklendirirken kendisi de onu zevklendirmek istiyordu. Onun inlemelerini ve hıçkırıklarını penisinin etrafında hissetmek istiyordu.

Gölgeler ondan yükselip, yuvarlanan sis gibi zemini kaplayarak bedenine tırmandı. Bu karanlık onu sarınca, kıyafetleri kayboldu ve o baştan çıkarıcı teni gözlerinden koruyacak hiçbir şey kalmadı. Bir gölge uzantısı iç uyluğundan yukarı doğru kıvrıldı. Vajinasına ulaştığında, zaten ıslak olduğunu gördü.

Nefesi kesildi.

"Bu amı çok seviyorum," diye mırıldandı, gölgeleri onun üzerinde daha fazla dolaşırken, göğüslerinin etrafında dönerken, meme uçlarının etrafında kıvrılırken ve klitorisini sıkıştırıp okşarken. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

Titredi ve inledi, bacaklarını onun gölgeleri için daha da açtı, pelvisi sallandı. İnlediğinde, Nyte titreşimlerden dolayı homurdandı, bu da penisinin zevkle kasılmasına neden oldu. Nefesi kesik kesik ve sıcaktı, kaşları zevkten çatılmıştı. Nyte, içinde orgazmın biriktiğini hissetti, onun buna karşı koyduğunu hissetti.

Gülümsedi ve yüzünü okşadı. "Penisimi çok güzel emiyorsun."

Gölgeleri klitorisine sürterek titreşimler oluşturdu.

Ember nefes nefese kaldı ve geri çekilerek penisinin ağzından kaymasına izin verdi. "Nyte..."

Eli başının arkasına kaydı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. "Devam et, sevgilim. Benden doyana kadar durma."

Gözlerini ondan ayırmadan öne eğildi ve dudaklarıyla onu kışkırtarak penisinin yan tarafını öptü. "Ağzımı mı yoksa vajinamı mı istiyorsun,

Nyte?"

Kadın dilini penisin başının alt kısmına ve yarığına sürerek özsuyunu topladığında, adam titredi ve sıkılmış dişlerini gösterdi.

“İkisini de istiyorum.” Ağzını tekrar penisinin üzerine çekti ve kadın da onu coşkuyla emmeye başladı. Nyte tısladı, içindeki o şarkı giderek yükselen bir doruğa ulaşıyordu.

“Aferin kızım. Evet, beni derinden em. Güzel amını yalamayı, dilimde meninin tadını almayı sabırsızlıkla bekliyorum. O ateşli amı sikimle doldurup sert ve acımasızca sikmeyi dört gözle bekliyorum. Ama şimdilik...”

Kuyruğu, kadının özsuyuyla kaplı iç uyluğunda yukarı doğru kayarak cinsel organına ulaştı ve ucu ıslak girişine değdi. Adam onu içeri ittiğinde kadın inledi. Adamın çekirdeği, kadının sıkı vajinasının verdiği hisle kasıldı ve penisi, onun içinde olma, iç duvarlarının kucaklamasını hissetme ihtiyacıyla zonkladı.

Erkek, penisini kadının klitorisini okşayan gölgelerin ritmine uyarak derine, içeri ve dışarı doğru hareket ettirdi.

Ağzının o nefis hareketini hiç durdurmadan, penisinin etrafında inledi, bacaklarını daha da açtı ve kuyruğunun üzerinde hareket etti.

Her şeyi izledi. Penisinin ağzına girip çıkışını, göğüslerinin sallanışını, ona zevk verirken kıvrımlı, dolgun vücudunu, kirpiklerinin sarkmasını ve mavi gözleri koyulaşırken bile gözlerinin kızarmasını izledi.

Onun Ember'ı, onun cadısı, ruh eşi.

Bana ait.

Boğuk bir çığlıkla geldi, vücudu kaskatı kesildi ve parçalara ayrılırken hareketleri düzensizleşti.

Ağzının sıcak, ıslak çekimi, inlemeleri, vajinasının penisini sıkıca kavraması ve içindeki artan baskı dayanılmaz hale gelmişti. Nyte, onu yerinde tutmak için saçlarını kavradıkça kalçaları kendiliğinden hareket ediyordu; ağzının sıkı emişiyle coşuyordu. Göğsünden ve boğazından vahşi, boğuk sesler yükseliyordu. Tatlı, cezbedici, erotik kokusu duyularını sarmıştı, o kadar güçlüydü ki neredeyse dilinde tadını alabiliyordu.

Cinsel organı şişti, kalınlaştı ve sonunda içindeki işkence dolu zevk, onu yakıcı beyaz bir ışıkla kör eden bir süpernova gibi patladı.

“Ember!” diye hırladı Nyte, kanatları açılıp titrerken penisini kadının ağzının derinliklerine soktu. Vücudu bu patlamayla titredi. Özü kadının ağzını doldurdu ve boğazı onun etrafında dönerek boşalmasını yuttu.

İnledi, saçlarını okşarken tutuşu gevşedi, cinsel organı ise vücudunu saran zevkle hâlâ zonluyordu. "Kahretsin, mükemmelsin. Çok mükemmelsin."

Ember ağzını geri çekti, onu çaresiz bıraktı, ama yumruğunu penisinin üzerinde hareket ettirerek onu irkiltti.

Vücudu, hissettiği yoğun duyguyla titredi. Ember, onu bir başka doruk noktasına ulaştırana kadar elini durdurmadı ve ondan daha fazla meni akıntısı çıkardı. Meni akıntıları, mor mum ışığında parıldayarak göğsüne ve memelerine döküldü.

Nyte, menisinin kadının tenine yayılmasını, onu kaplamasını, sertleşmiş meme uçlarından birinde damlacıklar halinde birikmesini hayranlıkla izledi. İçinde derin ve ilkel bir şey uğuldadı.

Hepsi benim.

Çenesini tuttu ve şişmiş alt dudağını başparmağıyla okşayarak rujunu daha da dağıttı. "Ne kadar da iyi bir kız."

Ember gülümsedi ve başparmağını öptü.

Nyte sırttı ve kuyruğunu ondan kurtardı, onun titremesini izlemekten zevk aldı. Kuyruğunu ağzına götürdü. Kadın izlerken, Nyte'nin penisini daha sıkı kavradı.

Gözlerini ondan ayırmadan dudaklarını araladı ve kuyruğunun ucunu aralarına sokarak hırıldayarak özünü emdi. "Çok lezzetlisin."

Gölgelerinin, toplanan fırtına bulutları gibi etraflarında dönmesini diledi. "Şimdi sıra bende."

Karanlık ikisini de yuttu, onları uzayda ürpertici bir hızla savurdu. Yeniden maddeleştiklerinde, oturma odasında, onun serdiği battaniyelerin üzerindeydiler; Ember sırt üstü yatmış, adamın ağzı ise onun vajinasındaydı.

Nyte onu diliyle deldi ve gölgeleri onu sevgiyle okşarken, onun çığlığı odayı doldurdu.

Elleri hızla boynuzlarına uzandı, sıkıca kavradı ve üzerine doğru eğildi. "Nyte..."

Ona yaslanarak kıkırdadı.

Ah, o, ateşini nasıl da alevlendirirdi!

Yazarın Notu

Okuduğunuz için hepinize çok teŖekkürler! Nyte ve Ember'ın hikayesini sevdiğinizi umuyoruz. Yazarken çok eğlendik ve ikisi arasındaki tüm etkileŖimlere (ve Starling'in olduğu her sahneye de) bayıldık.

Bu proje, Opal'ın bize basit bir öneriyle gelmesiyle başladı: Bir cadı yanlışlıkla bir canavar çağırıyor ve bunu eğlenceli ve heyecanlı bir şekilde yapın! Hepimizin neler ortaya çıkardığını ve hikayelerimizin ne kadar farklı olduğunu görmek çok eğlenceliydi. Umarız her birini beğenirsiniz!

Lütfen bize bir yorum bırakmayı düşünün ve eğer bizi bir arkadaşınıza tavsiye ederseniz veya kitaplarımızı sosyal medyada paylaşırsanız çok minnettar oluruz. Ağızdan ağıza yayılma, bir yazarı desteklemenin en iyi yoludur.

Çalışmalarımız, ilerlememiz ve olası diğer güncellemelerimizden haberdar olmak için bültenimize abone olmayı unutmayın! Merak etmeyin, spam göndermiyoruz. Her ayın ilk günü aylık bülten gönderiyoruz ve indirimlerimiz veya duyuracağımız başka şeyler olduğunda arada sırada birkaç bülten daha gönderiyoruz. Ayrıca Facebook'ta bir okuyucu grubumuz da var, isterseniz ona da katılabilirsiniz.

Tekrar hepinize teŖekkürler! Desteğiniz için ne kadar teŖekkür etsek azdır.

Tiffany Roberts'ın diğ er eserleri

SONSUZ ŞEHİR

Birbirine Geçmiş Kaderler

Sessiz Berraklık

Korunmuş Kalp

İntikamcı Kalp

Dizginlenmemiş Açlık

Vahşi Arzu

Bağı Ruhlar

KRAKEN

Uçurumun Hazinesi

Denizin Mücevheri

Gelgit Avcısı

Derinliğıin Kalbi

Derinliklerden Yükseliş

Yıldızlardan Düşmüş

Dalgalardan Gelen Aşık

ÖRÜMCEĞİN EŞİ    LEMESİ

Tuzağına düşürülmüş

Büyülenmiş

Bağı

VRIX

Dokumacı

Delver

Avcı

LANETLİ OLANLAR

Onun En Karanlık Arzusu

Onun En Karanlık Arzusu

ARAMIZDAKİ YABANCILAR

Yan Komşu Uzaylı Tarafından Kaçırıldı

Uzaylı Suikastçı Tarafından Takip Edildim

Uzaylı Koruma Tarafından Sahiplenildi
Uzaylı Suç Patronu Tarafından Kurtarıldı

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

Bir Uzaylı Savaşçı Tarafından Ele Geçirildi

Toz Gezini

Harikalar Diyarından Kaçış

Ona duyduğum özlem

Büyücünün Öpücüğü

Buzla Kaplı: Kısa Hikaye

UNUTULMUŞ ADASI

Beni Yak

Beni Aç Bırak

Beni Tamamla

Beni Kendine Ait Yap

SONHADRA VALOS İŞBİRLİĞİ

Tiffany Roberts - Ölümsüz

Tiffany Roberts - Serbest Bırakıldı

VENYS'İN ERKEKLERİN İŞ BİRLİĞİNE İHTİYACI VAR

Tiffany Roberts - Bir Ejderhayı Evcilleştirmek

Tiffany Roberts – Bir Ejderhayı Sevmek

CADILAR CANAVARLARI SEVİYOR İŞ BİRLİĞİ

Eyvah! Bir Gece Şeytanı Çağırdım!

Yazar Hakkında

Tiffany Roberts, yazar bir karı koca olan Tiffany ve Robert'ın kullandığı takma addır. İkisi de her zaman okuma ve yazma tutkusunu paylaşmış ve okumak istedikleri türden kitaplar yaratmak için güçlü yeteneklerini birleştirme hayalini kurmuşlardır. Karakter odaklı bilim kurgu ve fantastik romantik romanlar yazarak, yabancı ve bilinmeyenler için mutlu sonlar yaratırlar.

Haber bültenimize abone olun!
Sosyal medya hesaplarımızı ve daha fazlasını inceleyin!
<http://www.authortiffanyroberts.com>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM